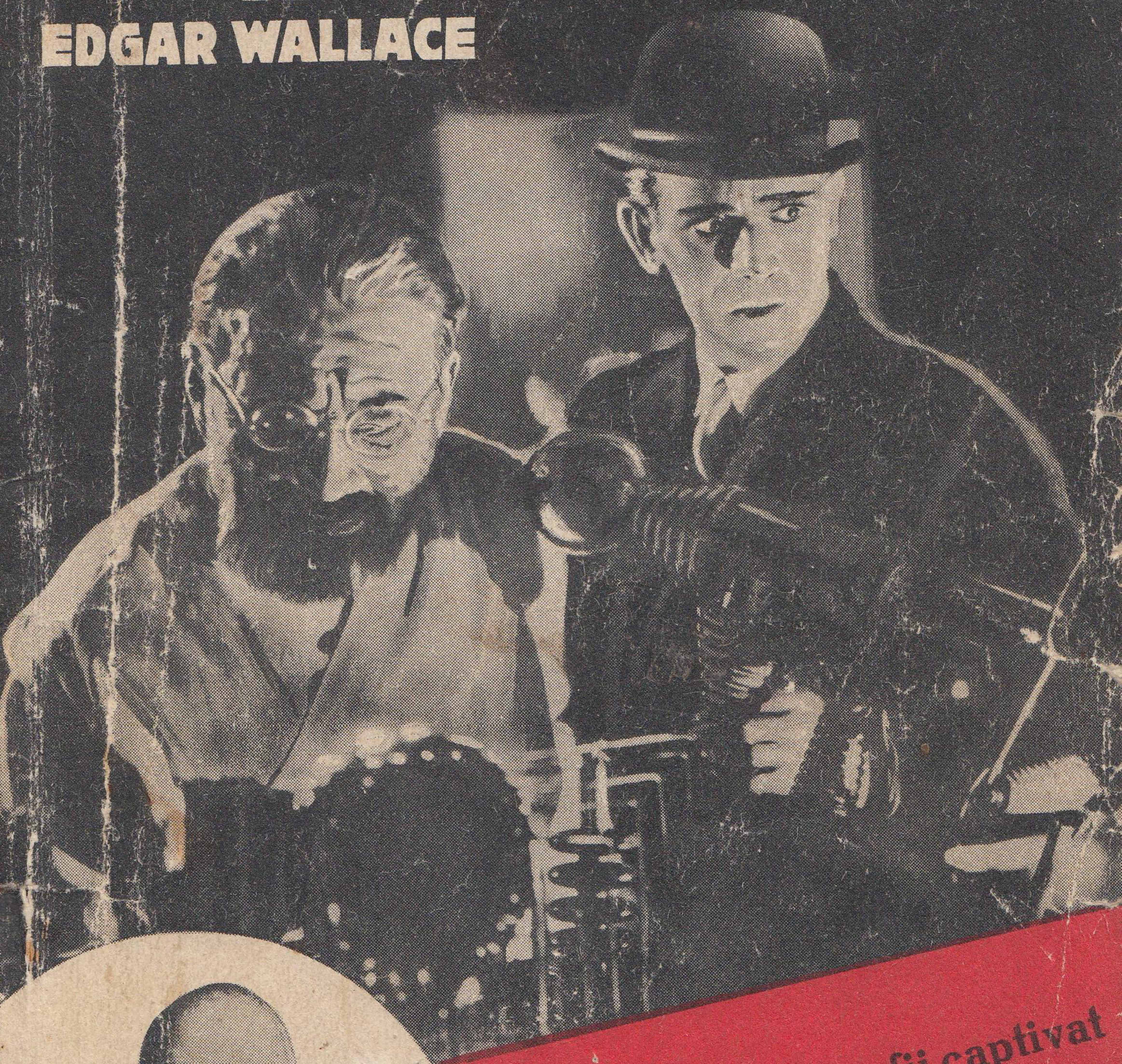

PRĂPĂDUL

DE

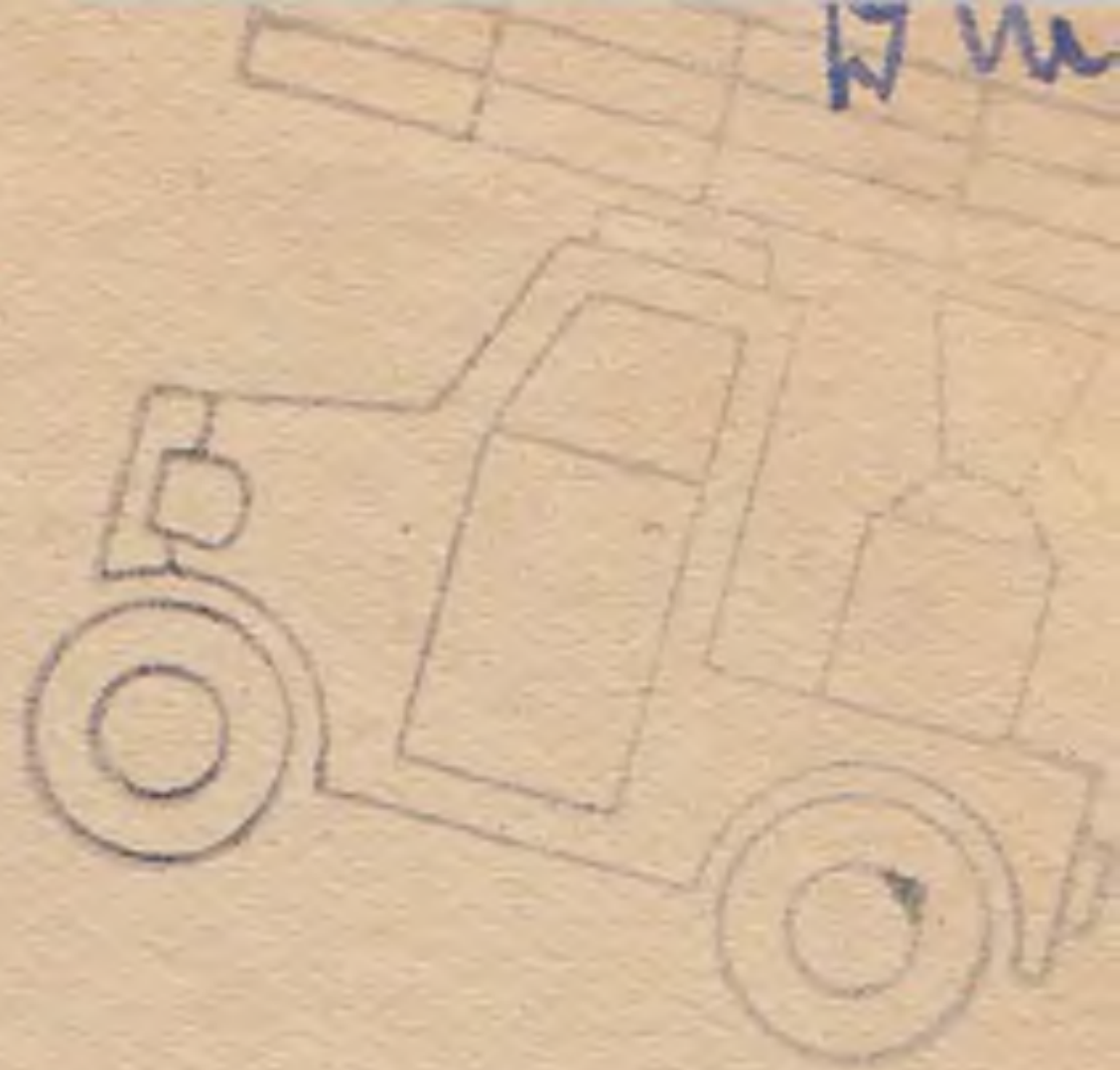
EDGAR WALLACE

Este exclus să nu fii captivat
de Edgar Wallace

LEI 25

EDGAR WALLACE

PRĂPĂDUL

Traducere autorizată de Dr. I. W.

*Aranzatul
scrie lectia*

Traducere autorizată în limba română

Titlul originalului englez :

„The Green Rust”

Coperta : **Columbia**

MOARTEA LUI JOHN MILLINBORN

— Dragă Jim. — nu știu dacă există vreo lege, care să interzică ceea ce am de gând să fac. Dar dacă există o asemenea lege, atunci tu trebuie s'o ocolești! Ești doar avocat. Știi ce trebuie să faci. Ești cel mai bun prieten al meu și ai s'o faci pentru mine.

Muribundul privi în ochii prietenului său, care se uita cu atâta milă la el și cetti în acea privire că va accepta rugămintea lui.

Nici nu se putea imagina un contrast mai mare ca acela dintre bărbatul, care zăcea întins pe pat și bărbatul, svelt și îngrijit, care sedea lângă el pe un scaun. John Millinborn fusese pe timpuri un bărbat de statură uriașă, cu umerii lați, cu trăsături puternice. Și acum, chiar, când zăcea bolnav, se putea deduce încă forța enormă ce avea în trecut. Avea o voce adâncă, mâini mari îndemânatece și se vedea că lucrase mult în aer liber. James Kitson, din contra, fusese din drageda-i tinerețe un intelectual, care-și petrecuse viața în încăperi neaerisite, în săli de tribunale mirositoare, printre cărți de drept și dosare prăfuite.

Și totuși, între acești doi bărbați — armatorul de vapoare milionar și avocatul cu renume — exista o prietenie adâncă, adevărată, cu toate că atât gusturile lor cât și felul lor de a-și trăi viața, erau cu totul diferite unul de al altuia. Curios, că moartea venise să-l ia pe cel voinic, lăsând pe cel slab! Așa reflecta James Kitson privind-și prietenul.

— Am să fac tot ce-mi va sta în putere. John. Tu lași fetei o responsabilitate enormă prin moștenirea, ce-i va reveni — un milion și jumătate lire!

Bolnavul aprobă dând din cap.

— Dar eu mă lepăd de una și mai mare, Jim. La moartea sa, tatăl meu ne-a lăsat ca moștenire, mie și surorii mele Grace, câte o sută mii de lire. Eu am mărit partea mea la un milion. Dar asta o spun numai așa în treacăt. Sora mea a fost o fată bogată, dar înainte de toate, foarte încăpățânată și asta a prăpădit-o. Pentru că se știa că are parale, se țineau toți lingăii după ea. Și ea și-a ales pe cel mai rău.

Se opri o clipă din vorbă, căci pierduse respirația.

— Grace s'a măritat cu un ticălos, care a ruinat-o, — care i-a cheltuit toți banii — și care a părăsit-o apoi, încărcată de datorii și cu grija unui copilăș mic de o lună de zile. Sărmana Grace a murit și nemernicul s'a recăsătorit. Am încercat să iau copilul la mine, dar păcătosul o păstra ca ostatică. Când copilul a împlinit doi ani, i-am pierdut urma. Motivul dispariției l'am aflat abia acum o lună. Individul era un escroc internațional, căutat de poliție. L'au arestat la

Paris. Acuzația contra lui era întocmită pe numele lui adevărat, — numele sub care se căsătorise fusese fals. Eșit din închisoare își păstră numele adevărat și schimbă și numele fetei.

Avocatul dădu din cap.

— Tu vrei, ca eu...

— Autentifică testamentul și încearcă s'o găsești pe Oliva Prédeaux. În realitate o fată cu numele ăsta nu există. Dar tu cunoști numele fetei și eu ți-am spus unde locuiește. Ai să vezi că nu există nimeni, care s'o cunoască pe Oliva Prédeaux. Tatăl ei a dispărut de mult, fetița putea să fi avut șase ani, — probabil că e mort. A fost crescută de mama ei vitregă, fără ca aceasta să fi știut că fata îmi este rudă. Apoi a murit și mama vitregă, iar fata muncește dela vârsta de cincisprezece ani, ca să-și câștige existența.

— Și nu trebuie să fie găsită acum?

— Nu. Abia după ce se va mărita. Nu o pierde din vedere, Jim. Cheltuește cât vrei. Dar, te rog, nu o influența afară numai dacă vezi vedea, că e gata să cadă în mâinile unui escroc...

Vocea bolnavului, care-și recăpătase în timpul povestirii, ceva din vechea-i forță, se rupse brusc. Bolnavul căzu greu în perne.

Kitson se sculă de pe scaun și se duse la ușa, care ducea într-o încăpere spațioasă, prin ale cărei ferestre mari, deschise, se putea vedea departe spre Sussex Weald.

La fereastră ședea un bărbat de vreo treizeci de ani, care purta barbison. Își sprijinise bărbia în palme și se uita în zare pe câmpia întinsă. Auzindu-l pe avocat că intră în cameră, se sculă și se apropiă de el.

— Ce se aude?

— Mi se pare că a leșinat. Nu vrei să intri la el, Doctore?

Tânărul se apropie în grabă și fără sgomot de patul bolnavului, pe care-l examinează iute. Luă de pe o etajeră, care se afla la capătul bolnavului, o seringă, pe care o umplu cu un lichid dintr'o fiolă. Desveli pe bolnav, și-i făcu o injecție. După ce mai privi o clipă bolnavul, părăsi camera și reveni în salonul, în care-l aștepta Jim Kitson.

— Ei bine?

Medicul clătină din cap.

— E greu să pot spune ceva precis. Inima e slabă. Cine e medicul său de casă?

— Nu cred să aibă un medic de casă. Nu-i plăceau doctorii și nici n'a fost vreodată bolnav în viața lui. Mă miră, că te-a lăsat să-l vezi.

Doctorul van Heerden surâse.

— „N'a putut să se opună. S'a îmbolnăvit în tren, în drum spre casă. Și eu eram în tren. M'a rugat să-l aduc aici și așa am rămas aici. Curios, că un bărbat atât de bogat ca D-l Millinborn n'avea nici un servitor cu el și că trăește ca și singur în casa asta, care nu e, de altfel, altceva, decât o casă țărănească.

Jim Kitson surâse, cu toată grija ce o avea.

— John urăște fastul. Mă îndoiesc dacă a cheltuit pentru el personal, mai mult de o mie de lire pe an, toată viața lui. Crezi că-l poți lăsa singur?

Medicul ridică din umeri.

— Nu pot face nimic. M'a oprit să trimit să cheme un specialist și eu sunt de părere, că are dreptate. Nu mai putem face nimic. Totuși...

Se înapoiă la patul bolnavului, urmat de avocat. John Millinborn părea agitat. După ce-l examinează din nou, medicul și cu avocatul părăsiră din nou camera.

— Iritarea l'a cam prăpădit. Presupun că și-a făcut testamentul?

— Da, — răspunse Kitson, scurt.

— Mi-am închipuit asta, când ați chemat pe grădinar și pe bucătăreasă ca să iscălească și ei documentul, — spuse Doctorul van Heerden.

Cu degetele mâinei drepte lovea în dinți — o caracteristică nervoasă a lui.

— Dacă aş avea ceva stricnină aici, — se exprimă el subit. — Trebuie să am puțin din medicamentul acesta, — pentru orice eventualitate.

— Nu poți trimite pe unul din servitori, — sau mă duc eu să-l aduc, — răspunse Kitson. — Crezi că găsește stricnină în sat?

— Da, — răspunse medicul, — dar n'ăși dori să te duci D-ta. Am trimis mașina la Eastbourne, ca să-mi aducă câteva lucruri, pe cari nu le găsesc aici. Până în sat, e un drum cam lung. De altminteri nu cred ca farmacistul să încredințeze cantitatea de care am eu nevoie, unui servitor. Eu sunt străin aici, — adăugă el surâzând.

— Mă duc cu plăcere, doctore, plimbarea o să-mi facă bine, — spuse avocatul energic. — Dacă putem face ceva, care ar prelungi viața prietenului meu...

Medicul se așază la masă, scrisese rețeta, o înmână avocatului scu-zându-se.

Hill Lodge, casa lui John Millinborn, era clădită pe o colină. Drumul spre sat era lung și anevoios. Orașelul — Alfonston — se afla cam la vreo milă depărtare. La jumătatea drumului se aflau plantate o serie de pomi, cari formau un fel de pădurice, în cari John crescuse pe timpuri, fazan. Ajungând în pădurice, Kitson auzi un sgomot, ca și când cineva s'ar fi ascuns în tufiș. Sgomotul fusese prea tare, ca să fi fost provocat de un iepure, care căuta să se ascundă, sau de vreo pasăre speriată. Kitson se uită de aceea scrutător împrejur. Cum era cam miop, nu putu descoperi imediat cauza sgomotului. Deodată auzi o voce răgușită spunând :

— Cred că fac un delict, nu ? — și zări, în acelaș timp, un individ venind spre el.

Străinul părea vesel. Și avea dreptate să facă așa, ca și cum ar fi fost bine dispus. Căci numai așa putea șterge impresia rea, pe care o făcea exteriorul său respingător. Individul acela putea să aibe șaiszeci de ani, tot atât de bine, cum putea să fie numai de cincizeci. Îmbrăcămintea sa, care trăda mâna unui croitor bun, era murdară și ruptă. Cămașa de pe el, era nespus de murdară, un guler rupt era prins de ea și în cravata soioasă era înfipt un ac cu o camee !

Pe Kitson îl interesează însă numai mutra străinului. În fața aceea buhăită cu ochii sticloși, cari clipeau sub sprâncenele stufoase, grele și negre, zăcea ceva, care nu părea să fie decât răutate, răutate evidentă. Buzele groase se schimonosiră într'un surâs, văzând cum avocatul se dădu un pas înapoi, ca să nu se lovească de intrusul acela neplăcut.

— Mie nu-mi e perm's să trec p'aici — D-zeule ? ! Mie ! — e ciudat ! Individul râse răgușit și se porni apoi pe o serie de înjurături

din cele mai murdare, cum nu le mai auzise avocatul acela oțelit în necazuri.

— Iertați-mă, iertați-mă ! — spuse el subit, oprindu-se din vorbă. După o tăcere de câteva clipe, continuă :

— Dv. sunteți un om de lume, nu-i așa? Veți înțelege deci, când un gentleman are necazuri... Se caută prin buzunare, găsi un monoclu, pe care și-l înfipse în ochi. În aparența acestei epave omenеști zăcea atâta scârboșenie, încât avocatul simți că-i vine rău.

— Trecerea oprită ! Dumnezeu ! — repetă străinul, înecându-se de răutate.

— Dumnezeu ! Dacă ar fi după mine, aș tăia gâtul la mulți oameni ! Sigur că aș face-o ! Le-aș băga ace în ochi ! ace înroșite ! I-aș băga în cazane și i-aș lăsa să fiarbă de viu !

Avocatul nu scosese încă nici o vorbă. Dar acum repulsiunea ce-o simțea, învinse nepăsarea.

— Ce cauți aici ? — întrebă el aspru. — Te găsești aici pe o proprietate particulară. Șterge-o cât mai curând !

Străinul se uită la el și râse.

— Trecerea oprită ! Oprită ! Foarte bine ! am onoare — Domnule ! Scoase pălăria din cap, (avocatul zări, cu ocazia asta, că e chel) se întoarse și se îndepărtă mândru pe drumul, pe care venise. Drumul acesta nu ducea însă spre esire. Kitson se gândi o clipă dacă să se ia după el, ca să vadă dacă părăsește proprietatea. Iși aminti însă de importanța medicamentului, ce trebuia să-l aducă din sat și-și continuă drumul. La înapoiere se uită în toate părțile, dar străinul nu se mai zăria nicăeri. Se cam mira el cine poate să fie individul acela. Vreo epavă, care nu mai poseda nimic, decât amintirea unor timpuri mai bune și care trăia cu ura contra celorlalți oameni mai fericiți.

De când plecase din casa prietenului său și până se înapoiase, trecuse mai bine de o oră. Doctorul ședea la fereastră. Kitson îl întrebă în treacăt :

— Cum îi merge ?

— Tot așa. A mai avut un acces. Ai adus stricnina ? Nu vă pot spune, ce recunoscător vă sunt. Luă pachetul din mâinile avocatului și-l puse pe fereastră.

— Spune-mi adevărul, doctore. Crezi că mai are vreo șansă să scape ?

Doctorul ridică din umeri.

— Cinstit vorbind, nu cred ca să-și mai recapete cunoștința.

— Pentru Dumnezeu !

Avocatul era turburat. Neînduplecarea subită a soartei îl înspăimânta. Crezuse că vor trece zile, dacă nu chiar săptămâni, până să se sfârșească.

— Să nu-și recapete măcar cunoștința ? — repetă el în șoaptă. Intră apoi în camera unde zăcea prietenul său. Medicul îl urmă.

John Millinborn era culcat pe spate. Ochii-i erau închiși. Fața palidă ca a unui mort. Mâinile mari apucaseră gâtul ca într'un spasm. Cămașa desfăcută la piept. Ambele ferestre, câte una de fiecare parte a camerei, erau larg deschise. Perdelele se mișcau ușor în adierea vântului. Avocatul se opri cu ochii lăcrămând în fața patului și puse mâna pe fruntea fierbinte a muribundului.

— John, John, — murmură el și se întoarse cu ochii plini de la-

crimi. Își șterse obrazul cu o batistă, se apropia de fereastră și se uita la priveliștea de frumusețe liniștită ce-i oferea împrejurimile.

În timp ce stetea acolo pe gânduri, își aminti din nou de individul, pe care-l întâlnise în pădurice și era cât p'aci să povestească medicului cele întâmplate. Dar nu era dispus. Neliniștit se plimbă prin cameră. Bolnavul nu se mișcase. Avocatul părăsi din nou odaia. Se gândea acum la fata, al cărei nume și legătură de rubedenie cu John Millinborn nu-i erau cunoscute decât lui. Ce întrebuințare o să dea ea banilor, pe care-i va moșteni în curând?

— Jim ! Jim !

Avocatul sări înapoi.

— Iute, vino...

Medicul se repezise deja în odaie, lângă bolnav.

Millinborn stetea acum drept și avocatul, care intrase după doctor, zări ochii zgâiți ai bolnavului...

— Jim, el a... — dar nu putu să continue. Capul îi căzu pe piept. medicul îl așează din nou întins..

— Ce s'a întâmplat, John ? Vorbește, dragul meu...

— Mă tem, că nu mai e nimic de făcut, — spuse medicul.

— A murit ? — murmură Kitson.

— Nu.. însă, — și-i făcu semn să-l urmeze în cealaltă cameră.

— Ceva neobișnuit.. cine poate să fie ? — și arată prin fereastră deschisă pe un individ care o gonia nebunește spre pădurice.

Kitson îl recunoscuse imediat. Era intrusul, pe care-l întâlnise adineaori. Însă ceva în goana speriată a acelui bărbat, expresia de spaimă în atitudinea sa, îl făcură pe Kitson să uite de împrejurările tragice..

— Unde să fi fost tipul ăsta ?

— Dar cine e ? — întrebă medicul. Și doctorul se schimbase la față și era speriat, ca și când ar fi bănuit și el ceva sinistru în dosul acestei goane.

Kitson se înapoia în odaia bolnavului. În pragul ușei rămase înlemnit !

Medicul, care-l urmărise, îi urmări privirea. De pe pat picura un lichid pe podea. Ceva roșu și groaznic. Kitson strânse din dinți, se apropia de pat și trase cuvertura la o parte.

Se dete înapoi cu un strigăt, căci zări înfipt în pieptul lui John Millinborn un cuțit, al cărui mâner de fildeș eșea afară..

BEALE — BEȚIVUL.

Cabinetul chirurgical al doctorului van Heerden se afla într'una din cele patru prăvălii din parterul casei Krooman Chambers. Clădirea aceasta fusese construită pe timpuri de către un filantrop bogat, pentru ca liberii profesioniști, cari aveau nevoie de un vad bun (casa era în apropiere de Oxford Street) să aibe locuințe model pe un preț modest. Ca mulți alți filantropi, și acesta se sătură în curând de pasiunea sa și vânduse blocul de case unui sindicat, ale cărei metode comerciale dăduseră deseori poliției ocazia unor cercetări mai amănunțite.

Clădirea trecuse apoi în mâinile unei femei inteligente, care expedia pe toți chiriașii indezirabili, apoi mobilă locuințele simplu, însă comod și le închiria la persoane, cari puteau fi considerate nu numai

ca buni platnici, dar și cinstiți. Clădirea se reabilita încetul cu încetul. Dr. van Heerden își instalase de șase ani cabinetul său în clădirea aceea și-și câștigase o clientelă numeroasă. El posedă locuința cea mai mare din toată clădirea. O cameră și-o instalase ca laborator, căci avea o mare pasiune pentru cercetări științifice. Asasinatul misterios a lui John Millinborn îi făcuse o oarecare reclamă și-i adusesese folos. Faptul, că el tratase pe celebrul milionar, îi atrăsese mulți clienți.

Deoarece poliția găsisse urme de pași în fața ferestrei, teoria că ucigașul a intrat prin fereastra deschisă, în timp ce cei doi bărbați se găseau în camera învecinată, fu considerată în general ca acceptabilă. Urmele de pași arătau drumul pe care-l luase ucigașul. Pe individul acela prost îmbrăcat, pe care-l întâlnise Kitson în pădurice, nu-l mai văzuse nimeni. Omul acela dispăruse tot atât de misterios, cum apăruse.

Cam trei luni după moartea milionarului, Doctorul stătea pe scara ce ducea la holul dela intrare și se uita pe stradă, la mulțimea, care forfotea de colo până colo, compusă în cea mai mare parte din lucrători și vânzătoare de prăvălie, în drum spre casă, căci era ora șase seara. Fuma o țigaretă și interesul lui pentru trecători era mai mult aparent de cât real.

Terminase consultațiile. Ușa „prăvăliei” sale era închisă.

Privirea îi era îndreptată în zare, spre Oxford Street., deodată tresări însă. O fată tânără se apropia de el. Fata mergea în mijlocul străzii, — pe care la ora aceea nu prea treceau multe vehicule. Un costum din stofă albastră de croială severă, o îmbrăca pe tânăra fată totuși de minune. O pălărieuță mică îi acoperea, dar nu-i ascundea părul bogat, care în bătaia razelor soarelui, făcea impresia unei aureole în jurul capului. Ochii fetei erau de culoare închisă și aveau expresia gravă, ca ai oamenilor cari au suferit mult sau cari au văzut multe suferințe. Nasul era drept, buzele roșii și pline.

Pe Oliva Cresswell puteai s-o descrii în amănunt, fără să ajungi însă să explici în mod satisfăcător farmecul ei. Partea atrăgătoare a ființei ei nu zăcea nici în tenul ei palid, nici în statura ei mândră și svelată, nici în felul cum ținea capul, sau în surâsul ei. Nu se distingea prin nici o calitate specială, mai de grabă concordanța armonioasă a tuturor acestor calități, îi dedea acel farmec, care atrage și provoacă bărbații.

Ridicând mâna, îl salută pe Doctor cu un gest liber, neafectat.

— Ah, D-ră Cresswell, nu te-am văzut de mult.

— De două zile, — răspunse fata, devenind serioasă; — am crezut până acum, că doctorii, cari cunosc toate secretele naturii, posedă un medicament, care le ajută să treacă ușor peste asemenea încercări ale soartei.

— Nu vorbi așa de meseria mea, — râsc doctorul, — și mai ales, nu fii ironică. Apropos, nu te-am întrebat dacă ți s'a schimbat locuința.

Fata clătină din cap în semn de negare.

— D-ra Millit spune că n'are nimic liber pentru mine.

— Foarte rău — răspunse el și i se vedea pe față că știrea asta-l îndispuse.

— Nu i-ai povestit despre Beale?

— Ba da. I-am spus : D-ră Millit, nu știi, că domnul acela, care locuiește în apartamentul din fața mea, a fost beat timp de două luni,—

de când s'a mutat în casa asta?

— Te deranjează? — m'a întrebat ea. — Oamenii beți mă deranjează totdeauna — i-am răspuns eu. — D-l Beale vine în fiecare seară acasă, într'un hal, pe care nu-l pot descrie decât ca deplorabil.

— Și ce ți-a răspuns D-ra Millit la asta?

Fata se strâmbă puțin și deveni serioasă.

— Mi-a spus, că atâta timp cât Beale nu-mi vorbește, nu mă deranjează și nu mă sperie, nu e treaba mea. sau ceva similar. — Și după un surâs sfios. — Drept vorbind, locuința e atât de bună și de ieftină, încât nici nu-mi pot permite să mă mut. Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt, că am căpătat locuința. D-ra Millit nu e prea binevoitoare față de fete nemăritate.

Fata râdea acum din nou.

— De ce râzi? — o întreabă doctorul.

— Mi-am adus aminte de felul curios cum ne-am cunoscut amândoi.

Intr'adevăr, împrejurările, în care au făcut cunoștință erau ciudate.

D-ra Cresswell era casierică într'un mare magazin din West-end. Doctorul cumpărase ceva de acolo și plătitise cele cumpărate cu o bancnotă de cinci lire, care se dovedise apoi că era falsă.

Pentru fată a fost un moment neplăcut, căci ea trebuia să suporte paguba din buzunarul ei propriu. Și asta nu era lucru puțin. Și apoi se produse miracolul. Doctorul revenise, se scuză și explică chestiunea. Bancnota o păstrase de curiozitate; o primise odată în plată. Imitația era atât de perfectă, că avea intenția s'o pună într'o ramă. Din întâmplare ajunsese printre ceilalți bani ai lui și o dăduse din greșală la casă, în plată.

— Incepuseși ca răutăciosul din piesa de teatru și ai terminat ca salvatorul meu, — spunea fata. — Fără D-ta, n'ași fi aflat nici odată, că aici e o locuință goală de închiriat și nici venerabila D-ră Millit nu m'ar fi luat de chiriașă fără recomandafia D-tale.

Li pusese mâna ușor pe umăr, într'un gest camaraderesc și se pregătea tocmai să meargă mai departe, când fu reținută de o exclamație supărată.

— Ce este? Ah! Numărul patru!

Se dete iar lângă doctor și se uita la persoana care se apropia, cu ochii pe jumătate închiși.

— Pentru ce face asta? — pentru ce? Cum poate un bărbat să fie atât de slab, atât de mizerabil! Nu există nimic, ce ar putea justifica purtarea asta!

Pe bordura trotuarului de peste drum, un bărbat încerca să se balanseze ca pe o sârmă. Afară de oarecare neglijență în îmbrăcăminte, de cravata, care-i atârna afară și de pălăria murdară, aparența lui era destul de cumsecade. În condițiuni mai bune, ar fi arătat chiar bine. Dar așa, cu părul blond răvășit pe frunte și cu pălăria dată pe ceafă, arăta ca un pungaș sau ca un vagabond. Ori și cui, mai puțin impresionabil decât Oliva, i-ar fi apărut foarte comică cauza sa de a-și menține echilibrul cu ajutorul unui bastonaș, pe bordura lată de șase toli.

Alunecă, își recăpătă echilibrul — cu care ocazie scoase un țipăt ușor — alunecă din nou, până ce renunță la aceste exhibiții și trecu strada, pentru a se duce la locuința sa.

Recunoscând pe doctor, îl salută cu pălăria.

— O vreme splendidă.. Escu.. Escu.. Esculapius — spuse el cu o voce spartă, pe când în ochi i se vedea un surâs vesel, — splendid, pur și simplu.. pentru bacteria trypanosomes.. bine exprimat.. și pentru toți drăguții de microbi.

Surâse blajin, trecu cu vederea privirea semnificativă, pe care o aruncase medicul spre fată, care se retrăsese, ca să nu fie amestecată în conversație.

— Te părăsesc acum, doctore — continuă vagabondul. — Mă sui la etajul cel mai de sus, departe de mirosul stricat al științei și departe de blestemul fatal al frumuseții. Etajul cel mai de sus, foarte greu de urcat, mai ales când ești cam beat. — per arduis ad astra — prin muncă la stele. Motto al aviatorilor — motto al meu. Noapte bună!

Salută din nou cu pălăria, se potieni pe scara de piatră și dispăru în dosul unei cotituri. Ceva mai târziu auziră trântindu-se ușa încăperilor sale.

— Groaznic — și totuș...

— Și totuși? — repetă doctorul.

— Mi s'a părut glumeț. Imi venea să râd. Dar ce groaznic! Ce tânăr e și desigur că a fost bine crescut!

Oliva clătină cu tristeță din cap.

Apoi se despărți de doctor și urcă scara. Pe acelaș coridor se aflau trei uși: numerile 4, 6 și 9.

Oliva se uită în trecere, cu sfială, la ușa No. 4. De vagabond nici urmă. Nu se auzi și nu se vedea nimic. Oliva intră pe ușa No. 6 și o închise în urma sa. Locuința se compunea dintr'un dormitor și o cameră de locuit, o odaie de baie și o bucătărie minuscule. Chiria era extrem de mică. Aproape un sfert din salariul ei. Oliva putea deci trăi fără grije.

Aprinzându-și mașina de gătit, se pregăti să-și prepare un ceai și puse masa. În cămară avea câteva provizii de conserve, pâine, lapte și câteva pătlăgele roșii. Luă ceaiul cu mare mulțumire. Se gândea la doctor și era fericită că are un prieten atât de bun. Omul acesta era atât de cuminte, nu făcea nici un fel de „mofturi”. Nu încerca nici odată să o țină de mână, cum făceau idioții aceia de clienți și nici nu încerca s'o sărute, cum îndrăznise odată unul din șefii ei.

Doctorul era cu totul altfel. Nu și-l putea imagina șezând în autobuz lângă o fată, presându-i piciorul sau acostând o fată întrebând-o: — Nu ne-am mai întâlnit undeva?

Mânca încet, citindu-și ziarul și visând așa pentru sine.. Intre timp se făcuse întuneric și Oliva aprinse lumina. Conducta era legată de un automat, montat în odaia de baie. Automatul acela era plin de capricii. Câte odată-i ajungea un șiling ca să aibe lumină electrică o săptămână, câte odată însă se stingeau luminile după două zile..

Oliva își aminti că n'a mai pus de mult nimic în automat și căută în portofel o monedă de un șiling, ca să-o arunce în aparat. Găsi fio-rini, piese de șase pence, dar nici un șiling. Asta e situația naturală, a tuturor posesorilor de aparate automate. Oliva cunoștea starea asta din experiență, așa că nu-și făcu inimă rea. Se gândia numai: să se ducă jos și să schimbe bani potriviți sau s'o lase în voia soartei?

— Dacă nu mă duc eu, o să te duci tu — se adresă ea luminei, care tremura amenințătoare.

Deschise ușa spre coridor. În aceeași secundă se stinse lumina în spatele ei. Pe scară ardea un bec, care n'avea nimic de a face cu automatele... Incuiă ușa apartamentului său și se îndreptă spre scară. Tre-când pe la No. 4 și observând că ușa e numai sprijinită, se opri și se înapoiă apoi, căci nu voia să se întâlnească cu bețivanul acela.

Se gândi apoi la doctor, care locuia la No. 9. Deobicei, când era acasă, un bec ardea în coridor. Azi însă era întunec bezna. Văzu o carte de vizită prinsă de ușă, se apropie și o descifră la lumina slabă a becului de pe coridor :

„Mă înapoez la 12. Așteptați”.

Doctorul esise deci și aștepta o vizită. D-rei Oliva nu-i rămânea așa dar nimic altceva de făcut, decât să riște să se întâlnească cu im-pertinentul de Beale.

Sbură aproape, pe scară în jos și abia în stradă se simți ușurată.

Negustorul din colț, la care schimbă moneda o ținu câțva timp cu vorba. La aproape jumătatea drumului spre casă, zări, la intrare, stând un bărbat. Inima începu să-i bată cu putere.

— Matildo, ești stupidă ! — își spuse ea singură. Pe ea nu o chema „Matilda”, dar își zicea așa, atunci când voia să se dojenească singură.

Își făcu curaj și intră pe poartă. La tipul, care stătea acolo, se uită cu coada ochiului, dar nu-l recunoscuse. Dar nici el nu punea preț pe faptul de a fi văzut. Fata avea impresia, că individul era de statură mică și gras. Precis nu o putea spune însă. Scara o sui în goană. Ajun-să în coridor, se îndreptă spre ușa No. 6, a locuinței ei. Văzu că ușa No. 4 e încă întredeschisă, dar — și asta era mult mai important — și ușa apartamentului ei ! Nu exista nici o îndoială. Intre ușă și per-vaz era o despărțitură de cel puțin doi toli. Ea-și aducea însă perfect aminte, nu numai că încuiase ușa, dar că apăsase și clanta, ca să vadă dacă ușa e închisă. Ce să facă ? Spre necazul ei simțea că o trece nă-dușala și că-i tremură mâna.

— Dacă cel puțin lumina ar fi fost aprinsă, ași risca să intru înă-untru — se gândea ea. Lumina nu ardea însă și ea ar fi trebuit să treacă prin cele două încăperi întunecoase, ca să ajungă în camera de bae, unde era instalat automatul și se știe că odăile de bae sunt mai ales potrivite pentru crime.

— Nu fi proastă, Matildo — se adresă ei singură. — du-te înăuntru, fricoaso ce ești, ai uitat pur și simplu să încui ușa ! Asta-i totul și basta !

Impinse ușa mai larg și intră ezitând în locuință.

Se opri însă când auzi un sgomot. Era un sgomot hârșiitor, ca acela pe care-l face un câine, când se freacă de un scaun.

— Cine e ? — întrebă ea cu voce fermă.

Nu-i răspunse nimeni.

— Cine e acolo ?

Făcu un pas înainte. Dar subit o mână greoaie îi apucă mâneca bluzei și auzi pe cineva răsuflând adânc.

Își mușcă buzele ca să înăbușe un țipăt, se smulse cu putere, lăsând o parte din mânecă în mâna intrusului, și se repezi afară, trântind ușa cu putere în urma ei. În doi pași ajunse la ușa cu No. 4 și începu să bată cu amândoi pumnii în ea.

— Beat sau treaz, e cel puțin un bărbat — murmură ea.

Abia lovise de două ori în ușă, când aceasta se deschise și D-l Beale apăru în pragul ei.

— Ce s'a întâmplat ?

Fata nu băgă în seamă tonul vocii lui.

— Un bărbat, — un bărbat în locuința mea ! — exclamă ea, arătând spre mâneca ruptă a bluzei. — Un bărbat.. !

Beale o dădu la o parte și se îndreptă spre ușa ei.

— Cheia ? — întrebă el în grabă.

Cu degetele tremurânde, fata i-o dete.

— Un moment !

Dispăru în locuința sa, reveni însă imediat cu o lampă electrică în mână, descuiă ușa și spre surprinderea ei — scoase un revolver din buzunar.

Impinse ușa cu piciorul și fata-l văzu dispărând în întunericul locuinței ei.

Deodată se auzi vocea lui aspră : „sus mâinile !” și o altă voce scoțând câteva exclamații iritate și apoi iar Beale :

— Ce-i cu lumina D-tale ? — Poți intra. L'am prins în camera de locuit !

Oliva intră în camera de baie, aruncă un șiling în aparat, învârti șurubul și lumina se aprinse iar...

Intr'un colț al camerei stetea un individ de aparență bolnăvicioasă, cu fața albă ca varul, cu un cap prea mare pentru statura sa. Mâinile le ținea în sus. Buza inferioară îi tremura de frică.

D-l Beale era ocupat cu percheziționarea lui.

— N'ai armă ? Nimic ? Bine ! Poți lăsa mâinile în jos. Întoarce-ți acum buzunarele !

Individul spuse ceva într'o limbă pe care fata n'o înțelese. D-l Beale îi răspunse în aceeași limbă. Conținutul buzunarelor individului le puse Beale pe masă, în văzul fetei, care se uita cu ochii holbați.

— Halo, ce-i asta ?

Beale ridică o hârtie de jos. Pe ea era scrisă o c'fră, care putea fi tot așa de bine un șase, ca și un opt.

— Înțeleg acum — spuse Beale. — Nu înțelegi englezește, prietene ? Scoate ce ai în buzunarul din 'năuntru.

Individul ascultă posac și scoase un portofoliu, pe care Beale îl desfăcu. În portofel se găsea un pachetel mic, asemuior prafului de Seidlitz. Beale spuse ceva acum într'o limbă, care părea fetei că e nemțește. Suna cu „nu e bine”.

— Trebuie să te las singură câteva clipe. Prietenul acesta și cu mine mergem împreună — viu numai decât înapoi.

Ambii părăsiră locuința. Individul acela mic cu capul mare, se opunea, dar ca îi auzi coborând scara. Beale reveni curând. Abia acum văzu Oliva că era complectamente treaz.

Ochii săi aveau privirea limpede, buzele strânse. Părul blond, pieptănat. Se uită atât de serios la ea, că o trecu un fior de jenă.

— D-ră Crosswell, — îi spuse el liniștit, trebuie să te rog să-mi faci un mare serviciu.

— Cu plăcere, dacă pot.

— N'am să te rog ceva imposibil. Vreau numai să te rog să nu spui nimănui, cele ce s'au întâmplat azi aici.

— Nimănui ? Dar Doctorul...

— Nicî măcar doctorului ! Mai ales lui ! Dă-mi cuvântul de o-moare !

Fata se gândi o clipă.

— Îți promit să nu spui nimănui de individul acela, de care m'ai scăpat în mod atât de amabil.

Beale ridică capul.

— Trebuie să înțelegi un lucru, D-ră Crosswell. Nu trebuie să ieși greșit chestia cu nenorocitul acela, care tremura de frică și care cu siguranță că nu ți-ar fi făcut nimic. L'am așteptat toată seara.

— L'ai așteptat?

— Da.

— Unde?

— În locuința doctorului. Trebuie s'o știi că doctorul și cu mine suntem dușmani de moarte. Suntem concurenți pe teren științific. Pe tipul acela, l'am așteptat amândouă și eu voiam s'o iau înaintea doctorului.

— Dar... cum... ai putut intra?

— Păi am cheia! Nu uita că ai promis pe cuvânt de onoare! Omul ăla nu știa dacă trebuie să-l întâlnească pe medic la No 9, care e locuința doctorului, sau la No. 6, căci la ambele uși se potrivește aceeași cheie.

Îi demonstrează acest lucru pe loc. — Asta era ce am așteptat! Cu aceste cuvinte desfăcu pachetul, pe care-l găsisese în portofelul individului, și-l puse cu mare băgare de seamă pe masă. Pachetul conținea cam vreo lingură de ceai dintr'un praf verde.

— Ce este asta? — întrebă fata cu tcamă.

— Asta? — răspunse Beale alegând cu îngrijire cuvintele. — e o imitație reușită a „Prăpădului verde” sau cum îi zic eu, a „Teroarei verde”.

— Prăpădul verde? Dar ce e prăpădul verde? Ce se face cu el? — întrebă fata uluită.

— Sper să nu o aflăm nici odată — răspunse el serios, și în ochii săi limpezi se citea o urmă de teroare.

PUNSONBY CONCEDIAZA O FUNCȚIONARA

Olivia Cresswell se deșteptă pe dată ce deșteptătorul ei începu să sune și se sculă odată cu ultimul zăngănit disperat al lui, biruind ispita aproape irezistibilă de a închide din nou ochii. Prima impresie, era că n'a închis ochii toată noaptea. Își amintea că s'a băgat în pat la unu și că s'a svârcolit până la trei de colo până colo. Își mai amintea, că se decisese să se scoale, să-și gătească ceva de mâncare, să aștepte răsăritul soarelui și apoi, până ce să se decidă dacă ceeace voia ea să facă era romantic sau numai... copilăresc, adormise buștean. În tot cazul, patru ceasuri de somn sunt cam puțin pentru o fată tânără și o costă o încordare enormă, ca să-și ducă picioarele, care erau băgate în pantalonii pijamalei, pe marginea patului. Pierdu apoi cinci minute admirându-și piciorușele albe și fine. După aceea se duse leneșă în odaia de baie, dădu drumul la apă și pregăti de ceai. După o jumătate de ceas era gata îmbrăcată și se simțea înprospătată, dar fără entuziasm.

Revenindu-și complet în fire — ce-i drept abia în drum spre magazinul unde lucra — văzu că avea griji. Devenise, fără să vrea, părtașă la un secret — și bețivanul acela de Beale, îi impusese această confidență. Dar — și ideea asta îi veni atât de subit, încât ridică capul,

— Ceeace-l făcu pe conducătorul autobusului să creadă că vrea să coboare — D-l Beale fusese treaz și poruncitor !

Să-i povestească ea oare doctorului cele petrecute ? Dr. van Herden îi fusese totdeauna un prieten bun. I se părea că-l trădează, că nu-i loial dacă-i ascundea că Beale fusese noaptea trecută în camera lui.

Să fi fost oare numai o întâmplare, că aceiași chee deschidea ușa ei și a doctorului ? Dacă da, atunci era o coincidență neplăcută. Oliva voia să-și schimbe numai decât broasca.

Coborî din autobus la colțul străzii unde se afla blocul marilor magazine ale lui Punsonby. Firma aceasta era una din cele mai mari și din cele mai pline de succes din Londra și pentru Oliva fusese un mare noroc, să obțină slujba ei actuală, căci o slujbă la Punsonby era cam ca o funcțiune la stat, numai că era mai bine plătită.

Ajungând pe trotoar, se uită la ceas. Era încă devreme. Oliva voia tocmai să intre prin ușa de care se serveau funcționarii, când se simți apucată ușor de braț.

Se întoarse mirată și se găsi în fața D-lui Beale, care era extrem de elegant îmbrăcat cu un costum cenușiu, cu o pălărie moale și un buchet de violete la butonieră.

— Scuză-mă, te rog, D-ră Creswell. Pot să-ți vorbesc o clipă ?

Oliva se uită îndoelnică la el.

— Mi-ar fi fost mai plăcut, dacă ai fi ales alt loc și alt timp, D-le Beale, — îi răspunse ea sincer.

Beale dădu din cap afirmativ.

— Știu că am ales rău și timpul și locul. Din nefericire, nu-mi pot lăsa afacerea. Sunt om de afaceri — surâse — cu tot felul meu detracat de a trăi.

Oliva se uită foarte atent la el, căci i se părea că există un fel de ironie în vorbele lui. Dar Beale devenise iar serios.

— N'am să te rețiu mai mult de două minute. În aceste două minute am însă multe de spus. N'am să te incomodez, ce-i drept, cu povestea vieții mele.

De data asta Oliva zări gluma în ochii lui și trebui să surâdă fără să vrea, căci în fond nu-i prea venea să râdă și nu era de loc dispusă.

— Am o afacere în City, — continuă Beale — Și în privința asta te rog să păstrezi discreție. Sunt expert în cereale.

— Expert în cereale ? — întrebă Oliva încrețind din frunte.

— O meserie ciudată, nu-i așa ? Dar, ce să fac ? Asta mi-e meseria. Caut pe cineva pentru un post de încredere. Am un birou frumos. Slujba e bine remunerată. Orele de lucru sunt puține și munca e ușoară. Vreau să te întreb dacă ai fi dispusă să accepți postul acesta.

Oliva clătină din cap, se uită cu interes, dar și bănuitor la el.

— Foarte amabil din partea D-tale, D-le Beale. Mă obligi și mai mult. Dar n'am dorința să-mi părăsesc slujba actuală. Munca la Punsonby îmi place și deși sunt convinsă, că chestiunile mele particulare nu te interesează. — Beale i-ar fi putut răspunde contrariul, dar tăcu. — pot să-ți spun, că am o leafă bună și că n'am nici dorința și nici intenția să plec d'aici.

Beale clipi din ochi. — Neșansa mea ! Acum n'am să-ți spun decât două lucruri : Intâi, că dacă ai lucra pentru mine, nu ai fi nici odată deranjată de oarecari apucături pe care poate le-ai observat la

mine, al doilea, te rog să-mi promiți, că dacă vei părăsi vreodată Punsonby, să-mi dai mie mai întâi ocazia, să-mi asigur serviciile D-tale.

Oliva râse.

— Te găsesc foarte curios, D-le Beale, dar sunt convinsă, că accia ce spui, e serios și că D-ta vei... muta micile D-tale apucături în afara biroului. În ceea ce privește Punsonby, îți promit, că dacă voi pleca de aici, am să-ți dau D-tale prima șansă de a mă angaja. Acum trebuie să plec. Îți mulțumesc încă odată pentru ceia ce ai făcut aseară pentru mine.

Beale i se uită deadreptul în ochi.

— Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva aseară și ași fi mulțumit, dacă și memoria D-tale ar avea acelaș laps.

Beale îi strânse mâna, se descoperi salutând-o și plecă în grabă. Oliva se uită după el, până ce orologiul îi aminti că șeful casei Punsonby ținea foarte mult ca personalul său să fie exact.

Oliva se duse la garderobă, unde-și lăsă pălăria și mantoul. Îndreptându-se spre oglindă, pentru a-și aranja părul, se văzu în fața unei fete serioase, înaltă, care o privea de câțva timp.

— Bună dimineața ! — spuse Oliva. În tonul vocii ei se auzia mai mult politeță decât prietenie, căci cu toate că ambele fete lucrau de mai bine de un an în acelaș birou, între ele exista acea răceală, care nu putea fi înlăturată, orișicât de lung ar fi fost timpul petrecut împreună.

Hilda Glaum era de proveniență elvețiană și cam misterioasă. Era o fată frumoasă, însă puțin cam rezervată și posomorâtă. În afară de faptul că e frumoasă, nu știa nimeni ce să mai spună de ea. Căci nu dăruia nimănui încredere și nu cerea încredere dela alții. Tocmai asta-i convenea Olivei. Dar, contrariu Olivei, Hilda nu lega prietenii și sta retrasă de petrecerile colective ale celorlalți funcționari, indiferent dacă era vorba, vara, de o plimbare pe Tamisa, sau iarna, de un bal. Hilda nu primea vizite și nici nu era invitată.

— Neața. — îi răspunse ea Olivei. — Ai fost sus ?

— Nu. De ce ?

— Nimic.

Oliva urcă scara spre biroul ei. Ea și cu Hilda se ocupau cu scrisorile recomandate și trebuiau să controleze banii, — cari veneau dela clienți, prin poștă. După accia trebuia să împartă comenzile secțiilor respective.

Pe masa ei de lucru se aflau trei saci plumbuiți. Un curier al secției poștale o aștepta ca să-i dea sacii în primire contra chitanță iscălită de ea. Oliva îi scrisese chitanța, după ce controlă cifrele de pe plombe cu acelea notate în registrul curierului. Hilda nu venise încă din anumite motive, Oliva desertase tocmai primul sac, când se pomeni cu directorul firmei. Domnul acesta era un bărbat mare, gras, cu o mutră serioasă. Capul îl avea chel, în schimb purta barbă. Avea un fel de a se purta, plin de demnitate, precum și obiceiul de a înclina capul la o parte când vorbea sau când întreba ceva, ca și când ar fi vrut să evite lovitura ce i-ar fi dat-o un răspuns. O chemă afară.

— Ah, D-ră Cresswell eu — ah — îmi pare rău, că nu te-am văzut, înainte de a-ți fi scos paltonul și pălăria. Vino te rog, la mine în birou.

— Cu plăcere, d-le White — răspunse fata, gândindu-se care ar pu-

tea să fie cauza chemării.

D-l White păsea majestos în fața ei, jucându-se cu firul, de care atârnuau ochelarii săi, tocmai așa cum ar ține un om bine simțit, un șoarece de coadă. O conduse în cabinetul său, ai cărui pereți erau tapisati cu plăci din lemn de trandafir.

— Ia loc, ia loc, te rog, D-ră Creswell — o pofti el. Așezându-se apoi la birou, lipi degetele arătătoare unul de altul și se uită în tavan, ca unul care căuta ajutor.

— Mi-e frică, D-ră, că am o însărcinare neplăcută.

— O însărcinare neplăcută? — întreabă Oliva, căreia îi se făcu cam albastru.

— Trebuie să-ți spun că firma Punsonby renunță la serviciile Dumitale.

Oliva se sculă și se uită cu gura deschisă la el, plină de spaimă și mirare.

— Să renunțe la serviciile mele? întreabă ea încet, — înseamnă că sunt concediată?

— Da. În locul preavizului primești un cec, adică contravaloarea salariului pe o lună, afară de suma, care ți se cuvine pentru săptămâna asta.

— Dar de ce mă concediați? Dece? Dece?

D-l White, care holbase ochii, ca să vadă acțiunea fulgerătoare a vorbelor lui asupra fetei, îi închise din nou.

— Nu se obișnuște la noi să indicăm motivele când concediem funcționarii — spuse el ca un oracol. Trebuie să-ți fie destul, când îți spun că am fost până acum mulțumiți de serviciile D-tale, în toate privințele, dar, din cauze despre cari nu vreau să discut suntem siliți a renunța pe viitor la serviciile D-tale.

Pe Oliva o apucă amețeala. Nu putea înțelege ce s'a întâmplat. De cinci ani lucra deja, în condițiuni excelente, la firma aceasta. Toată lumea se purta bine cu ea și munca îi plăcea. Nu se gândise nici odată să caute alt post. Se socotise ca una din funcționarele greu de înlocuit.

— Nu știu dacă înțeleg bine? Trebuie să plec imediat?

D-l White dădu din cap în sens afirmativ. Ii întinse cecul peste masă, pe care fata îl luă și-l îndoi, fără să știe ce face.

— Nu voiți să-mi spuneți cauza concedierii?

D-l White clătină din cap.

— Punsonby nu face nimic fără motiv — spuse el solemn, căci simția că trebuie să pară că Punsonby are dreptate. Ori și care ar fi fost cauza acestui incident nenorocit, nu putea fi blamat Punsonby, căci Punsonby era o casă demnă de stimă, care plătea cu regularitate dividende de 14 la sută pe an.

— Ne lipsesc informațiuni mai ample, ca să cercetăm mai departe afacerea asta. Ni s'au promis — informațiuni precise — dar de fapt nu le avem. Totul e foarte neplăcut, foarte neplăcut și clătină din cap.

Oliva se înclină scurt, părăsi iute camera, se duse de-și luă paltonul, puse pălăria pe cap și părăsi firma Punsonby pentru totdeauna.

Ajungând în stradă își aminti deodată de d-l Beale și de vorbele lui și se opri în loc. Să fi știut el ceva? De ce apăruse el în dimineața aceea cu multe ceasuri înainte de timpul când era deobicei vizibil

(dacă tot ce se vorbea prin casa Kroomanm. merita crezare)? Și apoi, ca și când ar fi fost să pue capac la toate, îl văzu în persoană în fața ei.. Beale stetea la colțul străzii, se rezemase de baston, fuma o țigaretă lungă băgată într'un port-țigaret și mai lung și părea absorbit complet de prezența unui lucrător, care repara sus de tot un fir telefonic.

Olivia făcu un pas în direcția lui, se opri însă imediat. Beale era atât de adâncit în vederea acrobațiilor lucrătorului, că nici n'o putuse vedea. Oliva se întoarse încet și o șterse în partea opusă. Dar abia făcuse câțiva pași, că el o și ajunsese.

— Pleci cam de vreme azi acasă D-ră Cresswell, îi surâse el.

Oliva se întoarse spre el.

— Știi de ce?

— Nu știu, afară de..

— Afară de?

— Afară de cazul că te-au concediat — răspunse el rece.

Oliva încreți din frunte.

— Ce știi D-ta despre concedierea mea?

— Așa ceva se întâmplă câte odată.

— Ai știut că am să fiu concediată?

— Da. Nu știam precis că te vor concedia azi, dar aveam presimțirea, că ai să zbori ocazional. De aceea ți-am și făcut oferta mea.

— Pe care, bine înțeles, nu o accept — se răsti Oliva la el.

— Pe care, bine înțeles, ai acceptat-o — spuse Beale liniștit. Crede-mă, eu știu numai un lucru și anume, că Punsonby a fost influențat să te concedieze. Nu știu din ce cauză.

— Dar de ce ai crezut D-ta că va face asta?

Beale deveni deodată foarte serios.

— Așa mi-am închipuit. Nu vreau să fac pe misteriosul și nu pot spune altceva, decât că am avut motive puternice să presupun că așa ceva se va întâmpla.

Oliva ridică obosită din umeri.

— Totul e și așa destul de misterios, — spuse ea. Vrei serios ca să lucrez pentru D-ta?

— Da.

— Dar nu mi-ai dat adresa biroului D-tale în City.

— Păi de aceia m'am înapoiat.

— Atunci ai știut că am să plec curând d'acolo?

— Știam că ai să pleci cândva, azi.

Oliva holbă ochii la el.

— Doar nu vrei să spui că ai fi așteptat toată ziua?

El râse.

— Ba vreau să spun, că aș fi așteptat toată ziua.

Și acum râse și ea..

— Adresa mea este: 342, Lothbury. 342. Poți începe chiar azi după masă. Și.. — el ezită.

— Și..?

— Și aș considera-o ca foarte inteligent, dacă nu vei comunica prietenului D-tale, doctorului, că eu te-am angajat.

În timp ce vorbea, Beale își examina cu atenție unghiile și evita să se uite la ea.

— Pentru rugămintea mea am câteva motive: Mai întâi nota mea la purtare este, în casa Krooman foarte proastă, și asta ar putea să-ți

strice.

— La asta trebuia să te gândești înainte de a mă fi rugat să vii la D-ta.

— M'am gândit chiar foarte mult la asta — răspunse el liniștit.

Oliva recunoscuse, că era just ceea ce îi spunea și se supăra pe ea singură, că acceptase atât de grabnic oferta lui. Întâmplările din noaptea trecută însă, dăduseră aceluia care stetea acum în fața ei o importanță pe care n'ar fi acordat-o niciodată bețivanului de Beale.

— Misterul întregii chestiuni m'a zăpăcit puțin, așa că aș dori să încep mai bine serviciul mâine dimineață. La câte să vii?

— La zece. Am să fiu acolo, ca să-ți explic ce ai de făcut. Primești un salariu de cinci lire pe săptămână. D-ta vei fi conducătoarea biroului. Munca D-tale va consta mai ales să colationezi statistica recoltelor de grâu din toată lumea în ultimii cincizeci de ani.

— Trebuie să fie foarte interesant — spuse ea, cu o licărire în ochi.

— E mult mai interesant de cum crezi.

Oliva ajunsese acasă, tocmai în clipa în care Doctorul ieșea din casă și se uita mirat la ea.

— Ești de vreme acasă!

— Să-i spună? De fapt, nu exista nici un motiv, de ce nu i-ar spune. Doctorul i-a fost totdeauna un prieten bun și Oliva era sigură de compătimirea lui. Și tocmai în momentul acela îi trecu prin minte, că Beale nu-i arătase nici un pic de compătimire și nici nu exprimase măcar o vorbă de regret.

— Da! Sunt concediată!

— Concediată? Imposibil!

— Și totuși e așa! — spuse ea bine dispusă.

— Dar draga mea, asta e nemai pomenit! Pentru ce motiv?

— Nici un motiv. — Oliva vorbea cu o ușurință, care nu lăsa să se întrevadă furia, ce-i zbuciuma sufletul.

— Nici nu ți-au dat vre-un motiv?

— Nu! mi-au plătit salariul pe o lună și mi-au spus pur și simplu să plec și pentru că sunt o funcționară ascultătoare, am plecat.

— Dar asta e ne mai pomenit! — spuse el iritat. Am să mă duc la Punsonby și am să vorbesc cu ei. Cunosce pe unul din directori — adică e clientul meu.

— N'ai să te duci și n'ai să vorbești! — îi spuse Oliva cu tărie. Mi-e absolut indiferent.

— Dar ce ai să te faci? — Dumnezeu! o idee splendidă! Am nevoie de o secretară la mine în clinică.

Comicul situației o făcu să râdă.

— De ce râzi?

— Imi pare tare rău, doctore, și nu trebuie să crezi că sunt nerecunoscătoare. Dar dacă lucrurile merg așa mereu, o să mă cred funcționara cea mai căutată din Londra.

— Ai deja o altă slujbă?

— Am acceptat una, chiar adineauri.

Decepția lui era atât de mare, încât Oliva ar fi putut-o lua drept tristețe, dacă ar fi fost ceva mai închipuită.

— Iute merge la D-ta. Ce fel de slujbă e aia?

— Într'un birou din City.

— O să te plictisești. Dar dacă te-ai decis, bine înțeles că nu mai insist. Aș fi cu plăcere dispus să-ți plătesc cinci, șase lire pe săptămână și munca ar fi foarte ușoară.

Oliva îi întinse mâna surâzând.

— Londra e plină cu oameni, cari n'au altă dorință mai vie, decât să-mi plătească mie cinci lire pe săptămână pentru o muncă ușoară. Îți mulțumesc din suflet, doctore!

Suind scara, spre locuința sa, se simțea mult mai mulțumită, decât și-ar fi închipuit că față de împrejurările date, ar putea să fie.

Afacerea cu Punsonby îi apărură acum, cu toată înjosirea suferită, fără importanță. Odată și odată o să afle ea ce a făcut pe zeii de la Punsonby s'o concedieze așa brusc.

Deschise ușa apartamentului său și intra înăuntru, nu fără ca să arunce mai întâi o privire șugubeată asupra celorlalte două uși — a noului său stăpân și a doctorului, care voise să-i devină stăpân.

— Sara, tu ai noroc! — spus ea, închizând ușa. — „Sara” era contrariul „Matildei”.

— Dacă bețivul îți dă drumul, te așteaptă cu siguranță un înger păzitor la ușa care să-ți ofere douăzeci de lire pe săptămână, numai pentru munca de a-l chema odată pe zi la telefon.

Îi veni în minte, că ar fi bine să se plângă de concedierea asta bruscă și se apropie de mica măsuță de scris, care era montată în regalul cu cărți, ca să scrie scrisoarea, până ce nu s'ar răzgândi. Masa de scris era una din acele mobile moderne, cari economisesc loc, și nu era decât un capac, care se ridică în sus. Oliva trase afară suportii capacului, băgă cheia în broască, dar cheia nu voia să se învâртеască din simplul motiv că era descuiat. Ea își aminti însă precis că-l încuiase chiar în dimineața aceia, după ce pusese înăuntru o factură sosită cu primul curier postal.

Oliva trase capacul în jos și se uită uluită la puținele lucruri cari erau ascunse în dosul lui. După toate aparatele fiecare despărțitură fusese percheziționată, căci totul era răvășit. Ambele sertare minuscule, în care Oliva păstra mărci postale și penițe, erau trase afară și goale.

SCRISORILE CARI NU SE GASEAU

Oliva cercetă în grabă hârtiile, cari se aflau acolo. N'aveau nici o importanță și constau în cea mai mare parte din scrisori pe cari le primise dela puținele prietene, de care se alipise în timpul cât a servit la Punsonby. Apoi programe de teatre, rețete de bucătărie, pe cari și le copiasse din reviste, — și o mulțime de fotografii, pe care le scoase ea singură în ultima ei excursie. Oliva aranjă lucrurile din nou la loc și trecu apoi în dormitor. Și aici găsi urme, cari lăsausă vadă, că cineva percheziționase odaia. Sertarul dela dulap era deschis și cu toate că nu se vedea că conținutul fusese răvășit, totuși era evident, că și sertarul fusese percheziționat. Mai făcu și o descoperire: fereastra era deschisă jos. De obicei jumătatea de jos era semiînchisă și înțepenită cu o broască patent. Măsura aceasta de prevedere era necesară, căci fereastra dedea pe un balcon îngust, care împrejmua clădirea și ducea spre scara de incendiu. Oliva se uită în afară. Cu siguranță că hoțul intrase și eșise pe fereastră.

Probabil că fusese deranjat de sosirea ei, căci nu era de presupus că ar fi şters-o atât de grăbit, ca să fi lăsat hârtiile de pe birou în halul în care le găsisese. Oliva cercetă acum toate sertarele, dar atât cât putu constata, nu-i lipsea nimic. Se înapoiă la măsuta de scris, aranjă mecanic hârtiile, se așază apoi, își sprijini bărbia în mâini și căută să-și readucă în memorie toate cele întâmplate în dimineata aceea.

Cine-i percheziționase masa de scris?

Ce sperau să găsească acolo? Era convinsă, că asta nu era fapta unui hoț ordinar.

În spatele acestei chestiuni stătea altceva, ceva sobru și îngrijorător. Ce legătură exista între percheziția asta și concedierea ei subită? Ce voia să spună îngâmfatul de White, când bolborosea despre dovezi anumite? Dovezi? Pentruce? Oliva nu-i putu da de hac. Renunță să găsească soluția și ridică din umeri. Nu era atât de speriată, cât contrariată. Nu-i convenea deviarăea asta dela viața ei obișnuită și netedă pe care o trăise până acum. Nu-i convenea după cum nu-i convenea nici apariția lui Beale, care era când beat, când treaz, care întreținea un birou în City, pe care nu-l vizita și care arăta atâta interes pentru situațiunea ei.

Toate astea îi plăceau cu atât mai puțin, cu cât reușise să-i sdruncine încrederea, — nu încrederea, asta ar fi însemnat prea mult — ci romantismul blând, care învăluia prietenia ei cu Doctorul van Heerden. Se sculă dela masă, începu să se plimbe prin cameră și reflecta cum să-și întrebuițeze ziua. Intenționa să ia prânzul într'un restaurant oarecare și să-și permită o reprezentatie matineu într'un teatru. Poate că să se ducă să cineze în oraș și să revie mai târziu acasă — uitându-se însă prin cameră, se cutremură. Gândul că o să-și petreacă singură seara în camera ei, nu o înveselea de loc.

— Matildo, devii suprasensibilă — își spuse ea singură. Trecu apoi în dormitor, își scoase o rochie și și-o întinse pe pat.

În clipa aceea auzi o bătaie la ușă. Lăsă peria de haine, pe care o ținea tocmai în mână, trecu în hol, deschise ușa și se dădu un pas înapoi! Pe coridor steteau trei bărbați. Pe doi nu-i cunoștea, aveau însă aspectul neîndoielnic al persoanelor oficiale, pe cari nu-l pot ascunde niciodată agenții poliției secrete. Cel de al treilea era D-l White, demn și serios, mai rău ca altădată.

— D-ra Cresswell? — o întrebă unul din cei doi străini.

— Da.

— Putem intra? Aș dori să-ți vorbesc.

Oliva îi conduse în camera de locuit. D-l White intrase și el.

— D-ta te numești Oliva Cresswell? Până acum ai fost funcționară la Punsonby?

— Exact — răspuns Oliva și așteptă mirată, ce va urma.

— S'au dat unele informațiuni contra D-tale cari au avut ca urmare concedierea D-tale azi dimineată? — continuă străinul. Oliva era pe cât de surprinsă pe atât de indignată.

— Informațiuni contra mea? — întrebă ea mândră. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că ești acuzată, că ai delapidat bani aparținând firmei, întrebându-i pentru D-ta. Asta era acuzarea, nu-i așa? Străinul se adresase cu întrebarea asta D-lui White, care aprobă, dând din cap.

— Minciună! Minciună nerușinată! — strigă fata, uitându-se furioasă la buhăitul de director.

— D-ta știi că e o minciună. Prin mâinile mele au trecut mii de lire și nici odată n'am... dar asta e îngrozitor!

— Dacă ai vrea să te liniștești numai o clipă, D-ră dragă — spuse străinul, obicinuit cu asemenea explozii, — am să-ți explic, că în momentul concedierii D-tale nu exista încă dovada vinovăției.

— Nu existau dovezi palpabile pentru fapta D-tale — murmură pentru sine D-l White.

— Ei și? întrebă fata.

— Acum suntem informați, că trei scrisori recomandate, cari conțineau în total șaiszeci și trei de lire...

— Patrusprezece șilingi, șapte pence — murmură D-l White.

— Ceva mai mult de șaiszeci și trei de lire — îi întrerupse detectivul, — pe care i-ai luat eri, se găsesc ascunse în locuința asta.

— În sertarul de jos al dulapului — murmură iar D-l White. — Așa suntem informați din sursa cea mai demnă de îndreptare. Păcat... păcat!

Fata se uita perplexă dela unul la altul.

— Trei scrisori recomandate? — întrebă ea neîncrezătoare, — locuința asta?

— În sertarul de jos al dulapului — murmură imperturbabil D-l White, care stetea tot timpul convorbirii cu ochii închiși, cu mâinile împreunate pe burtă, ca un om, care îndeplinește o datorie dureroasă.

— Am un ordin... — începu detectivul.

— N'ai nevoie de asta — spuse fata liniștită. Ai libertatea să perchezizionezi locuința. Poți chema chiar o femeie, care să-mi facă perchezitia corporală, n'am nimic aici, de care mi-ar fi rușine.

Detectivul se adresează însoțitorului său.

— Fred — spuse el, — perchezizionează biroul de colo. E încuiat?

El singur se duse în camera alăturată și fata-l auzi cum trage sertarele. Ea nu se mișcă din loc și stetea în fața șefului ei, care-și păstra poza de nepăsare somnolentă.

— D-le White — îi spuse fata liniștită, — am dreptul să aflu, cine m'a acuzat de furt.

El nu i răspunde

— Chiar și un criminal are dreptul acesta. Presupun că de mult vă lipsește bani. După ziarele de Duminică totdeauna dispar lucruri de mult timp fără să se pună mâna pe hoț.

— Nu cutesc ziarele, cari se tipăresc în ziua Domnului, — spuse D-l White cu reproș. — Apoi nici nu cunosc obiceiurile diferiților hoți. Dar, e așa cum spui D-ta — și mă tem că trebuie să comunic aceia ce mi-ai spus acum — păzitorilor legii — din serviciul D-tale lipsește de mult sume de bani. În ceiace privește pe acuzatorii D-tale, nu pot, în calitate mea de bun cetățean să divulg numele lui sau al lor.

Oliva se uită atentă la el și în ochii ei clari se vedea ceva ca un surâs.

În clipa aceea se auzi niște pași repezi pe coridor și Oliva își aminti, că ușa rămăsese deschisă.

Se uită în spre ușă și-l zări pe Dr. van Heerden stând în prag.

— Ce aud? — întrebă Doctorul furios și se adresează lui White.

— D-ta îndrăznești să acuzi pe D-ra Cresswell de furt ?

— Dragă doctore.. — începu White.

— E extraordinar ! Nerușinat ! E o infamie, D-le White. Garantez cu viața mea pentru D-ra Cresswell !

Fata-l întrerupse râzând. — Te rog, nu deveni tragic ! E pur și simplu o eroare stupidă. Nici nu știam că-l cunoști pe D-l White.

— E o eroare, neapărat. N'am cuvinte să-mi exprim mirarea, D-le White.

D-l White n'ar fi putut să închidă ochii mai tare, de cum îi ținea. Ridicând ușor din umeri, se degajă de răspundere, trecând-o asupra soartei necruțătoare.

— Foarte amabil din partea D-tale că te amesteci — se adresează fata către Doctor, întinzându-i mâna. — Nici nu m'ași fi așteptat la altceva.

— Pot face ceva pentru D-ta ? — o întrebă el serios. — Poți conta pe mine și poți dispune de mine până la ultima centimă, dacă ți se vor creia neplăceri din afacerea asta.

— Nu o să am neplăceri. D-l White susține că am furat bani și că am ascuns acești bani, aici în locuință.. Dar, cine ți-a spus D-tale că eu sunt acuzată de furt ?

O secundă, doctorul se fâstâci, apoi: — am văzut cum polițiștii intrau în locuința D-tale. I-am recunoscut pentru că erau însoțiți de D-l White, și din faptul că D-ta ai fost concediată azi dimineață, am tras singur concluzia.

În clipa aceea detectivul, care percheziționa dormitorul, reveni d'acolo.

— Nimic ! — spuse el.

D-l White holbă ochii.

— În sertarul de jos al dulapului ? — întrebă el neîncrezător.

— Nici în cel de jos, nici în cel de sus. — D-ta ai găsit ceva, Fred ?

— Nimic.

— Să ne uităm și în dosul tablourilor.

Intoarseră covoarele, percheziționară minuscula bibliotecă, se uitară sub mese — o procedură superfluă și greoaie, — spunea fata, — până ce detectivul îi explică — cu acel aer de bonomie pe care-l au toți polițiștii față de persoane bănuite, dar pe cari ei nu-i bănuiesc — că unii hoți înțepenesc bancnote de picoarele meselor.

— Ei bine, D-ră, — spuse acum detectivul surâzând, — sper că nu te-am deranjat prea mult. — Ce ai de gând să faci acum, Domnule ? Asta îl întrebă pe White.

— Ai căutat în sertarul de jos al dulapului ?

— Am cercetat sertarul de jos, sertarul de sus și pe cel din mijloc. Am căutat în spatele dulapului, m'am uitat prin cutiile, cari sunt sus pe dulap, am căutat peste tot.

— Și n'ai găsit nimic ? — întrebă din nou D-l White, ca și când nu-i venea să creadă.

— Nimic. Cu ce motivare acuzi D-ta pe tânăra D-ră ? Dacă acuzi, atunci preiei bine înțeles și toată răspunderea și dacă justiția n'o condamnă, atunci D-ta ești pasibil de pedeapsă.

— Știu toate astea. Le știu foarte bine — izbucni D-l White cu o asprime neobicinuită la un om atât de ponderat. — Nu. Eu nu o acuz. Regret că ai fost deranjată, D-ră.

Și întinzându-i mâna, gest pe care fata nu-l luă în seamă : — Sper

că n'ai să te superi.

D-l White părăsi gemând camera.

— Scuză-mă te rog, o clipă — spuse Doctorul către fată. — Trebuie să vorbesc ceva cu White.

— Te rog, nu face scandal, — îi răspunse Oliva. — Ași prefera ca afacerea să fie discutată și încheiată acum.

Doctorul dădu din cap și se luă după directorul dela Punsonby.

Doctorul, cu White și cei doi detectivi formau acum o grupă.

— Pot să-ți vorbesc o clipă în locuința mea, D-le White?

— Sigur, — răspunse acesta prietenos.

— Mai ai nevoie de noi? — întrebă unul din detectivi.

— Nu — răspunse D-l White, și apoi: — ești sigur că ai percheziționat bine dulapul?

— Sigur, — răspunse detectivul devenit nerăbdător. — N'ai să crezi că după douăzeci de ani de practică în meseria asta și mai ales când ni se spune unde trebuie să găsim lucrul ce-l căutăm, n'am să caut cum se cade?

Pe D-l White îl scuti apariția D-lui Beale să dea un răspuns potrivit. Pălăria îi stetea oblic pe cap și numai grație pervazului ușii îi era posibil să-și păstreze echilibrul. Observa grupul de oameni din coridor cu un surâs blând.

— Ia uită-te! — spuse el vesel. — Iubitul nostru doctor și dacă ochii mei nu mă înșală e și iubitul și bătrânul nostru episcop de față! D-l White tresări. Că era cunoscut sub numele de „episcop” într-un cerc intim, îi procura o oarecare plăcere. Dar ca un străin și încă beat turtă să-i spună numele ăsta drăgăstos, nume ce era permis să-l întrebuințeze numai câțiva favorizați, îl atinse neplăcut.

— Ah — spuse individul din ușă, clătinându-se și privind prin semi-întunericul ce domnea, — ăsta-i doar comisarul Peterson și vagmistru Fairbanks? Fiți bine veniți în casa asta a virtuții!

Comisarul râse, dar nu spuse nimic. Doctorul se juca nervos cu mustața. D-l White încercă însă să treacă mai departe, D-l Beale era însă mai iute decât el. Se poticni și se apucă de reverul hainei lui White.

— Dragă puiule! Dragul meu Whiteșor!

— Nu te cunosc, domnule! — urlă White. — Dă-mi imediat drumul!

— Nu mă cunoști? Se poate? — se miră Beale punând brațul drăgăstos pe umerii lui White. — Nu-l cunoști pe amicul Beale?

— Nu te-am văzut nici odată până acum, — răspuns White, încercând să scape din îmbrățișarea lui.

— Oh oh. — spuse D-l Beale și se retrase ofensat.

— Vă rog să fiți martori, amabile comisar Petersen și D-ta vagmistre Fairbanks, deasemenea și D-ta savantule doctor van Heerden, că nu vrea să mă recunoască. Atât de departe am ajuns — spuse el plin de amărăciune și sprijinindu-și capul de pervazul ușii, începu să urle ca un câine.

— Termină odată cu prostiile astea, — spuse doctorul furios.

Aici s'a întâmplat ceva foarte serios și ți-ași fi recunoscător, dacă nu te-ai amesteca.

D-l Beale își șterse lacrimile de crocodil ce-i curgeau din ochi, apucă de mână pe D-l White, care încercă în zadar să scape, i-o strânse cu efuziune, se poticni din nou în locuința sa și trânti ușa după el.

— Il cunoști pe individul ăsta? — întreabă doctorul, adresându-se către detectiv.

— Mi se pare că-l cunosc, — răspunse Sergentul. — Să mergem, Fred. Bună ziua, domnilor.

Doctorul și White așteptară până ce polițiștii dispărură, apoi van Heerden se adresa lui White într'un ton cu totul deosebit de cel cu care-i vorbise până atunci.

— Vino te rog, o clipă la mine, D-le White. Și acesta îl urmă ascultător.

Inchiseră ușa dela intrare și trecură în camera de lucru a doctorului, care era plină de cărți. În mijlocul camerei se afla o masă acoperită cu aparate și ustensile necesare experimentelor chimice.

— Eil bine? — spuse White tolănindu-se într'un fotoliu. — Ce s'a petrecut?

— Și eu aș dori s'o știu — răspunse doctorul.

Isă luă o țigaretă dintr'o cutie de pe masă, o aprinse și se uită la White, în tăcere.

— Crezi că fata a avut scrisorile și le-a ascuns?

— Exclus — răspunse medicul scurt.

White bombăni, scoase o țigare dintr'o tabachere, îi mușcă furios vârful și o aprinse.

— Multe planuri bine chibzuite au căzut în apă, — șopti el ca pentru sine.

— Tacă-ți gura! — strigă doctorul furios, și începu să umble prin odăe. Se opri apoi la un capăt al odăei și se uită indispus pe fereastră.

— Aș vrea să știu ce s'a întâmplat — spuse el încă odată. — Dar pentru asta mai avem timp. Spune-mi acum exact cum stă afacerea D-tale la Punsonby.

— Am toate cifrele la mine, — spuse D-l White și băgă mâna în buzunarul interior al hainei. — Pot să dispun de patruzeci de mii de lire din dividende, — dar ce e asta?

Scoase din buzunar un pachetel legat cu o bandă de cauciuc. Îndepărtă bentița și căscă gura ca un pește pe uscat. Tinea în mână trei scrisori recomandate, adresate firmei Punsonby și toate trei scrisorile erau deschise.

OMUL CU CAPUL MARE

Numărul 342 Lothbury e un bloc de case, în care se află numai birouri. Pe din afară arată fără însemnătate. În interior însă e foarte mare și adânc.

Oliva Cresswell rămase un timp oarecare în holul de la intrare, cetind numele proprietarilor birourilor, notate pe două table mari de porțelan, așezate pe pereții vestibulului.

După o căutare mai îndelungată, găsi sub „etajul IV” numele „Agentura Beale”.

Cu ascensorul ajunse curând la etajul al patrulea și găsi biroul la capătul unui coridor interminabil. Biroul D-lui Beale se compunea din două camere care comunicau între ele. Camera din față avea numai o masă și două scaune și era despărțită în două printr'un grilaj de lemn. La masă ședea un băiețuș, ocupat să învețe să scrie la mașina de scris. Deocamdată se servea numai de un deget.

Sări în sus, când o văzu intrând. — D-șoara Cresswell ? — întreabă el. — D-l Beale vă așteaptă.

Deschise ușa despărțiturii și o conduse spre o altă ușa, pe care era scris : „particular”.

D-l Beale îi deschise singur ușa.

— Poftim înăuntru, D-ră Cresswell. Te așteptam abia peste o jumătate de ceas.

— Voiam să încep cu bine ! — răspunse ea zâmbind.

Oliva petrecuse o noapte agitată și se frământase toată dimineața, ca să se lămurească dacă e bine să fie angajată de un individ, a cărui purtare cunoscută în tot cartierul, îl discredita cu totul. Dar, o promisiune făcută, rămânea promisiune și-și spunea că promisiunea era ținută, chiar dacă nu ar fi rămas la el mai mult de o săptămână.

— Aici e masa D-tale de lucru, — și-i arată un birou mare, așezat în mijlocul camerei. — Și aici e biblioteca mea. Vei vedea că se compune mai mult din rapoarte economice. — Știi franțuzește ?

— Da.

— Admirabil ! Dar spaniolește ? — sau asta ar fi să cer prea mult ?

— Citesc și vorbesc curent spaniolește. Ca fetiță mică locuiam când la Paris, când la Lyon, când în Barcelona. Prima mea slujbă — plătită — a fost într'un birou telegrafic anglo-spaniol.

— Dar asta-i splendid, -- spuse Beale vădit ușurat. — cu toate că ți-aș fi explicat și D-ta ai fi învățat ușor, cele câteva cuvinte spaniolești, de care vei avea nevoie, ca să înțelegi rapoartele argentiniene. Pe ceea ce pun eu mai mult preț — acolo pe regal vei găsi două-trei sute de manuale explicative a tuturor localităților, cari manuale-ți vor servi mult — este, ca D-ta să-mi găsești poziția tuturor localităților, cari au recolte mari de grâu, să-mi notezi câte hectare au fost cultivate în timpuri normale, cum sunt separate terenurile între ele — ziduri, drumuri, etc. — mărimea aproximativă a terenurilor, și dacă se poate, lățimea drumurilor, cari trec printre ele.

— Pentru Dumnezeu ! — strigă ea speriată.

— Sună mult, ai dreptate. Eu cred însă că ți se va părea totul foarte simplu. Ministerul Agriculturii Statelor-Unite tratează de ex. chestiunile astea în rapoartele sale statistice. În unele regiuni fermierii sunt obligați să lase între terenuri un spațiu anumit, așa că în caz de incendiu, regiunea periclitată să poată fi izolată. În Canada, Argentina și Australia sunt alte metode.

— Mai e ceva ? — întreabă ea apoi.

— Da. Să-mi notezi numele orașelor din regiunile producătoare de grâu și să-mi faci o listă de hotelurile aflătoare în acele orașe. Toate informațiunile le găsești în indicatoarele de colo. Mai ales îmi trebuiesc numele hotelurilor, cari au automobile de închiriat, adresa băncii principale din acele orașe, numele directorilor hotelurilor și dacă e posibil, numele șerifului sau al șefului poliției din fiecare sector.

Oliva se uita la el.

— Vorbești serios ? — Bine înțeles că am să fac, ce-mi ceri, dar asta îmi aduce aminte de o poveste pe care am citit-o.

— Cunosco povestea aia. Se intitulează : „Cazul omului cu părul roșu” de Conan Doyle. Povestea vorbește despre un bărbat, care era ocupat cu munca inutilă de a copia Enciclopedia Britanică, cu scopul de a împiedica să iasă din casă și de a se duce într'un anumit local.

— Nu, D-ră, ce vreau dela D-ta, e muncă serioasă, muncă asupra căreia trebuie păstrată tăcere.

Beale se așezase pe marginea mesei și se uita la ea. Ochii lui surâdeau, dar asta era expresia lor naturală. Oliva nu se uitase odată în ochii lui, fără ca să aibe impresia că surâd.

Instinctul ei îi spunea însă, că acum era foarte grav și că ceeace în cerea era foarte serios.

— Apucă-te întâi de hoteluri și așa mai departe. Ai să găsești că e mai interesant ca un roman. Cărțulile astea mici — și arată spre etajera supraîncărcată dela fereastră, — te vor duce prin toată lumea, prin moșii și ferme. Ai să vizitezi Manitoba, ai să străbați Statele Unite din Noua Anglie, până și California. Ai să cunoști Sidney-ul și Melbourne și regiunile agricole d'acolo. Ai să stai în căsuțe răcoroase și ai să bei o băutură răcoritoare ca Don Perfecto de Cuba, care a venit tocmai acum de la moșia sa, ca să afle prețul cerealelor, sau poate vei călări comod pe un elefant prin Indii, vei dormi în bungalouri și vei asculta mugetul tigrului și zbârnăitul țăntarilor.

— Acum știu că-ți bați joc de mine — surâse fata.

— Nu tocmai — răspunse Beale liniștit. Apoi continuă : — Mai ai ceva să mă întrebi ? Cheia biroului o găsești în sertarul din dreapta. Du-te la masă când vrei și rămâi cât vrei. Vineri dimineața capeți cecul

— Dar unde... — întrebă Oliva uitându-se prin cameră, — unde lucrezi D-ta ?

— Eu nu lucrez. D-ta faci lucrul și eu recoltez gloria. Când am să vii p'ăici, mă așez pe colțul mesei D-tale, ceeace nu-i frumos, dar foarte comod. — Da, voiam să te mai întreb ceva. Ai fost angajată într'un birou telegrafic — ai printre calitățile D-tale și înțelegere pentru alfabetul Morse ?

— Da.

— Văd acum că-mi vei fi de mare folos. Dacă vei avea nevoie de mine — și arată cu capul spre un telefon așezat pe o măsuță laterală — chiamă-mă la „Gerrard 8761”.

— Unde e asta ?

— Dacă n'as ști, că ești o fată tânără și inteligentă, ți-aș spune că e numărul bodegei mele preferate. Dar n'am să încerc să te păcălesc.

Oliva observă iar surâsul strengăresc din ochii lui.

— Ești un om ciudat. In tot cazul nu vreau să mă fac ridicolă, căutând să-ți vorbesc pentru binele D-tale.

Oliva auzi cum Beale râse pe înfundate, când închise ușa după el. Oliva începu să lucreze. Și curios, munca aceasta îi plăcu din primul moment. Căci se dovedi mult mai interesantă chiar, decum se așteptase, după descrierea fantastică ce i-o făcuse Beale. Încercă să găsească la ce servesc toate datele acelea pe cari trebuia să le culeagă. Să fi fost D-l Beale într'adevăr comerciant și se ocupa cu vânzarea de mașini agricole ? Pentruce voia el să știe, că Ionas Scobbs era proprietarul hotelului Scobbs și al hotelului „Emporum” din orașul Calul Roșu în Alberta, și ce însemnătate putea să aibe pentru el, faptul că Scobbs avea un automobil de închiriat și o trăsură cu cai care se ducea în fiecare Miercuri în orașul Regina ?

Începu apoi să se gândească la personalitatea și caracterul unui om, care purta numele neverosimil de Scobbs. Și-l închipuia a fi un

bărbat mai în vârstă cu barbișon, care purta mereu pantalonii în cizme. Și cum de ajunsese orașul Calul Roșu la numele ăsta comic? Numele acelea necunoscute de orașe și oameni, deșteptau în ea gânduri și imagini noi, cari se strecurau în conștiința ei prin zgomotul circulației din stradă și animau pereții sobri ai camerei în care ședea și lucra, cu luminile și umbrele albastre ale visurilor sale..

Când se uită la ceas — un sentiment subit și puternic de foame o silise la asta — rămase surprinsă, văzând că e deja ora trei.

Se sculă în grabă de pe scaun și trecu în camera din față, ca să-l caute pe băiețușul de serviciu, care-i se adresase puțin în urmă cu o rugămintă, de care nu-și mai amintea decât foarte vag, și pe care i-o acordase, fără să știe just despre ce e vorba. Rugămintea băiețușului trebuie să fi avut o legătură cu sentimentul acela chinuitor, care apare la orice om sănătos pe la unu la prânz.

Voia tocmai să se înapoeze în biroul ei, nedecisă dacă să-l aștepte pe băiat sau dacă să închidă biroul, când auzi niște pași târșind.

Camera din față era despărțită de ușa de intrare printr'un perete. La capătul acestui perete se afla o despărțitură închisă cu un fel de paravan din lemn și sticlă mată. Sgomotul venea din această despărțitură și Oliva își aminti că văzuse acolo un scaun, — ăsta era probabil locul unde ședeau vizitatorii.

— Cine e acolo? — întreabă Oliva.

Scaunul scârțâi și vizitatorul apărură.

— Scuzați, signora. — auzi ea o voce răgușită, — eu vii să caut pe D-l Beale, nu-i așa?

Individul târșâi spre ea și Oliva se putu uita la un bărbat mic cu un cap palid ca de mort și enorm de mare.

Oliva pierdu graiul și trebui să se uite mereu la el, căci individul acela era „hoțul” pe care-l găsisse în camera ei în seara din ajunul zilei în care fusese concediată. Omul care avusese „Prăpădul verde” la el.

Era însă evident, că el nu o recunoscuse.

— D-l Beale mie spus, eu trebuie chem pe el telefon, dar numărul plecat din cap — și se uită clipind la față.

— Nu intra. Nu intra — spuse Oliva speriată. — Il chem eu pe D-l Beale. Ia loc, ia loc, te rog.

— Si, signora — răspunse el ascultător. — Spune-i că profesorul a venit.

Oliva ceru numărul, pe care i-l dăduse Beale. Vocea îi tremura. Beale răspunse imediat.

— E un individ aici, un — este acela, care a fost în locuința mea — profesorul.

Auzi o exclamație necăjită.

— Imi pare rău — și Oliva simți că e sincer. — În zece minute sunt acolo — nu te teme, e într'adevăr un bătrâior nepericulos.

— Grăbește-te, te rog.

Oliva auzi cum el depuse telefonul și ea, cu oarecare ezitare, receptorul aparatului ei. Nici nu se mai duse în biroul din față, ci rămase lângă ușă, înăuntrul biroului ei. Se gândi din nou la noaptea aceea, — la spaima ce o avusese — și se cutremură. Apoi apăruse Beale — treaz — și el și cu „hoțul” plecaseră împreună.

Ce-i unea pe acești doi, pe Beale și pe „profesor”? Auzi des-

chizându-se ușa din față și apoi vocea lui Beale. Acesta vorbea iute și 'ntr'o limbă străină. Oliva nu înțelese boabă.

Auzi apoi târșăitul pașilor profesorului, cum ușa de afară se închise și apoi Beale intră în camera ei. Pe față i se citea îngrijorare.

— Nici nu-ți pot spune, ce rău îmi pare, că domnul acesta bătrân a venit. Am uitat cu totul că trebuia să vină.

Oliva se sprijini de masă. Mâinile le ținea la spate. — D-le Beale, vrei să-mi răspunzi cinstit la câteva întrebări?

— Dacă pot, de ce nu?

— Profesorul acesta ți-e prieten?

— Nu. — Il cunosc și într'un fel mi-e milă de el. E un neamț, care pretinde că e rus. E nespus de sărac și nespus de urât, însă un chimist foarte talentat. Dacă ar fi după știința lui, ar trebui să aibă o situație foarte bună. Mi-a spus o singur, că numai pacostea aceea a urâteniei sale, l'a nenorocit.

Pe Oliva o apucară fiori de milă.

— Dacă e adevărat... — începu ea și văzu cum Beale ridică umerii capul. — Iartă-mă, știu că e adevărat. Trist, foarte trist. Dar spune-mi, l'ai cunoscut înainte de a-l fi întâlnit în camera mea?

Beale ezită.

— Il cunosteam după renume și din vedere. Cunoașteam și lucrarea, cu care se ocupa și știam de ce a fost angajat. Dar nu vorbisem încă nici odată cu el.

— Mulțumesc. Și acum a doua întrebare. Nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

— Nici n'am s'o fac!

— Vezi, asta e cel puțin o vorbă cinstită! Spune-mi, te rog, D-le Beale, ce e cu afacerea asta misterioasă? Ce e Prăpădul verde? De ce apari ca un bețivan, când de fapt nu ești? Avea nevoie de oarecare îndrăzneală, ca să spună aceste cuvinte, deaceia se înroși. — Din ce motive apari totdeauna ca un înger salvator, când este nevoie de D-ta și — aici surâse Oliva (dulce i se păru lui) — de ce n'ai fost cri de față, când am fost cât p'aci să fiu arestată sub învinuirea de furt?

Beale ședea și acum pe colțul biroului. — probabil locul lui de predilecție — și număra pe degete întrebările ei.

— Întrebarea numărul unu nu poate fi răspunsă. Întrebarea numărul doi: Dece par bețiv? — și-i imită, obraznic, tonul: — Există, zău, și alte lucruri cari pot îmbăta pe un bărbat, afară de dragoste și bere, D-ră Cresswell!

— Ce ordinar! Ce fel de lucruri sunt acelea?

— Munca, vânătoria, știința și mirosul liliacului în primăvară, — spuse el cu seriozitate. — Ceeace privește întrebarea a treia: de ce n'am fost de față când erai cât p'aci să fii arestată? Ei bine, am fost de față. Am fost în locuința D-tale, când D-ta ai intrat înăuntru și am șters'o pe scara de rezervă.

— D-le Beale! atunci D-ta ai fost acela.. D-ta ești detectiv!

— Eu am răvășit biroul și dulapul D-tale. Da, eu, — spuse el fără rușine, făcându-se că n'auze ultima parte a frazei ei. — Am căutat ceva.

— Ai căutat ceva? Ce ai căutat?

— Trei scrisori și comandate, cari au fost introduse cri dimineața în locuința D-tale. Și le-am găsit.

Oliva se apucă uluită de cap.

— Atunci D-ta..

— Te-am scutit de o celulă rece. Ai luat deacum dejunul? Trebuie să mori de foame!

— Dar...

— Trebuie să capeteți acum pâine și unt, — spuse Beale, ca om practic, — cu o bucată de pui bine friptă și tot felul de legume.

Și o sili să părăsească biroul.

D-L SCOBBS DIN VALEA CALUL ROȘU

D-l White, Director conducător al firmei Punsonby, era un om cu obiceiuri modeste. Avea o repulsiune pentru risipă și-și făcea o glorie, ca să nu se plimbe niciodată într-o mașină, pe care n-o plătitese altul. Din Bayswater Road, cartierul unde-și petrecea așa numita „viață particulară” venea numai cu omnibusul în oraș. Masa de prânz o lua la cantina firmei și plătea cu exactitate ceeace consuma. Masa de seară o lua acasă, singur singurel, căci n’avea nici nevastă, nici copil și nici vreo rudă, care să locuiască cu el. Odată, e mult d’atunci, locuise la el o soră mai în vârstă de a lui. Sărmana! murise de foame, dacă vrem să credem poveștile vecinilor. În tot cazul, D-l White era un om, care se mulțumea cu puțin.

Pare că soarta tuturor oamenilor, cari par a fi bogați și cari se mulțumesc cu foarte puțin, este să lase la moartea lor, toată averea statului, ca moștenire, or dispar, încă în viață fiind, lăsând în urma lor.. datorii uriașe.

Cea din urmă categorie de oameni, n’are nici un fel de păcat. Chiar și cel mai aprig expert contabil, care caută să descopere „moștenirea” nu poate descoperi nici odată unde au dispărut milioanele sau sutele de mii, lipsă la apel. Banul a dispărut pur și simplu. Și chiar dacă detectivii plini de spirit reușesc să readucă pe fugar, din mijlocul vieții plăcute, pe care orașele sud-americeane o oferă rentierilor bogați, totuși modul cum a dispărut banul, rămâne o enigmă. D-l Lassimus White era director și conducător al afaceri Punsonby. Se presupunea, că el e posesorul unei treimi din acțiuni, pe care le moștenise dela unchiul său John Punsonby, întemeietorul firmei. D-l White ridica un salariu princiar și un dividend important și conta ca om bogat.

Dar D-l White nu era bogat. Bani și dividendele sale erau înghițite de o întreprindere misterioasă care se numea „The Union Jack Investment and Mortgage Corporation”. Intreprinderea aceasta plătea primele asigurărilor pe viață ale D-lui White și încasa tot sau aproape tot venitul lui. Secretul, păzit atât de strașnic, care învăluia viața D-lui White, nu trebuie să fie un secret pentru cititor.

D-l White, care nu atingea o carte de joc, și pe care-l putea apuca damblaua din cauza faptului rușinos și dezastruos, de a juca la curse, era totuși un jucător pasionat. Pasiunea sa pentru „Sindicatul ridicării și scoaterii lingourilor de aur din interiorul vapoarelor scufundate ale flotei spaniole” nu cunoșteau nici o limită. Societăți, cari aveau de scop să pună în serviciul omenerii forțele motrice ale valurilor mării; optimiști; societăți cari voiau să producă rădăcină în Ural.. Ori ce ar fi, dacă promitea 300% pe an, avea o atracție irezistibilă pentru White, care își spunea, că speranțele sale se vor realiza odată și odată și el va fi în stare să astupe găurile, cauzate de pierderile suferite.

Deocamdată căzuse în ghiarele lui Moss Ibramowitch, care făcea

afaceri în numele sus numitei „corporată” și care era trecut în registrul de comerț, ca împrumutător de bani. Și a fi în mâinile acestui domn, era mai puțin îmbucurător și mult mai costisitor, de cât în mâinile judecătorului sindic.

În seara zilei, în care Oliva Cresswell începuse noua ei slujbă, D-l White părăsea casa sa sobră. Plecarea sa fu salutăată de cele două femei ordinare, care îi duceau menajul, cu mare plăcere. D-l White mergea mândru, cu pieptul în afară, capul plecat înainte și agitând umbrela. Ochii îi ținea pe jumătate închiși. Își dăduse puțin cilindrul pe ceafă, iar ochelarii, pe cari îi avea totdeauna cu el, dar de cari nu se servea decât rar, atârnavu de șnurul, pe care-l învârtea între degete, ca și când ar fi fost coada unui șoarece mort. O atitudine a tuturor oamenilor cari se cred importanți. Pe D-l White îl credeau mulți, că e un învățat, așa de profesorală și rezervată era ținuta sa. Și numai probleme de filosofie nu-i treceau acum prin cap!

Doctorul van Heerden apăruse în viața lui White într'un moment de mare jenă. În felul de a fi al doctorului era ceva, care inspira încredere și stimă. Se întâlniseră, din întâmplare, la o ședință, în care s'a decis lichidarea concernului „Shining Strand Gold Mining Corporation”, un concern, care voia să aducă la iveală, cu promisiuni fantastice, averi descoperite de un filantrop american pe una din insulele din Oceanul Pacific. Filantropul acela, preferase între timp, să negocieze imobile, prin corespondență.

Van Heerden nu era acționar, dar se interesa enorm de oamenii cari investesc averea lor în mine de aur, existente numai în țara visurilor. D-l White luase parte incognito la acea ședință. Acțiunile sale erau înscrise pe numele avocatului său, care se gândea serios, dacă n'ar trebui să-și mărească biroul, ca să aibe loc suficient, unde să păstreze hârtiile fără valoare ale clientului său.

D-l White se bucurase că a găsit un suflet asemănător, care credea, ca și el, în asemenea speculațiuni.

Acum White era în drum spre Doctor. Il întâlnește la intrarea principală și-l însoțește în locuința sa. Prin fereastra opacă de la ușa D-rei Oliva se vedea lumină. D-ra Oliva era deci acasă. Își adusese de lucru. Locuința D-lui Beale zăcea în întunec. Lucrul acesta fu observat de Doctor în trecere.

— Ei bine, White, te-ai decis? — îl întreabă van Heerden pe Directorul casei Punsonby, fără altă introducere.

— Eu.. ă.. da, și.. ă.. nu, — răspunse prevăzătorul aventurier. Patruzeci de mii e o sumă frumoasă, poți chiar spune, o avere, — da, o avere.

— Li ai disponibili?

D-l White își exprimă nemulțumirea față de această întrebare directă, printr'un mormăit.

— Bancherul meu a realizat dividendele.. eu sunt datornicul său, și era necesar, ca să am în prealabil acordul lui și.. da, banii sunt depuși la bancă.

White se uită binevoitor la doctor, ca cineva, care arătând cuiva încredere, îi face o favoare.

— Mai întâi de toate, dragă Doctore, — iartă-mă, dacă procedez cam prea prevăzător, — mai întâi, deci, este necesar ca să știu mai multe asupra planului D-tale miraculos, căci sunt convins, că e mi-

raculos.

Doctorul prepară un whisky cu sifon și-l oferi musafirului său, care-l refuză însă.

— Alcoolul este înșelător. Peste buzele mele n'a trecut nimic mai tare decât cidrul. — Nu te supăra, te rog.

— Și totuși, mi se pare că ai acțiuni ale soc. „Distileria Nordică”, — spuse doctorul strâmbând ironic din nas.

— Asta a fost — îl întrerupse pripit White, — o chestiune de negustorie curată. Trebuie să uzezi, în afaceri, de pasiunile și slăbiciunile altora.

— În ce privește planul meu, — răspunse doctorul, schimbând subiectul conversației, — n'am ce face, decât să te rog să investești banii pe ceva ascuns, necunoscut. Ți promit însă că-ți vei recăpăta capitalul însutit. Știu foarte bine că ai mai auzit asta de multe ori și că propunerea mea seamănă foarte mult cu o capcană, cu atât mai mult, cu cât eu nu-ți pot prezenta nici o garanție. Se poate să am nevoie de banii D-tale. — nu o cred, dar se poate; dar dacă ar putea să-mi folosească, trebuie să-ți am cât mai curând în mână, — cel mai târziu până mâine.

Dr. van Heerden se plimba nervos prin odaie și arunca vorbele acum în obrazul lui White, peste umăr.

— Atâta lucru pot să-ți spun — continuă el, — planul meu — din punctul de vedere strâmt al legii — e nelegal. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Pentru D-ta nu există pericol, dacă investești capital într-o întreprindere. Răspunderea întreagă o port numai eu. D-ta poți să intri în combinație, sau să rămâi afară. Cum vrei. Dar dacă ieși parte activă, atunci nu trebuie să pomenesc nici unei ființe viețuitoare de numele întreprinderii.

— Sindicatul Prăpădului Verde? — șopti D-l White speriat. — Ce este cu Prăpădul Verde?

— Am oferit planul guvernului meu — unui guvern. Dar îi e frică să se atingă de el. Germaniei frică! Și era un timp când lumea tremura la zângănitul săbiei prusace. Când cel mai mic cuvânt spus la Potsdam făcea să tremure ministerele din Petrograd și Londra. Mi-ai spus odată că în timpul războiului erai pacifist și că ți-era milă de Prusia umilită. Eu sunt prusac, de ce ași ascunde? Eu glorific religia forței. — Cred că e mai bine să se revină la vechea civilizație de cât ca cultura prusacă să fie distrusă de Francezi imorali, Englezi mercenari și de Americani vânători de Dolari. Cu mare greutate se stăpâni.

— Războiul s'a terminat și s'a isprăvit du el. După cum ți-am spus, am oferit guvernului meu secretul. L-au găsit bun, dar nu poate să-l întrebuițeze. Li e frică să nu afle Liga Națiunilor ceva. Dar mă vor ajuta în alt mod. Dacă planul meu reușește, atunci voi avea la dispoziție sume incalculabile.

D-l White se sculă de pe scaun, își luă pălăria și-și dresă vocea.

— Doctore, — ă — poți să conțezi că-ți voi respecta încrederea. Dar să uităm că mi-ai dat oarecari detalii asupra planului D-tale, — mai ales în ceea ce privește legalitatea sau nelegalitatea sa. D-l White băgă două degete între nasturii hainei, un gest — după el — foarte diplomatic. — Să uităm totul, afară de faptul că mi-ai propus să investesc patruzeci mii lire într'un sindicat, — ă — într'un sindicat, care... ă.. și-a propus să clădească case model pentru lucrători și că sunt dispus

să subscriu. Ca dovadă a acestei dispoziții, îți voi trimite încă astăseară un cec asupra sumei în chestiune. Noapte bună, doctore.

Li strânse mâna, își puse pălăria pe cap, deschise ușa și.. se găsi în fața unui individ, care tocmai voia să sune.

Ambii se speriară.

— Scuzați, vă rog — murmură White și se repezi în jos pe scară.

Dr. van Heerden se uită furios la vizitatorul său. De furie se făcuse alb la față.

— Intră, idiotule! — izbucni el, trăgându-l în cameră.

— De ce ai plecat din Scoția?

— Mi-e groază de Scoția! Să nu trimiți pe nimeni în munții aceia sălbateci, nu poate să iasă bine!

— Când ai venit? — întrebă Doctorul în grabă.

— Azi după amiază la șapte. Am călătorit în clasa treia! Eu! Nu e situația cea mai absurdă ca un om ca mine să voiajeze clasa treia, cu oameni de rând laolaltă. — Imi vine să-i rup pe toți în bucăți!

Doctorul se uită la figura aceia grosolană și buhăită de bețiv, la gura aceia slabă și trebui să zâmbească de vanitatea lui de a mai purta și un monoclu. Li făcu apoi semn spre sticla cu whisky și îi spuse:

— Ai făcut rău că ai venit. Am aranjat plecarea ta în Canada pe săptămâna viitoare.

— Nu plec, — răspunse bețivul, trăgând o dușcă pe gât și ștergându-și apoi buzele cu o batistă destul de murdară. — La naiba, van Heerden, de ce trebuie să fug și să mă ascund ca un, ca un..

— Ca unul, care a evadat din pușcărie, — completează doctorul, — sau ca unul care e căutat de poliția a trei țări pentru o serie de delictе, începând cu incendiere și terminând cu omor.

Individul se cutremură.

— Toate au fost lupte cinstite, stimate — o luă el acum ceva mai domol, — dacă n'aș fi un lăudăros și un bețiv, și pe deasupra idiot, n'ai fi aflat nici odată de asta — niciodată — luate-ar dracu! — Am fost nebun! Te aveam doar în mână! Și amenințându-l cu pumnul, sub nas, continuă: „Am văzut totul, absolut totul; am văzut cum l'ai chinuit pe nenorocitul acela, ca să-i smulgi secretul. Am văzut, cum l'ai înjunghiat..

— Taci din gură! — șueră van Heerden — nebunule! Prin păreții ăștia se aude ori ce vorbă!

— Dar ferestre prin care să poți vedea din afară, nu sunt! — spuse individul răutăcios. — Și eu am văzut! Se deșteptase din comă, ca să te mai acuze! L'am auzit țipând, te-am văzut alergând la el și l'ai înjunghiat. Tu l'ai ucis, ca să nu mai poată vorbi, draguțul meu doctor.

Doctorul se făcuse verde la față, dar degetul pe care-l duse la buze nu tremură!

— Norocul tău că m'ai găsit pe mine în seara aceia, scumpule, — continuă bețivul — căci aveam intenția să te denunț.

— Nai nici un motiv să regreti, că te-am găsit, Jackson — spuse acum doctorul. — Presupui că-ți mai aduci aminte de acest nume.

— Da, — răspunse cellalt prompt. — Jack-son, fiul lui Jack. Nume frumos, nu-i așa? Da, tu m'ai găsit și te-ai ocupat de mine, din păcate! Aș vrea să fi fost altfel.

— Idiot nerecunoscător, ce ești! — îl apostrofă van Heerden.

Ti-am salvat probabil viața, când te-am ținut ascuns în Eastbourne și te-am adus la Londra, în timp ce erai căutat de poliție.

— M'a căutat pe mine? — mormăi cellalt. — Ce îndrăzneală! Ce îndrăzneală ne mai auzită.. Dumnezeu!

— Nu fi prost! Pe cine l'ar fi crezut, pe tine sau pe mine? Acum să vorbim puțin. Joia viitoare te imbarci pentru Quebec.. — și-i dădu instrucțiuni amănunțite, iar individul, cu numele de Jackson, devenit mai conciliant prin diverse atacuri asupra sticlei cu whisky, ascultă atent și acceptă la urmă.

Pe partea cealaltă a coridorului, Oliva Cresswell ședea la masa de lucru, acoperită cu cărți și lucra de zor. Avea interes să transcrie pe curat lista hotelurilor, cum o botezase ea azi după masă, vorbind cu Beale, pentruca să-i arate D-lui Beale chiar a doua zi, cum știe să lucreze.

— Ce nume curioase — îi spuse ea cu acea ocazie. — E unul pe care-l chiamă Scobbs și locuiește în Valea Calul Roșu! — Scobbs!

Beale râse, când Oliva îi aminti la birou de acest nume și-i răspunse: — Din întâmplare îl cunosc pe D-l Scobbs, care, acolo, în lumea lui, e un om bogat. Scobbs e posesorul unui mare număr de hoteluri în vestul Canadei. Pe asta nu trebuie să-l uiți.

Numele nu-l putea trece cu vederea, căci Jonas Scobbs era proprietarul „hotelului Scobbs” din orașelul Steaua Căzătoare, al hotelului „Bellevue” din orașul Mele și al „Palace-hotelului” din Portage.

Încetul cu încetul, numele acesta își pierdu atracția noutății. Oliva considera descoperirea unor averi de necrezut la D-l Scobbs, ca ceva dela sine înțeles.

Termină de scris, adună hârtiile și le prinse cu un ac.

Căscă, când se sculă de pe scaun și-și aminti că dormise foarte puțin noaptea trecută.

Când începu să se desbrace, îi trecu prin gând, dacă va visa pe D-l Scobbs, — dar nu — în nici un caz nu voia să viseze de oameni cu capul mare și obraji palizi, și la gândul acesta îi veni în minte, să cerceteze, dacă a închis ușa dela intrare. Se duse, prin coridor, la ușă, trase zăvorul și auzi, cu ocazia asta, voci afară. Sunetul intra prin deschizătura ventilatorului.

Oliva auzia vocea doctorului și a unui individ, pe care nu-l cunoștea.

— N'avea grijă... am o memorie extraordinară.. Pe Dumnezeu!

Oliva nu înțelese ce mormăi doctorul, ca răspuns, dar..

— Da, da,... hotelul Scobbs în Calul Roșu.. îl cunosc.. ei, noapte bună, dragul meu, scumpul meu..

Se auzi sgomotul unei uși, care se închidea. Pași șovăitori coborau scara, și Oliva stetea locului și căuta să-și revie din surpriza ce o avusese.

D-L BEALE VORBEȘTE DESCHIS

Oliva Cresswell nu mai avea poftă să se culce. Cel puțin așa observă ea în momentul de a se băga în pat. În halul acesta să se culce, ar fi însemnat să petreacă o noapte de insomnie. Deaceia se îmbracă cu un kimono, găsi o carte și se așează într'un fotoliu, ca să mai citească o jumătate de ceas, până ce i se va face somn. Cartea ce-o gă-

sise, i-ar fi ținut atenția, în orice altă împrejurare, acum însă, Oliva văzu cum gândurile ei deviază. De partea cealaltă a peretelui locuia tânărul acela, care-i se băgase în suflet într'un mod atât de ciudat. O fi acasă? Cum și-o fi petrecând el serile? De sigur că nu aparținea acelei categorii de tineri, cari își petrec nopțile prin cabareture sau la masa de joc.

Deodată auzi o bătae seacă în peretele dintre camera ei și a tânărului, de care tocmai îi erau ocupate gândurile.

D-l Beale era deci acasă, lovea un scaun de perete sau bătea cuie la ora asta târzie. Bum-bum-bum, pauză, — bum, bum, bum, bum.

Bătaia seacă părea că vine dela lovituri cu degetul.

Procedura se repetă.

Deodată, Oliva sări de pe scaun râzând. Beale îi dădea semnale și lovise tocmai „O. C.” inițialele ei.

Acum bătu Oliva de trei ori cu degetul, odată cu podul palmei și iar cu degetul. — Am înțeles — semnalase ea.

Și acum începu Beale să telegrafieze, Oliva copiază vorbele cu creionul pe marginea cărții, în care citise.

— Foarte important! Nu întrebuița săpunul. Adu-l la birou!

Oliva surâse. Se așteptase la ceva mai spiritual. Totuși răspunse: — Am înțeles! — și se culcă.

— Matildo, Matildo, fetiță nevinovată! — își spuse ea, învelindu-se în plapumă. — Nu e nici cumsecade și nici semn de bună creștere să schimbi la miezul nopții semnale cu un vecin.

Cu toată libertatea, ce i-o acordase Beale în privința orelor de birou, Oliva se hotărîse să fie punct la ora zece în birou. Asta însemna, că trebuia să se scoale cel mai târziu la opt, căci înainte de a pleca d'acasă, trebuia să-și vadă de micul său menaj.

Poștarul, care bătea la opt și jumătate ca un nebun, în ușă, o deșteptă din somn, și Oliva îmbrăcată sumar într'un capot, se duse să-i deschidă.

— Un pachet, D-ră, — și îi puse în mâna întinsă prin mica deschizătură a ușii o scrisoare și un pachetel. Oliva le aduse în odaia de locuit și trase storurile. Scrisoarea, scrisă la mașină pe hârtia uneia din magazinele mari de parfumerie, era adresată D-rei Oliva Cresswell și avea următorul conținut:

„Stimată Domnișoară!

Avem onoare a vă trimite aci alăturat o probă a săpunului nostru de toaletă și sperăm că vă va satisface.

— Ce plăcut! — spuse Oliva și se mira de unde până unde ajunsese ea la această distincție. Deschise pachetul. O bucată de săpun, din care se împrăstia un miros plăcut, era înfășurată în hârtie de mătase, așezată în cutia de carton.

— Ce plăcut! — repetă Oliva, depunând cadoul în camera de bae.

Ziua începea bine. Nu era cine știe ce motiv de fericire și totuși, orice femeie o știe, lucrurile mici aduc mulțumiri. Câteva floricele, — date în moment prielnic, — sunt mai importante, decât un șirag de perle.

În bae, întinse mâna și luă săpunul, dar îl depuse imediat.

— Nu întrebuița săpunul. Adu-l la birou cu D-ta.

Își aminti subit de cuvintele lui Beale. Știa deci că trebuie să primească un pachet. Așa că nici cuvintele sale: „foarte important!” nu

erau o glumă.

Se îmbracă în grabă, dejună în pripă și ajunse la birou cu zece minute mai de vreme decât trebuia.

D-l Beale o aștepta. Ședea, ca de obicei la marginea mesei și o salută din cap cu un gest. Fără alte introduceri, o întreabă :

— Săpunul ?

Oliva deschise poșeta.

— Foarte bine. Excelent, că ai adus și ambalajul. Și asta e, mi se pare, scrisoarea, care a venit cu — cum să-i zic ? — da, cu cadoul ? Nu te atinge de el cu mâna goală ! — adăugă el. Din buzunarul hainei, Beale scoase o pereche de mănuși și după ce le trase pe mâini, apucă bucățica de săpun, o duse la lumină, o mirosi și o înveli din nou în hârtie.

— Arată-mi acum scrisoarea.

Oliva i-o dăte și el citi :

— Dela Brandon ? Na, ăștia n'au nici un amestec în afacerea asta. Dar ne putem convinge.

Se duse la telefon, chemă un număr și Oliva-l auzi vorbind încet cu cineva. Apoi închise telefonul și băgă mâinile în buzunar.

— Firma nu știe nimic de fapta asta mărinimoasă.

Oliva se așezase la biroul ei, după ce își desbrăcase pălăria și mantoul. Brațele și le sprijinise de masă și bărbia de podul palmelor. Șezând așa, se uită lung la el.

— Cred că nu e nobil, să mai ții ascunse de mine unele lucruri — spuse ea. — În ultimul timp s'au petrecut prea multe lucruri misterioase și de oarece se referă la mine personal, cred că am dreptul la o explicație.

— Cum vrei, — răspunse D-l Beale clipind din ochi. — Dar nu sunt încă dispus să-ți explic totul. Numai atâta vreau să-ți spun : dacă ai fi întrebuințat azi dimineață săpunul, ai fi căpătat o examă teribilă pe tot corpul.

Oliva respiră accelerat.

— Dar cine a îndrăsnit să-mi trimită așa ceva ?

Beale ridică din umeri.

— Cine știe ? Permite-mi să te întreb ceva. D-ră Cresswell. Să presupunem, că uitându-te astă-seară în oglindă, ai fi descoperit că fața dumitale e acoperită cu pete roșii și că cercetând mai departe, ai fi văzut că tot corpul are pe el o spuzeală, ce ai fi făcut ?

Oliva se gândi o clipă.

— Ași fi trimis bine înțeles, după un medic.

— După care ?

— După Dr. van Heerden, — ah — și se uită cu reproș la el. — Doar nu vrei să spui, că D-rul van Heerden mi-a trimis asta ?

— Nu vreau să spun nimic, — răspunse D-l Beale, — afară de aceea că D-ta ai fi trimis după un medic și că acel medic ar fi fost Dr. van Heerden. Mai departe spun, că doctorul ar fi venit să te vadă, că ar fi fost foarte blajin și că ți-ar fi prescris să stai 4—5 zile în pat. — Mai departe, — continuă Beale, uitându-se în tavan, ca și când ar fi vrut să-și imagineze toate urmările, — cred că ți-ar fi prescris o doctorie gustoasă.

— Ce vrei să insinuezi ?

Beale nu-i răspunse imediat.

— Dacă ai vrea să-ți scoți din cap că am vreo animozitate personală contra D-rului van Heerden, sau că-l consider ca pe un rival al meu, să zicem ca un rival în afaceri, sau că duc o luptă ascunsă contra lui; și dacă ai voi ca în locul acestei bănueli, să crezi că servesc unei cauze mult mai mari, decât o poți bănuși măcar, atunci am putea vorbi chiar și despre Dr. van Heerden, fără ca acea convorbire să te ofenseze!

Fata râse.

— Dar nu sunt de loc ofensată. Imi pare numai rău. Vezi, van Heerden a fost totdeauna bun față de mine.

Beale dădu din cap.

— Ți-a procurat locuința — răspunse el liniștit. — Era dispus să-ți dea de lucru în momentul în care soarta te-a făcut să fi concediată de Punsonby. Nu ți se pare, D-ră Cresswell, că bunătatea D-rului van Heerden are ca scop să te apropie de el, vreau să zic să facă o legătură mai strânsă între el și D-ta? Nu ți se pare, că toate lucrurile ce ți s'au întâmplat în ultimul timp, n'au avut, la urma urmei, decât scopul să te facă să fii din ce în ce mai mult dependentă de Dr. van Heerden? Spre exemplu să fi intrat în serviciul lui, cum ar fi vroit el?

— Totul plănuit dinnainte! — șopti ea.

Fața lui Beale exprima acum o mare seriozitate și în ochii săi nu se mai vedea surâsul lui obicinuit.

— Plănuit, da! Ai fost concediată dela Punsonby în urma intervenției D-rului van Heerden.

— Asta n'o voi crede niciodată.

— Asta nu schimbă nimic din faptul precis că ai fost concediată în urma intervenției lui. Cât p'aci să fii arestată — iar în urma intervenției D-rului van Heerden. Te așteptase, când ai venit acasă și căuta să-ți ofere o slubjă. Văzând că te-ai angajat în altă parte, i-a telefonat lui White dându-i instrucțiuni cum să facă să fii arestată, astfel ca să fii dezonorată, și să vii la el, la singurul D-tale prieten loial.

Oliva îl ascultă fără să poată scoate o vorbă. Putea numai să holbeze ochii la el și nu era în stare să-l întrerupă, căci instinctul ei sănătos de femeie, îi spunea, că chiar sentimentul ei de loialitate nu putea să înlăture îndoiala ce se năștea în spiritul ei și că, chiar dacă nu tot ce spunea Beale era adevărat, dar era totuși posibil.

— Vreau să-ți spun chiar mai mult — continuă Beale. — Vreau să spun că Dr. van Heerden are dorința, pentru un scop oarecare, să capete ascendența mintală, psihică și morală asupra D-tale. Cu alte cuvinte, vrea să te subjuge voinții sale.

Oliva izbucni acum într'un râs cu hohote.

— Zău, D-le Beale, ești prea caraghios.

— Nu-i așa? parcă ar fi un roman de aventuri.

— Dar pentru ce să vrea el să capete ascendență asupra mea? Vrei să spui... — și se înroși.

— Nu vreau să spun nimic, — spuse Beale, alunecând depe marginea mesei. — Vreau numai să stabilesc unele fapte. Nu cred să aibe intenții — cum se zice? — oneroase. Cred din contra că vrea să se căsătorească cu D-ta — ce zici la asta?

Oliva își recăpătase cumpătul, iar caracterul său îi ajută să treacă peste o situație, care altfel i-ar fi fost penibilă.

— Trebuie să spun — răspunse ea, — că nu l'am privit pe Dr.

van Heerden nici odată ca pretendent la mâna mea. Dacă ceeace spui D-ta e adevărat, atunci trebuie să mă simt foarte măgulită. Imi dai însă voie să-ți atrag atenția asupra faptului că mai există și alte căi ca să câștigi iubirea unei femei, decât aceia de a o îmbolnăvi de urticare!

Acum râdeau amândouă.

— Ei bine — spuse Beale, luându-și pălăria, — lucrează mai departe la tabelele alea și notează hotelurile D-lui Scobbs.

Oliva-și aminti acum de noaptea trecută.

— Știi D-ta..

Beale, care era deja la ușă, se întoarse auzind-o vorbind.

— Mă îngrozesc când aud numele de Scobbs.

— Dar de ce?

— Spune-mi, te rog, pentruce eu, care n'am auzit până eri numele ăsta, trebuie să-l aud pronunțat de un străin?

Surâsul de pe fața lui Beale dispăru subit.

— Cine l'a pomenit? Nu, nu te întreb de curiozitate, — spuse el în fața degetului ei ridicat ironic în sus. — Te întreb cu toată seriozitatea. Cine a pronunțat numele ăsta?

— Un vizitator al D-rului van Heerden. Am auzit prin ventilatorul de deasupra ușii de la intrare în locuința mea, tocmai când voiam să pun zăvorul.

— Un vizitator al D-rului van Heerden și acesta a pronunțat numele D-lui Scobbs din Calul Roșu? — murmură pentru sine D-l Beale.

— L-ai văzut pe omul acela?

— Nu. L'am auzit numai!

— S'au mai pomenit și alte nume?

— Nu. E ceva important?

— Cam. Trebuie să procedăm iute, — și cu observația asta sibilică părăsi camera.

Ziua îi trecu fetei tot atât de iute ca și în ajun. Tabelele, pe cari le alcătuiă, sporeau și seara, un pachet cu însemnări zăcea închis în dulap. Ar fi lucrat poate mai mult, dacă n'ar fi fost împiedecată cu căutarea unui raport, de care avea absolută nevoie. Raportul acesta nu se găsea printre celelalte de pe etajeră și Oliva voia să înceteze cu căutatul, până ce-l va putea întreba pe Beale, când descoperi printre etajere un mic dulăpior cu acte. Nefiind încuiat, îl deschise și-l găsi plin cu cărți și printre cărți, documentul ce căuta.

În dorința de a fi și aici la curent cu toate, Oliva cercetă dulăpiorul mai de aproape și luă un volumaș mic, pe a cărui copertă era scris: „uciderea lui John Millinborn”. Numele autorului nu era însemnat. Cărțulia conținea materialul unei descrieri judiciare foarte exacte a cazului, cu planuri și desenuri pe care erau însemnate cu roșu locul unde s'au găsit cei prezenți la acea tragedie.

Oliva citi prima pagină fără să-și dea prea multă osteneală să fie atentă, dar pe la jumătatea paginei a doua dădu peste un nume cunoscut — Dr. Heerden. Acum descrierea o pasionă. Se aștepta să vadă și numele D-lui Beale apărând. Multe nume erau scrise acolo și toate îi erau necunoscute. Numele, care apărea cel mai des era James Kitson. D-l Beale n'avea nici un amestec în toată afacerea asta. Oliva citi toată cărțica și o încuiă din nou în dulăpior. Se gândi apoi cu ce scop păstrase Beale acel referat și dacă dușmănia lui contra D-rului van Heerden era în legătură cu această crimă. La început, Oliva credea că-l

poate identifica cu individul, care apăruse în pădurice înaintea crimei. O privire însă asupra descrierii acestui străin, îi împrăștiă gândul acesta. Căci cu tot renumele prost de care se bucura, Beale n'avusese nici odată un obraz buhăit și ochi injectați de sânge. Afară de asta nu era nici chel !

Se necăjise că a fost nevoită să-și întrerupă lucrul și ca să se pedepsească singură, se hotărî să lucreze până la șase, în loc de cinci, cum avusese intenția. Afară de asta se aștepta ca D-l Beale să mai revină și constată cu surprindere, că era neliniștită, că n'a venit.

La șase dădu drumul băiețasușului, încuiă biroul și eși în strada animată. Spre mirarea ei se auzi strigată pe nume și întorcându-se, îl zări pe Dr. van Heerden.

— Te aștept de un ceas — îi spuse el cu un ton amabil.

— În timpul ăsta îți vor fi murit pacienții ca muștele — glumi ea.

Avea de gând să se despartă curând de Doctor și să se ducă singură acasă. Curiozitatea învinse însă intenția asta și aștepta să afle scopul acestei întâlniri neprevăzute.

— Dar de unde știi unde lucrez ? — întrebă ea, venindu-i deodată în minte amănuntul acesta.

Van Heerden râse.

— Foarte simplu. Eram în drum spre un pacient și te-am văzut eșind la prânz d'aici. Și de oarece am fost acum un ceas iar p'aici, mi-am zis că ași putea să te aștept și să te conduc acasă. Faci o mare prostie, — adăugă el la urmă.

— Ce vrei să spui cu asta ? Pentru că stau aici și vorbesc cu D-ta în loc să mă duc acasă și să-mi fac un ceai ?

— Nu. Pentru că lucrezi pentru un om ca Beale. Li cunoști doar renumele ! Am rămas pur și simplu trăznit, când am aflat cine e șeful D-tale !

— Nu e nevoie să-ți faci griji din cauza mea, D-le Doctor, — îi răspunse ea calmă -- D-l Beale e un om foarte plăcut, — în timpul când e treaz, — și râse.

Nu era neloială față de stăpânul ei. Dacă îi plăcea să fie în gura tuturor din cauza felului său de trai, n'avea decât să tragă consecințele.

— Dar un bețiv, br ! — doctorul, simțitor, se cutremură. — Am încercat să-ți fiu prieten, D-ră Cresswell. Sper că-mi vei permite să-ți rămân și mai departe prieten. Ca prieten te sfătuiesc — să pleci dela D-l Beale.

— Ce prostie ! N'am nici un motiv pentru așa ceva. D-l Beale mă tratează cu cea mai mare condescendență.

— Dar cu ce se ocupă el ?

— Șeful unei agenturi. Dar nu cred, că D-ta să vrei că vorbești cu mine despre afacerile D-lui Beale. Și acum trebuie să mă duc, dragă Doctore, vrei să mă scuzi ?

— Un moment, — o rugă el. — Am o mașină aici. Nu vrei să mergem undeva să bem ceaiu ?

— Unde e acel „undeva” ?

— **Grand Alliance** — propuse el.

— Fie.

O CRIMA LA „GRAND ALLIANCE“

Hotelul și cafeneaua „Grand Alliance“ era localul de întâlnire cel

mai nou și mai monden al lumii elegante. Incăperea mare, împodobită cu palmieri, era plină la ora ceaiului și dacă ar fi amenințat-o vreun pericol din partea D-lui van Heerden, așa cum misteriosul de Beale voise s'o facă să creadă, într'un asemenea local, nu i s'ar fi putut întâmpla nimic.

Oliva n'avea frică. Știa însă că trebuie să fie foarte prevăzătoare. Era cam târziu, mesele erau aproape toate ocupate. Dr. van Heerden își rezervase însă — pare-se — o masă, căci un chelner îl conduse surăzător la un colț și-i aranja un scaun. Oliva se uită în iurul său, în timp ce-și scotea mănușile. Cunoștea localul. Fusesse deja acolo, în cazurile rare când finanțele îi permiteau o asemenea recreație. Fusesse bucuroasă să șadă pe un scaun și să-și soarbă ceaiul în sunetul armonios al vioarelor, să observe în liniște mulțimea de oameni bine dispuși și să prindă și pentru ea ceva din buna lor dispoziție.

Sala palmierilor era o sală mare din marmoră, prin a cărei cupolă de sticlă lumina cădea în raze molatece pe podea.

— Știi, Doctore, că am citit azi o mulțime de lucruri despre D-ta ?

Van Heerden se uită întrebător la ea.

— Despre mine ?

Oliva dădu din cap și surâse șiret.

— Nici nu știam că ești un om atât de celebru. Am citit despre omorârea lui Millinborn.

— Ai citit despre omorârea lui Millinborn ? — o întrebă Dr. van Heerden cu mult calm, uitându-i-se în ochi. — Un caz neplăcut. Aș vrea să-l uit !

— Eu l'am găsit nemai pomenit de interesant. L'am citit ca pe un roman detectiv, numai sfârșitul nu e mulțumitor.

Van Heerden râse.

— Un subiect sinistru pentru o convorbire la un ceai — spuse el și-l chemă pe chelner.

— Ne faci să așteptăm, Jacques !

— Numai câteva minute, D-le Doctor, — răspunse acesta, și adăugă încet, — însă nu atât de încet, ca fata să nu fi putut înțelege cuvintele. — Am avut de furcă azi după masă cu prietenul D-tale.

— Cu prietenul meu ? Pe cine-l crezi ?

— D-l Jackson.

— Jackson ? ! — întrebă doctorul mirat. — Credeam că a plecat.

— Era vorba să plece azi dimineață cu trenul de zece. A avut însă un acces și a leșinat. L'am reînviat noi cu coniac, dar azi după masă a avut un nou acces.

— Unde e acum ? — întrebă van Heerden după o pauză scurtă.

— În odaia sa. Astă noapte vrea să plece în Irlanda — așa mi-a spus — ca să prindă vaporul pentru Queenstown.

— Vezi să nu știe că sunt aici, — spuse van Heerde, și adresându-se fetei, adăugă : „Un prieten de-al meu decăzut, pe care-l trimit în colonii.

— Nu vrei mai bine să te duci să-l vezi de face ? Trebuie să fie foarte bolnav, dacă leșină într'una.

— Nu e nevoie. Accesele acestea nu sunt periculoase. A avut și la mine un asemenea acces, acum de curând. Accesele astea sunt numai urmarea beției lui. Șase luni de ședere în Canada o să facă din el un om nou.

Fata nu răspunse. Numai cu greutate își înăbuși un strigăt. Jackson a fost desigur individul, care voia să plece la Calul Roșu. I-ar fi făcut plăcere să spuie numele D-lui Scobbs — acela care poseda atâtea hoteluri și să uimească cu multiplele ei cunoștințe asupra Canadei. Dar se stăpâni.

La din contra încercă să readucă convorbirea, acolo unde fusese întreruptă.

— Il cunoști pe D-l Kitson?

— Kitson? avocatul? Da. Il cunosc. Mă tem însă că nu știu mult bine despre el. Și acum vreau să-ți spun ceva, D-ră Cresswell — se aplecă peste masă și vorbea foarte încet. — Ceia ce n'am spus încă nimănui. Sunt de părere, că avocatul Kitson știe mai multe asupra omorîrii lui Millinborn, decât altcineva pe lume! afară poate de... Beale!

— Beale? — întrebă Oliva neîncrezătoare.

— Beale, -- repetă el. -- D-ta cunoști doar povestea omorului. Spui că ai citit-o. Millinborn era pe moarte. Kitson și cu mine părăsiserăm odaia. Cineva a intrat prin fereastră și l'a înjunghiat. Am motive să cred că omorul a fost observat de individul pe care-l trimit acum în Canada. El susține că n'a văzut nimic. Mai târziu se poate că o să cânte alt cântec.

Oliva începu să înțeleagă.

— Așa dar, ăsta e individul pe care l'a văzut D-l Kitson în pădurice?

— Just.

— Dar nu înțeleg un lucru. Poliția nu-l caută pe Jackson?

— Eu cred că nu stă în interesul justiției, ca poliția să-l găsească. Eu am încredere în el. Il trimit la o fermă în Ontario, unde un doctor, prieten al meu, și-a făcut o specialitate din vindecarea alcoolizilor. — și se uită țintă la fată.

— Dr. van Heerden, — spuse Oliva încet. — D-ta trimiți pe D-l Jackson la Calul Roșu?

Van Heerden tresări, ca și când l'ar fi pălmuit și rămase o clipă tăcut.

— Ce... ce știi D-ta? — întrebă el perplex.

Se îngălbenise la față ca un mort și ochii-i se holbară de frică.

Oliva se speria de acțiunea pe care o avusese cuvintele ei și voia să șteargă cât mai curând impresia rea.

— Știu numai atât, că am auzit pe d-l Jackson cum îți spunea „noapte bună“ și cu ocazia aia amintise și de Calul Roșu.

Van Heerden răsufală adânc și-și recăpătase stăpânirea de sine, dar tot mai era palid la față.

— Așa?! totul e numai un basm, cu care-l liniștesc. Jackson știe despre institutul acela din Ontario și am trebuit să-i spun că pleacă în altă parte. Nu o să ajungă mai departe, decât până la...

— Să fiu al dracului dacă ăsta nu e doctorul!

Ambii se uitară în direcția de unde venea sunetul vocii — acelea răgușite — Individul, care-și zicea Jackson, vorbise din mijlocul sălii. Era bine îmbrăcat, dar nici un croitor n'ar fi putut slăbi impresia pe care o făcea fața aceia umflată și schimonosită, ochii aceia răutăcioși, cari se uitau în lume prin două mici deschizături ale pleoapelor... Purta un costum cu pătrățele mari. Pălăria o ținea în mână, che-
lia îi lucea!

— Asta — e afurisit de amabil din partea ta, doctorașule!

La fată nu se uită, ci rânjia numai liniștit la însoțitorul furios al acesteia.

— Iată-mă! — și împrăștie brațele într'o poză teatrală. Aici sunt în momentul de a părăsi țara aceasta și nimeni nu este, care să-mi spună: — pleacă du bine. — Eu sunt — D-ta, van Heerden, știi ce am fost eu. Lumea și oamenii m'au stricat. Pe Dumnezeuul meu! Aș dori să viu înapoi ca milionar și să ruinez pe toți. Ași dori să tai gâtulejul la toți oamenii și să-i rup în bucăți.. Aș dori..

— Taci din gură — se răsti van Heerden înfuriat al el. — Nu mai ai deloc rușine? Nu vezi că sunt în societatea unei doamne?

— Cer iertare! Individul care-și zicea Jackson sări de pe scaunul în care se tolănise și se înclină adânc în fața tinerei fete. — Nu-ți pot vedea fața din cauza pălăriei, doamna mea, — spuse el galant. — sunt însă convins că prietenul meu van Heerden, al cărui gust..

— Nu vrei să taci? — îl întrerupse Doctorul. — Du-te înapoi în camera ta. Viu îndată la tine.

— Să mă duc în camera mea? — ironiză cellalt. — Pe Dumnezeu! Asta ți-ar conveni! Cum se face că un măcelar de doctor îmi poruncește mie pur și simplu să mă retrag în camera mea?! După tot ce am fost eu! După situația pe care am avut-o eu în societate! În fața ușii casei mele steteau trăsurile tuturor legațiunilor, dragul meu, ba chiar ale prinților de sânge regesc.. și acum îndrăznește un fleac de om să-mi ordone să mă retrag! Ca pe un copil rău drescut! Nu. Asta nu se poate. Asta depășește orice limită!

— Atunci poartă-te omeneste sau așteaptă cel puțin, până ce voi fi liber, în loc să te porți ca un hamal.

Individul nu se arată însă de loc dispus să plece. Observația asta îl făcu din contră și mai vorbăreț.

— Nu te deranja, doamnă. Nu-ți cunosc numele, sunt însă convins că e un nume nobil! Ai înaintea D-tale pe un om, care pe timpul său a fost un mare Don Juan, pe Dumnezeuul meu! Nici nu-mi amintesc câte! Trebuie să fi fost mii și mii.. și numai una din ele merita o centimă. Da. Numai una singură. Pe Dumnezeuul meu! Celelalte erau.. fleacuri! N'as mai da un ban pentru toate!

Fără să vrea, Oliva asculta în tăcere.

— Jackson! — vocea lui van Heerden tremura de furie. — Dacă nu pleci, te voi sili..

Jackson se sculă râzând.

— Se pare că nu sunt dorit.

Doctorul se făcu că nu-i vede mâna.

— Rămâi cu bine, Mademoiselle, — și-i întinse mâna de așa manieră, că Oliva n'o putea trece cu vederea.

Oliva îi luă mâna rece și moale, care o făcu să-i treacă un fior prin tot corpul și ridică pentru prima dată, capul spre el.

Jackson lăsă să-i cadă mâna și se uită la ea cu gura dăscată și ochii zgâiți.

— Tu! — tipă el.

Oliva se retrase spre fundul ușii unde șezuse la ceai, dar Jackson nu se mișcă. Oliva simțea teama și durerea vibrând în vocea lui.

— Tu? Mary!

— La naiba! Pleacă d'aici! — urlă van Heerden acum, împingân-

du-l spre uşă.

Cu toate că Jackson se clătina sub lovitura primită, privirea ochilor săi nu o părăsira pe fată. Iar fata stetea ca hipnotizată de expresia de rugămintă pe faţa acestei ruine omeneşti şi nu-şi putea îndepărta privirea...

— Mary! — şoptia el. — Cum îţi mai zice?

— Nu mă chiamă Mary. Mă numesc Oliva Cresswell.

— Oliva Cresswell! — repetă el.

Făcu o mişcare spre ea, dar van Heerden îl împiedecă. Oliva auzi cum Jackson spuse ceva cu vocea înăbuşită şi cum Doctorul îi răspunse: — Ce face? — după care urmă o discuţie aprinsă.

Atenţia musafirilor din cafenea fusese atrasă de ciocnirea dintre cei doi bărbaţi.

— Ia loc! Ia loc, idiotule! Şezi colo. Viu numai decăt. Poţi să juri, că ceeace spui e adevărat?

Jackson dădu din cap. Tremura din cap până 'n picioare, ca un peşte.

— Numele meu e Prédeaux. Asta e fiica mea — m'am însurat sub numele de Cresswell. Fiica mea! — repetă el. — Ce splendid!

— Ce ai de gând să faci acum? — întrebă van Heerden şi-l târî mai mult spre un scaun lângă stâlpi.

— Vreau să i-o spun — murmură ruina. — Ce faci tu lângă ea? — întrebă el furios.

— Asta nu e treaba ta! — răspunse Doctorul aspru.

— Nu e treaba mea? Am să-ţi arăt eu, dacă nu e treaba mea. Am să-i spun tot ce ştiu despre tine. Ştiu că am fost un nemernic, ba şi ceva mai rău...

Uşurinţa cu care trata deobicei toate lucrurile, dispăruse. Vocea lui răsună acum decisivă. — Tot drumul vieţii mele este presărat cu suflete omeneşti, — spuse el cu amărăciune — şi cei mai mulţi pe cari i-am nenorocit, au fost femei. Am zdrobit inima celei mai bune femei din lume, dar am să îngrijesc eu, ca tu să nu distrugi inima fetei mele!

— Nu vrei să taci din gură?! — se răsti van Heerden la el. — Mă duc să-i spun să plece şi vii înapoi la tine.

Jackson nu-i răspunse.

Zăcea îngrămădit pe un scaun şi mormâind de unul singur.

Van Heerden se înapoiă cu paşi grăbiţi spre fată.

— Imi pare rău, dar trebuie să pleci singură. Are iar un acces. Mi se pare că e un acces de Delirium tremens...

— Nu crezi că ar fi bine să chemăm un... — voia să spună: „medic“ dar îşi aminti de caraghioslăcul unei asemenea rugăminţi.

— E mai bine dacă pleci acum, — îi spuse el în grabă, aruncând o privire asupra individului, care se căznea să se scoale. — Nu-ţi pot spune, ce rău îmi pare, că a trebuit să vezi scena asta.

— Stai pe loc! — Era vocea lui Jackson.

Jackson stetea la jumătatea drumului între scaun şi uşa unde se zuse Doctorul cu Oliva şi arăta cu degetul tremurând spre cei doi:

Vorbea acum cu o voce poruncitoare: — Stai! Am să-ţi spun ceva! Ştiu precis... vrea să te silească să-i plăteşti pentru Prăpădul Verde...

Spunând aceste vorbe se poticni şi se prăbuşi la pământ. Van Heerden se repezi la el, îl ridică de jos şi-l purtă pe scaun. Luă par-

desiul lui Jackson și-l adoperi. — A leșinat numai. Nare nimic. Nu vă speriați, — spuse el spre cei câțiva oameni, cari se adunaseră în jurul lor.

— Jacques ! — strigă van Heerden chelnerului, — adu ceva coniac!

— Să nu telefonez după ambulanță ?

— Nu e nevoie. O să-și revină în câteva minute. Lăsați-l în pace.

— Cine e individul acesta ? — întrebă Oliva, cu vocea tremurândă.

— Unul pe care l'am cunoscut în timpurile lui mai bune. Dar acum trebuie să pleci.

— Vreau însă să rămân să văd dacă-și revine — spuse ea încăpățânată.

— Vreau să pleci — susținu van Heerden. — Imi faci un serviciu, dacă-mi îndeplinești dorința.

— Uite că vine și chelnerul — îl întrerupse ea, — aduce coniacul. Nu vrei să-i dai să bea ?

Medicul lăsa să se topească o tabletă, în văzul tuturor, și-i turnă lichidul pe gât.

Jackson, sau Prédeaux, se scutură în timp ce bău, se scutură de câteva ori și deveni moale de tot.

Medicul se aplecă pe el și ridică pleoapa.

— Mă tem că e mort !

— Mort ! Fata se uită speriată la el. — Nu se poate ! Mort ?

Van Heerden dădu din cap. — Anevrism !

— Acelaș fel de anevrism, care l'a ucis și pe John Millinborn — se auzi o voce în spatele lui. — Prețul Prăpădului Verde se urcă mereu, doctore.

Fata se întoarse în grabă. Lângă ea aproape de tot. stetea D-l Beale. Privirea o avea însă ațintită asupra lui van Heerden.

O CRIMA CONTRA OMENIRII

— Ce vrei să spui ? — întrebă Dr. van Heerden.

— Repet numai vorbele omului mort, — răspunse Beale, — anevrism !

Puse mâna pe cutiuța de piele pe care medicul o scosese din buzunar. În ea erau patru tuburi mici cu tablete, din cari unul destupat.

— Digitală — citi el. — De fapt, n'ar fi trebuit să moară din asta.

Se uită gânditor la van Heerden, apoi ridică iar tubul și îl privi de aproape. Pe tub era imprimat numele unei cunoscute firme de preparate farmaceutice.

— Ai telefonat poliției ? — întrebă Beale pe Director.

— Oui, Monsieur. Cred că vin acum.

Beale trecu în hol, să întâmpine pe cei trei domni civili, cari tocmai intrau pe ușă. Ceva din felul de a se purta al lui van Heerden îi păru suspect lui Beale. Acesta rămăsese exact pe acelaș loc, unde stătuse înainte, când detectivul îi vorbea. Se părea că era lipit acolo. Nu se mișcă din loc nici chiar când cadavrul fu transportat și nici când poliția începu să cerceteze împrejurările morții. Chiar când Beale, care conducea pe Oliva într-o cameră a hotelului, ca să se odihnească, se uită înapoi, van Heerden stetea pe acelaș loc, cu capul puțin plecat înainte, mângâindu-și barba.

— A fost groaznic ! — spunea fata cutremurându-se. — N'am văzut încă pe cineva murind. A fost groaznic!

Beale aprobă. Gândurile sale se concentraseră asupra doctorului. Ce să însemne împietrirea aceia ? Doctorul nu aparținea doar acelui fel de oameni pe cari un fenomen atât de comun, ca moartea unui om, să-l uluiască atât. Afară de asta era medic și o asemenea priveriște trebuia să fie pentru el ceva obicinuit. Care să fi fost cauza acelei paralizii curioase, care-l pironise pe locul acela, chiar și după ce cadavrul a fost luat d'acolo ?

Fata vorbea într'una, dar Beale nu o ascultă. Simțea instinctiv, că în spatele acestei atitudini ciudate a lui van Heerden se găsea soluția morții enigmatice a lui Prédeaux.

— Iartă-mă, te rog, o clipă — spuse Beale și părăsi repede camera înapoindu-se în hol.

Van Heerden plecase.

Explicația întregii întâmplări îi veni deodată în minte și Beale alergă la locul unde stătuse pironit doctorul. Pe podeaua de mozaic se afla un loc, ceva mai mare ca o farfurie, care fusese abia de curând spălat.

Beale chemă pe director.

— Cine a curățat pătrățelul ăsta ?

Directorul ridică din umeri.

— D-l Doctor. Foarte curios ! El a cerut apă, a muiat batista, a ridicat piciorul și a spălat pe jos ! De necrezut !

— Idiot ! Idiot !

— Domnule ! — spuse Directorul speriat.

— În regulă. D-le Barri — surâse Beale. — Am vorbit cu mine însumi — mi-am spus ce idiot am fost !

Ingenunchiă și examinează pardoseala.

— Am nevoie de pietricica asta, D-le Barri. Nimeni n'are voie să se atingă de ea !

Bine înțeles, van Heerden rămăsese pe loc, căci stetea cu piciorul pe una din tabletele cu digitală, pe care o scosese din fiolă și în locul căreia el aruncase în coniac o altă tabletă mult mai periculoasă. Dacă s'ar fi mișcat, s'ar fi văzut tableta de sub piciorul lui. Chestiunea era simplă. Extrem de simplă.

Beale se înapoia la Oliva.

Fetei îi păru ceeace urmă, ca un vis. Era ca amețită de tragedia ce se petrecuse în prezența ei și nu putea să dea nici un fel de informație, care ar fi putut servi poliției în cercetările de mai târziu. Cazul era descris în toate ziarele. Cea mai bună descriere o publicase „Post Record” :

„Tragedia, care s'a petrecut ieri în sala palmierilor din cafeneaua „Grand Alliance“, trebuie adăugată la lunga listă a misterelelor nerezolvate din Londra. Decedatul, un individ cu numele de Jackson, locuia de o săptămână în hotel și se pregătea tocmai să se imbarce pentru Canada. În ultimul moment, Dr. van Heerden care dădu nenorocitului ajutorul său medical, văzu că Jackson era individul acela, care era căutat în legătură cu omorul comis contra lui John Millinborn. Mai toți cititorii noștri își vor aminti de sigur de această crimă senzațională. Dr. van Heerden a comunicat reprezentantului nostru, că Jackson i-ar fi spus că a fost prieten bun al decedatului John

Millinborn și că dorește să plece acum în Canada. Jackson prezintă referințe foarte bune și de aceea van Heerden dintr'un larg spirit de generozitate, se oferă să-l ajute. În ultimul moment însă îl frapă asemănarea cu acela pe care-l căuta poliția în legătură cu omorul lui John Millinborn și era pe punctul să telegrafieze poliției din Liverpool, când constată că Jackson pierduse trenul.

Actuala tragedie arată sinucidere. Trebuie reamintit că individul căzu în leșin și Dr. van Heerden îi dădu primul ajutor, administrându-i un medicament inofensiv. Autopsia cadavrului a dovedit însă prezența unei cantități importante de ciancaliu. Poliția presupune, că Jackson s'a otrăvit înainte de a fi leșinat. În buzunarul hainei sale s'au găsit mai multe tablete de ciancaliu.

„Sunt convins — declară Dr. van Heerden reporterului nostru, — că Jackson plănuise de mult fapta asta și când i-am spus în față ceeace bănuiesc, și-a pus planul în aplicare. Faptul că s'au găsit la el tablete de ciancaliu — una din cele mai sigure și puternice otrăvi — dovedește cu prisosință că fapta a fost premeditată. Eu n'am observat când a luat otrava, altfel l'aș fi împiedicat, bine înțeles”

Oliva Cresswell citi raportul acesta două zile după comiterea crimei. Oarecari imprecizii o frapară, mai ales dacă ceeace-i povestise Dr. van Heerden corespundea adevărului.

Și D-l Beale citi raportul și râse, adresându-se Inspectorului dela Departamentul Investigațiilor Criminale.

— Cum îți place coțcăria asta ?

— Am citit-o și eu. După mine unul, avem destule dovezi la mână ca să-l arestăm pe van Heerden. Pătratul de mozaic de pe podea conține urme de digitală.

Beale clătină însă din cap.

— Acuzarea n'ar putea fi menținută. Ce fel de dovezi ai de fapt ? Ar fi putut să-i cadă din întâmplare o tabletă de digitală. Singurul fapt care ar putea duce la condamnarea lui van Heerden, ar fi, dacă am putea dovedi că a avut la el tabletele de ciancaliu, pe care le-a hăgat apoi în buzunarul hainei lui Prédeaux. Nu, nu, nu putem să-l dovedim nimic.

— Care-i teoria D-tale relativ la crimă ?

— Am multe teorii — răspunse Beale sculându-se de pe scaun și începând să se plimbe prin cameră. — Afară de asta mai am și o certitudine. Sunt convins că Millinborn a fost omorât de van Heerden. A fost ucis, pentru că medicul a sustras muribundului, în timp ce Kitson era dus în oraș, după medicamente, un secret, pe care acesta îl păzise cu sfințenie. Kitson, la înapoierea sa, îl găsi pe Millinborn aproape mort, așa credea el, și Dr. van Heerden credea că John nu va mai fi în stare să vorbească. Millinborn începu însă să vorbească, spre marea spaimă a Doctorului, și acesta, care se temea că muribundul îl va destăinui și că deci fapta sa infamantă va eși la lumina zilei, l'a înjunghiat, în timp ce-l ajuta să se culce din nou.

— Cu totul altceva s'a petrecut în „Grand Alliance”. Acolo un individ a căzut leșinat. Doctorul l'a ridicat imediat și i-a administrat un medicament inofensiv, mai bine zis inofensiv în doze mici. La autopsie se constată că a fost otrăvit — în buznamele hainei lui s'a găsit ciancaliu. Și cine e acel individ ? Bine înțeles că acea persoană care a văzut cum John Millinborn a fost ucis și pe care o căutăm d'atunci.

— A treia oară n'o să mai scape van Heerden. Prezența sa la o crimă o să însemne ceva mai mult decât o simplă coincidență, — spuse inspectorul.

Beale râse.

— Nu o să mai existe o a treia oară. Van Heerden nu e prost.

— Ai vreo idee cam ce a vrut să afle dela bătrânul Millinborn?

— Da. Știu. Și mai târziu ai s'o afli și D-ta.

Detectivul reciti încă odată articolul din ziar.

— După cum văd, comisiunea judiciară a pus concluzia : „sinucidere în stare de demență”. Cazul acesta o să-i strice lui van Heerden.

— Te înșeli, — răspunse Beale. Van Heerden a prelucrat în așa fel presa, că o să iasă cu un renume și mai splendid din toată afacerea. Probabil că și revistele ilustrate vor publica articole despre el și vor vorbi despre părerile lui asupra vânzării nepermise a otrăvurilor. Van Heerden o să-și pue o cunună de sfânt pe cap. Cabinetul său medical o să fie plin de noui admiratori.

— Ciudate afaceri, — spuse inspectorul sculându-se de pe scaun.

— Nu te supăra, Beale, D-ta ești însă unul din cei mai ciudați oameni, cari au deaface cu chestiunea asta. Pe D-ta nu te prea înțeleg. D-ta nu ești polițist și totuși avem dispoziții precise dela Ministerul de Externe să-ți acordăm orice ajutor. Despre ce e vorba?

— Despre cea mai mare chestiune, ce s'a ivit până acum. Dacă reușește, atunci se nenerocoesc mii și mii de oameni. Intreprinderi uriașe se vor da peste cap, iar D-ta, copiii D-tale și copiii copiilor D-tale vor trebui să muncească sute de ani ca să plătească o nouă datorie națională.

— Omule, vorbești serios?

— Da. N'am fost nici odată în viața mea mai serios ca acum. De aceea nu doresc ca poliția să devină prea asiduă și prea curioasă în ceea ce privește moartea lui Jackson, care se numea numai așa și al cărui nume adevărat era, cum ți-am spus, Prédeaux. Pot să-ți spun numai un lucru, Domnule Inspector. În fața ochilor D-tale se desfășoară complotul cel mai nemernic, care a putut fi conceput vreodată de creierul unui criminal genial. În momentul de față inventatorul unuia din cel mai infernale planuri cari au fost concepute vreodată, se găsește într'o situație foarte neplăcută. Ii lipsește capitalul necesar ca să poată înainta. Are intenția să-și procure capitalul. Și pentru îndeplinirea acestei intenții sunt mai multe căi : dela White din firma Punsonby și-a procurat de acum patruzeci mii de lire.

Inspectorul McNorton șueră printre dinți.

— Mai există și alte posibilități. Poate să le încerce pe toate afară de una. În ziua în care pune mâna pe o avere anumită, în ziua aceea îl împușc ca pe un câine.

— Ce spui!? — strigă McNorton surprins.

— Ce auzi !

Se auzi o bătae în ușă. McNorton se sculă să plece.

— Te rog nu pleca. Ași dori să te prezint domnului, care vine.

Deschise ușa. Un domn cu părul cărunt și cu fața de aschet, intră în cameră.

D-l Beale închise ușa în urma lui și-l conduse în sufragerie.

— D-le Kitson îmi dai voie să-ți prezint pe D-l Inspector Mc. Norton ?

Ambii își strânseseră mâinile.

— Ei bine — spuse Kitson, — prietenul nostru medicul, pare că și-a ajuns scopul. Luă loc și bătu nervos cu degetele pe placa mesei. — D-l Inspector știe toate?

— Aproape tot.

— Aproape tot, — repetă Inspectorul zâmbind. — afară de chestiunea aia mare a Prăpădului Verde. În direcția asta, trebuie s'o recunosc, sunt însă cam zăpăcit.

— Despre asta nici eu nu știu nimic — zise Kitson uitându-se curios la Beale. — Sper că într'una din zilele astea o să ne-o povestești. Este o descoperire pe care o făcuse D-l Beale pe când era ocupat cu paza D-șoarei — avocatul se uită la Beale, care dete din cap — D-șoarei Cresswell.

— D-ra care fusese de față când Jackson a fost ucis?

— N'avem motiv de ce nu ți-am acorda încredere, D-le Inspector. Cu atât mai mult cu cât necesitatea de a mai ține lucrurile în secret dispare repede. D-ra Oliva Cresswell e nepoata lui John Millinborn. Mama ei fusese măritată cu un mizerabil, care-și zicea Cresswell. În realitate însă se chema Prédiaux. Mai întâi a cheltuit toți banii și apoi a părăsit-o, lăsând-o singură cu fetița.

— Prédiaux? — strigă McNorton. — D-ta, Beale, mi-ai spus că asta era numele lui Jackson.

— Jackson sau Prédiaux a fost tatăl D-rei Cresswell — continuă Kitson. — Se credea că e mort. După moartea lui John Millinborn am întreprins cercetări și am aflat că își ispășea o condamnare la muncă silnică pe viață în Cayenne, dar grațiat de restul pedepsei cu ocazia amnistiei generale a guvernului francez la sfârșitul războiului, Jackson era se vede, în drum spre casa nenorocitului meu prieten John. În ziua când acesta fusese omorât și accesul de leșin, care l'a apucat în sala palmierilor din cafeneaua Grand Alliance a fost cauzat de sigur de iritația revederii cu fiica sa.

— Dar cum și-a putut recunoaște fiica? O văzuse vreodată?

Drept răspuns. Kitson scoase din buzunar un portofoliu de piele, în care se aflau două fotografii.

Una din fotografii reprezenta o femeie frumoasă, îmbrăcată după moda de acum douăzeci și cinci de ani: cealaltă o fotografie, à la minut a unei fete îmbrăcate modern, și în care McNorton recunoscuseră fără greutate pe D-șoara Oliva Cresswell.

— Da, da, poate să fie aceeași persoană.

— Asemănarea este extraordinară. Când Jackson a zărit fata, a strigat „Mary” — asta era numele soției sale. Millinborn a lăsat toată averea sa D-rei Cresswell și m'a silit să-i promit, că nu va putea nici beneficia și nici să afle ceva de această avere până după căsătoria ei. Millinborn avea frică, să nu cadă pe mâini rele. Asta a fost secretul pe care l'a stors — probabil cu forța — din gura sărmanului John, care zăcea în ultimele clipe. De atunci se căznește să se însoare cu fata. Și ca să spun adevărul, câinele asta nu urmărește altceva decât banii ei. Cunoștința sa cu White, care stă la marginea ruinei, i-a dat posibilitatea s'o cunoască pe Oliva. El a convins-o să se mute aici și i-a făcut chiar rost de locuința asta. În parte, pentru că blocul acesta de casă — adăugă sec avocatul — îi aparține fetei și pentru că femeia care figurează ca proprietară a fost angajată de mine.

— Probabil că tot în această legătură avem și explicația prezentei D-lui Beale, — râse inspectorul.

— Da. Ai dreptate. Asta explică și pe D-l Beale, pe care l'am adus special din New-York, ca să observe pe van Heerden și să aibă grijă de fată. D-l Beale a dat de altă afacere, ale cărei amănunte nu le cunosc, — încheie avocatul.

Pauză.

— De ce nu vrei să inițiezi fata? — întrebă Inspectorul.

Kitson clătină din cap.

— M'am gândit la asta. Dar dacă spun fetei totul, atunci îmi calc cuvântul dat lui John. Nu, trebuie să am numai grijă de ea. Primul lucru ce trebuie să facem, e s'o ducem d'aici. Nu-ți poți muta biroul la New-York? — zise el îndreptându-se spre Beale.

Beale clătină din cap.

— Pot și nu pot. Iartă-mă dacă-ți spun, dar chestiunea e mult mai importantă decât siguranța persoanei D-rei Cresswell.

James Kitson încreți din frunte.

— Nu-mi place asta, Beale.

— Nici n'o spun cu plăcere. Vreau să mă explic. Cred, că dacă rămân aici, îi pot da o pază și un ajutor mai eficace și totdeodată să împiedec punerea în aplicare a planului lui van Heerden.

Kitson se strâmbă puțin.

— Poate că ai dreptate. Vreau s'o văd pe D-ra Cresswell, de aceia am venit. N'o să am greutate?

— De loc. Vreau să-i povestesc că te interesează lucrul ei. Aș putea să te prezint chiar ca D-l Scobbs din Calul Roșu, proprietarul unui mare număr de hoteluri în vestul Canadei și după părerea mea un om de afaceri simplu și cum se cade. D-ra Cresswell se interesează mult de el — și râse, — îi găsise numele în ghiduri canadiene și fu frapată de originalitatea lui.

— Scobbs? — întrebă avocatul gânditor, — mi se pare că am mai auzit numele ăsta.

— Cu atât mai bine, căci te voi prezenta ca D-l Scobbs.

— Dar eu nu vă stau în cale? — întrebă Inspectorul.

— Nu. Rămâi, te rog. Doresc chiar s'o vezi. Se poate ca să avem într'o zi nevoie de ajutorul D-tale oficial, ca s'o scoatem din încurcătură.

D-l Beale părăsi locuința sa și sună la ușa alăturată. Nimeni nu-i răspunse. Sună din nou și se dădu înapoi ca să se uite la fereastră de sus a ușii. Nu se vedea lumină. Se uită la ceas. Era nouă. Pe fată n-o văzuse toată ziua, căci fusese la Tribunal, ca să asiste la cercetarea cazului Jackson. Dar auzise acum vreo două ore închizându-se ușa dela intrare în locuința ei. Neprimind nici un răspuns, se înapoia în locuința lui.

— Nu e acasă. Nu înțeleg. Am rugat-o aseară special să nu iasă seara.

Trecu în dormitor și se uită afară. Deși mai era puțină lumină își luă totuși o lampă electrică cu el și o porni pe balconul cel mic care unea toate locuințele cu scara de incendiu. Cu toate că fereastră de la dormitorul fetei era închisă, Beale o deschise cu măestria unui spărgător de meserie și intră în cameră.

Camera zăcea în întunec. Aprinse lumina și se uită în jurul său.

Mantaua și pălăria Olivei se aflau pe pat. Deschise dulapul și văzu că nu lipsește nici una din rochii, sau din pălării, pe care Beale le cunoștea pe toate, cum era și de datoria sa. Toate sertarele erau închise și nicăeri nu se vedea urmă de desordine, cum se așteptase el și cum ar fi fost, dacă Oliya s'ar fi schimbat de haine și ar fi eșit din nou în oraș. Beale trecu în camera cealaltă și lumină cu lampa sa de buzunar drumul spre comutator. În momentul când se făcu lumină își dăte seama numai decât, că se întâmplase ceva. Nu era nici un fel de desordine în cameră, dar odaia făcu totuși impresia unui act de violență. Un obiect, care zăcea pe jos, îi atrase imediat atenția. Era un pantof, a cărui cataramă era ruptă. Se uită la pantof, după ce-l ridicase de jos, îl băgă în buzunar și trecu în grabă în odaia cealaltă, d'acolo în baie și în bucătărioara minuscule, examinând peste tot cu atenție pereții și pardoseaua. Covorul de șters picioarele stătea oblic, iar de partea cealaltă a peretelui se vedeau două zgârieturi lungi. În aer se simțea un miros dulceag foarte slab.

— Eter — își spuse Beale.

Se înapoiă în cameră. Măsuța de scris era deschisă, iar pe ea se afla o scrisoare începută. Scrisoarea era adresată lui :

„Dragă D-le Beale,

Imprejurări cari sunt în afara posibilității mele de control, mă silesc să plec la Liverpool”.

Nimic altceva.

Scrisoarea nu fusese terminată. O luă la el, o împături cu băgare de seamă și o băgă în buzunar. Se înapoiă în vestibul, deschise ușa și eși pe coridor afară.

După ce explică lui Kitson și lui McNorton pe scurt cele întâmplate, trecu la locuința doctorului și sună.

O CERCETARE FARA REZULTAT

Doctorul, în papuci și halat, îi deschise. Nu se arătă nici surprins și nici necăjit. De altfel, Beale nici nu-i lăsa răgaz să exprime vreun sentiment.

— Vreau să-ți vorbesc ceva.

— Mă rog. Poftim înăuntru.

Beale intrase deja pe ușă, mai înainte ca Doctorul să-l fi poftit și-l urmă în dormitor.

— Ești singur ?

— Singur. Nu primesc decât foarte rar musafiri. Intr'adevăr, ultimul meu vizitator a fost nenorocitul acela de Jackson.

— Când ai văzut pe D-șoara Cresswell pentru ultima dată?

Doctorul ridică din sprâncene.

— Cu ce drept?... — începu el.

— Să lăsăm asta, — îi răspunse Beale aspru. — Când ai văzut ultima dată pe D-ra Cresswell ?

— Azi n'am văzut'o deloc. N'am eșit din casă, de când m'am înapoiat dela tribunal.

— Aș dori să-ți percheziționez locuința.

— Ești polițist. ai ? Bine înțeles că poți, dacă ai un permis de percheziție.

— N'am așa ceva și totuși am s'o percheziționez.

Fața doctorului se făcu roșie ca focul.

— Știi, cred, că te faci pasibil de pedeapsă?

— Sunt complet orientat asupra acestui lucru. Dar dacă n'ai nimic de ascuns, Doctor van Heerden, nu văd de ce te-ai opune.

— Nici nu mă opun — mârâi doctorul. Caută cât vrei. De unde vrei să începi? Aici? — și arată spre cele trei lăzi mari, cari stăteau lângă ușă.

— Acolo n'ai să găsești nimic plăcut și atrăgător. Sunt modele anatomice, pe cari le-am primit azi din Berlin. Lăzile sunt încă închise, dar am o șurubelniță.

Beale ezită.

— Mai am numai o odaie. Dormitorul meu, dar n'o s'o găsești acolo. Beale se uită la el.

— N'o s'o găsesc? Dar cine a vorbit de ea?

— Presupun că o cauți pe D-ra Cresswell, — răspunse doctorul rece. — În tot cazul cauți ceva și m'ai întrebă când am văzut pe D-ra ultima dată. Oare pe cine altcineva?

— Foarte just — răspunse Beale liniștit.

— Dă-mi voie să-ți arăt drumul. Doctorul o luă înainte și aprinse lumina în dormitor.

Camera era încăpătoare, mobilată simplu cu un pat de alamă, un dulap și o laviță. De partea cealaltă a ușii dela intrare se afla camera de baie.

Beale se pregătea tocmai să cerceteze superficial camera, când auzi ușa camerei de dormit închizându-se. Se întoarse, sări la suă, învârti de mâner și încercă în zadar să deschidă ușa. I se părea că aude voci pe coridor.

— Deschide ușa! — strigă el și bătu cu pumnii în ușă.

Nici un răspuns. Apoi:

— D-le Beale!

Sângele îi îngheță în vine, căci vocea care scosese acel tipăt de ajutor — era vocea D-rei Oliva Cresswell și sunetul venea din camera pe care tocmai o părăsise.

Beale lovi cu putere în ușă, dar ușa era de stejar și rezistă. Tinea revolverul în mână cu țeava spre ușă, când zări olanța lăsându-se în jos. Ușa fu deschisă.

— Te-ai încuiat? — surâse Doctorul și se uită la fața palidă a celuiilalt.

— Unde e fata? Unde e D-ra Cresswell? — se răsti Beale la el. — I-am auzit vocea.

— Ai înebunit?

— Unde e D-ra Cresswell? — și-i puse o mână pe umăr cu atâta forță, că Doctorul se îndoi din genunchi. Cu o înjurătură, doctorul scutură mâna lui Beale de pe umăr.

— Ce dracu! Ai înebunit cu totul! De unde vrei s'o știu eu?

— I-am auzit vocea!

— Ți s'a părut numai. Ți-ași fi deschis ușa mai iute, dar eșisem pe coridor și m'am dus să sun la ușa D-rei Cresswell. Am găsit ușa deschisă. Probabil că D-ta ai fost acolo, înainte de a veni aici. Am tras numai ușa și am venit imediat înapoi aici.

Beale îl dădu la o parte, fără a scoate o vorbă. Dar abia făcuse un pas spre ușă, când se opri. În loc de trei lăzi, cât fuseseră la în-

reput acolo, se aflau acum numai două. Una dispăruse. Beale nici nu aștepta să-l întrebe pe medic, ci se repezi în jos pe scară. În stradă nu zări nici un fel de vehicul, numai câțiva pietoni.

La colțul străzii stetea un polițist, care nu văzuse nimic extraordinar. Și mai puțin vreun transport al unei lăzi.

Revenit la intrarea în clădire, ceva îl făcu pe Beale să se uite în sus și zări pe van Heerden stând la fereastră cu o țigare în gură.

— Ai găsit-o? — îl întreabă el ironic.

Beale nu-i răspunse.

Urcă scara și intră deadreptul prin ușa deschisă în camera în care van Heerden sedea liniștit la masă cu o țigară în gură, zâmbind vesel.

— Ei bine, ai găsit-o?

— N'am găsit-o. Sunt însă convins, că D-ta ai s'o găsești.

Van Heerden nu clipi măcar din ochi.

— Incep să cred, Beale, că un exces de stimulante alcoolice, au influențat funcțiunile D-tale cerebrale. D-ta vii în locuința mea, mă întrebi cu un gest eroic unde am ascuns o tânără și frumoasă D-ră. Și anume o D-ră de a cărei bună sănătate am eu cel puțin acelaș drept ca și D-ta să mă interesez, căci D-ra aceea este logodnica mea și va fi în curând soția mea.

Pauză.

— Va deveni soția D-tale? Da? Adevărat? — atunci trebuie să te felicit, chiar dacă nu pot s'o felicit pe dânsa! Și când se va da publicității interesanta logodnă?

— E deja publică. D-ra e în drum spre Liverpool, unde va locui la o mătușă. Nu-ți face osteneala să mă rogi să-ți dau adresa. Căci nu ți-o dau.

— Înțeleg.

— D-ta intri pur și simplu aici, — o repet — mă întrebi cu gestul și vocea unui erou de teatru unde se află logodnica mea — ultimele cuvinte le exprimă van Heerden cu o mulțumire deosebită. — Mă rogi să-ți dau voie să-mi cercetezi locuința, eu îți permit lucrul acesta. Din cauza nebăgării de seamă proprii te încui singur în odaie. Eu te liberez și D-ta stai cu un revolver în mână și te porți mai mult ca oricând ca un erou dintr'un roman senzational. Știu ce vrei să spui..

— Atunci ești un om foarte deștept. Căci eu singur nu știu.

— D-ta vrei să spui sau te gândești, că am vreo intenție oarecare și de aceea am ascuns pe D-ra Creeswell. Ei bine ca să rejau firul povestii mele și ca să-ți arăt ce rost are purtarea D-tale din punctul meu de vedere continuu: abia că-ți deschid ușa camerei în care te-ai încuiat, că te repezi ca un nebun la lăzile mele anatomice și alergi apoi în stradă, ca să revii plin de amenințări în voce și atitudine. Pentru ce toate astea?

— Doctore, când am intrat prima dată în locuința D-tale, aici în colț se aflau trei lăzi; când am eșit numai două. Ce s'a întâmplat cu a treia în timp ce eu am stat închis în cameră?

Doctorul clătină cu milă din cap.

— Mă tem, mă tem rău, că nu ești în mințile D-tale, — spuse el și se uită în direcția unde se aflau lăzile.

Beale îi urmă privirea și... respirația i se opri. În colț se aflau trei lăzi!

— Admit că te-am indus în eroare, când am spus că conțin mo-

dele anatomice. În realitate sunt goale. Poți să te uiți în ele. Poate că vei găsi un punct de reper...

Beale n'avea nevoie de provocarea asta. Se îndreptă spre lăzi și sondă una după alta. Capacele păreau să fie înșurubate. Șuruburile erau însă niște încuietori. La fiecare ladă se afla în capac câte-o gaură.

Scoase briceagul, împinse tăișul prin gaură și capacul sări în sus cu un „clic” răsunător. Lada era goală. Și a doua ladă era goală. Nici la a treia nu găsi altceva. Lumină cu lampa sa fundul lăzii, dar nu găsi nici o urmă.

— Ești mulțumit?

— Din contra — răspunse Beale, eșind din cameră fără să mai adauge un cuvânt și cobori scara. Pe la jumătatea scării zări un obiect pe una din trepte și îl ridică. Era un pantof. Perechea aceuia pe care-l avea în buzunar. Pantoful nu se afla acolo, când coborâse el prima dată scara.

*

Oliva Cresswell citise articolul cu descrierea crimei în „Post Record” împături cu scârbă și frică ziarul și se așeză la masa sa de scris, când auzi o bătaie în ușă. Era Doctor van Heerden.

— Pot să intru o clipă?

Oliva ezită.

— N-o să te mănânc. Dar sunt atât de nenorocit din cauza celor întâmplate, că am sentimentul că-ți sunt dator o explicație

— Eu una nu m'aș necăji atâta. Dar dacă vrei, poftim.

Oliva închise ușa după el, lăsă aprinsă lumina în coridor și așteptă, fără să-l poștească să ia loc.

— Ai citit articolul din „Post Record”?

— Da.

— Și ai văzut desigur, că e o deosebire între aceea ce ți-am spus D-tale și ce am spus reporterilor. Am avut un motiv deosebit să-l apăr pe acel individ.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— D-ră Cresswell, trebuie să ai răbdare și să fii drăguță cu mine. Am pierdut mult timp și am riscat multe pericole, ca să te salvez.

— Pe mine?

— D-ră Cresswell, l'ai cunoscut vreodată pe tatăl D-tale?

Oliva clătină din cap, prinsă de seriozitatea vocii lui și nu întrerupse conversația, cum intenționase la început.

— Nu — răspunse fata. — Eram copilă, când a murit. Nu știu nimic despre el. Nici măcar rudele sale, care-l crescuseră, nu vorbeau niciodată de el.

— Ești convinsă că e mort?

— Convinsă? Nu m-am îndoit nici odată de asta. Dar de ce mă întrebi? Trăește?

— Da. Ceeace trebuie să-ți spun acum, are să-ți producă durere. Tatăl D-tale a fost un escroc cunoscut. — se opri din vorbă, dar fata tăcu mai departe. Auzise până atunci destule lucruri, cari nu făceau cinste tatălui ei. Intenționat însă nu întreprinsese nimic, ca să afle adevărul.

— Tatăl D-tale a fugit de curând din Cayenne. El a fost cetățean francez, ceea ce te va surprinde, desigur. De un an e căutat de toate polițiile, inclusiv de D-l Beale.

— Nu e adevărat ! Cum îndrăznești să..

— Îți spun numai fapte precise, D-ră Cresswell. D-ta poți judeca apoi singură. Tatăl D-tale a organizat în Franța spargerea unei Bănci și și-a ascuns banii furați în Anglia. Deoarece există convingerea că mai curând sau mai târziu va trimite după D-ta, poliția te-a supravegheat zi și noapte. Tatăl D-tale se găsește acum în Liverpool. Am primit azi dimineață o scrisoare dela el. E pe moarte și te roagă să vii la el.

Fata stetea împietrită locului. Povestea asta era verosimilă. Primul ei impuls a fost să se consulte cu Beale. Văzu însă imediat, că asta ar fi fost o greșală, dacă cele ce-i spusese doctorul era adevărat.

— De unde vrei să știu, că D-ta spui adevărul ?

— Asta ai s'o vezi, după ce-l vei fi văzut pe tatăl D-tale. Foarte simplu.

Scoase din buzunar un plic. îl puse pe masă spunându-i :

— Aici e adresa — 67 Hope Street. Te sfătuiesc să-ți memorezi adresa și să distrugi plicul. La urma urmei, ce interes aș avea eu să pleci la Liverpool ?

— Când pleacă trenul ?

— Peste o oră din gara Euston.

Oliva reflectă o clipă.

— Plec — spuse ea apoi decisă.

Se îndreaptă spre dormitor, ca să-și ia mantila, când van Heerden o rechemă.

— Nu există nici un motiv, ca să nu-i scrii lui Beale câteva vorbe, prin cari să-i spui unde pleci. Poți să-mi dai mie scrisoarea. Am să îngrijesc eu s'o primească !

Oliva ezită, se așază apoi la birou și scrise iute câteva rânduri. Acelea pe care le găsisese mai târziu Beale. Apoi se uită zăpăcită la Doctor.

— Nu pricep nimic. Dacă D-l Beale e pe urma tatălui meu, atunci va afla din scrisoarea asta, că m'am dus acolo.

— Lasă-mă să văd, ce ai scris, — spuse van Heerden rece, uitându-se peste umărul ei. — Da — spuse el apoi. — E suficient.

— Suficient ?

— Da, suficient — ca să-l ducă pe Beale în eroare.

— Nu înțeleg. — Pe coridor vine cineva — spuse fata subit și se duse spre ușa dela intrare. Van Heerden i se nuse în cale.

— D-ră Cresswell, cred că o să mă înțelegi când îți voi spune că tatăl D-tale e mort și că povestea ce ți-am spus despre Beale, care ar fi pe urmele lui, e o minciună, dar că pentru o cauză pe care n'am s'o divulga, trebuie să devii soția mea.

Oliva sări în sus, palidă ca un mort. Știa că se află într'un mare pericol. Fiori reci îi treceau prin tot corpul.

— Soția D-tale ? Ai înnebunit, doctore ?

— Din contră. Sunt în toate mințile. Te-aș fi întrebat de mult. Știam însă că ai să mă refuzi. Dacă amicul nostru Beale nu s'ar fi băgat la mijloc atunci povestea dragostei noastre — van Heerden su-râse — ar fi fost mai simplă și mai verosimilă. Și acum vreau să vorbesc pe față cu D-ta. E necesar ca să mă căsătoresc cu D-ta și dacă accepți, atunci te duc la un loc sigur. Am să mă cunun cu D-ta la ofi-cierul stării civile și am să mă despart de D-ta imediat după ceremo-

nie. Îți voi plăti o rentă de trei mii de lire anual și-ți promit că nu m voi amesteca nici odată în treburile D-tale particulare și nici nu vo căuta societatea D-tale.

În timp ce el îi descria viitorul, Oliva își recăpătase puțin curajul. — Aștepti să-ți cad de gât și să mă topesc în mulțumiri pentru cei trei mii de lire pe an, inclusiv despărțirea după ceremonie? Nu, Doctore, dacă nu ești nebun, atunci ești sau un mare prost sau un și mare păcătos. Nu-mi trece prin gând să mă mărit cu D-ta sub nici un motiv și acum cred că e mai bine să pleci d'aici!

De data asta, van Heerden nu o opri să se ducă la ușă și s'o deschidă. Oliva scoase însă un țipăt, când deschise ușa, căci se văzu în fața a doi bărbați străini...

— Ce...

Mai mult nu putu pronunța, căci doctorul o strânse în brațe și astupă gura cu mâna. Unul din bărbații de la ușă ținea în mână o bucată de cauciuc, care avea la capăt un fel de pâlnie. Oliva se sâltea din răspuțeri, dar doctorul o ținea strâns. Fu apoi întinsă pe jos. Pâlnia îi fu pusă pe obraz. Oliva simți un miros dulceag și... pierd cunoștința.

— Cred că e dusă! — spuse doctorul, ridicându-i o pleoapă. — Gregory, vezi dacă drumul e liber și deschide ușa la mine.

Văzând-o că se mișcă încă, o ridică, trecu coridorul cu ea în brațe și intră în locuința sa strigând: — Inchide ușa!

CASA DE LANGA STAINES

Oliva Cresswell nu-și putea aminti de nimic. Nu-și aducea a minte cum a fost băgată în lada aceia îngustă, nici că auzise vocea lui Beale, nici cum se închisese ușa dela dormitorul lui van Heerden, împiedecând astfel pe păzitorul ei s'o ajute. Nu și-ar fi putut aminti dacă a țipat, chiar de ar fi făcut-o.

— Treceți cu lada în locuința fetei. Ușa e deschisă — șopti van Heerden celor doi inși, cari se strecurară în cele două lăzi cum auzise pe Beale, că bate în ușă.

— Ce să facem acolo?

— Să așteptați până ce vii și eu. Iute. Cei doi indivizi eșiră în grabă din lăzile lor, apucară lada în care se afla fata, trecură prin coridor și intrară în locuința fetei. Dr. van Heerden închise ușa în urma lor și se duse repede să-i dea drumul lui Beale din odaia sa de dormit unde-l închisese.

Văzându-l apoi cum se repede jos pe scară, van Heerden trecu repede în locuința fetei. În mai puțin de zece secunde o scoaseră pe Oliva afară din ladă și o întinseră pe pat. Lada fu transportată goală înapoi în locuința Doctorului, iar cei doi tipi se înapoiară în locuința D-rei Cresswell.

Van Heerden aprinsese lumina în dormitor și observă abia acum că Oliva pierduse un pantof. I-l scoase și pe cellalt.

— Așteptați aici până ce-l auziți pe Beale revenind. Apoi ștergeți-o. În drum lăsați pantoful să cadă pe scară. Asta o să-l ducă pe Beale pe o urmă greșită.

O jumătate de ceas după ce Beale găsisese pantoful pe scară însoțit de inspectorul de poliție și de Kitson părăsi clădirea.

Doctorul îi observă cum dispar în întunericul nopții și intră apoi în locuința fetei, care zăcea încă pe pat, cu amețeli și grețuri.

— Cum îi merge prietenei mele? — o întreabă van Heerden în batjocură.

Oliva nu-i răspunse.

— Zău, nu trebuie să fii supărată — îi spuse Doctorul cu tonul cu care se dojenește un copil. — Și trebuie să te obișnuiești să fii politicoasă față de mine, pentru că ai să fii de acum încolo foarte mult împreună cu mine.

Și acum scoală-te, te rog și pune-ți paltonul.

Văzându-l cum se apropie cu o sticlă cu medicamente în mână, se dădu înapoi.

— Haidă, bea. Doar nu vei crede că vreau să te otrăvesc! Nici măcar să te amețesc nu vreau, altfel ți-aș fi dat mai mult eter. Bea. O să-ți treacă amețeala.

Oliva luă paharul și bău. Lichidul avea un gust amar și-i ardea gâtulejul. Acțiunea fu însă miraculoasă. În trei minute îi trecu amețeala și greața, capul îi era limpede, și putea să se ție pe picioare.

— Acum îmbracă-ți paltonul, pune-ți pălăria în cap, împachetează-ți ceva rufe, de cari vei avea nevoie și vino cu mine.

— N'am să fac nimic din toate astea și te sfătuiesc să pleci d'aici înainte de a anunța poliția de fapta D-tale infamantă.

— Pune-ți pălăria și mantila — răspunse van Heerden liniștit. — Nu vorbi prostii. Doar nu vei crede, că am riscat toate astea ca să te las să pleci în ultimul moment?

— Doctor van Heerden, dacă mai ai un pic de cinste în D-ta, mă vei părăsi acum.

— Acum vorbești ca eroinele din romanele de aventuri! D-șoară Cresswell, orice rugămintă îmi adresezi, nu e decât pierdere de energie și de timp. N'am să ezit o singură clipă să întrebuintez forma cea mai neplăcută de forță, dacă nu te supui.

Vocea lui van Heerden suna calmă, dar vorbea foarte serios și Oliva nu se îndoia de loc, că își va pune în aplicare amenințarea.

— Unde ai să mă duci?

— Undeva unde vei fi în siguranță. Dacă zic siguranță, înțeleg pentru mine în siguranță. N'ai să te temi de nimic, atâta timp cât n'ai să faci pe nebuna. Contrariu însă vei avea să te temi de orice și de totul. Scoate-ți din cap, D-ră Cresswell că sunt amorezat de D-ta sau că ceva, o părticică din atrăgătoarea D-tale persoană m'ar putea împiedeca să te omor, dacă siguranța mea o va cere. Eu nu sunt o bestie. Am să te tratez bine; așa cum se cuvine unei doamne, dacă vei asculta de ordinele mele. Te previn însă că dacă vei striga după ajutor pe stradă, sau vei încerca să fugi, atunci nimeni nu va afla vreodată ce ai devenit.

Oliva stetea la capătul patului și-și mușca buzele până la sânge.

— Nu-ți mușca buzele, căci nu-ți ajută la gândit. Ți-o spun ca medic. Și mai pot să-ți spun, că nu e acum momentul să reflectezi cum să mă tragi pe sfoară. Hai, îmbracă-te.

Vocea lui era hotărâtă și ea ascultă. În câteva clipe era gata. Van Heerden o conduse ținând-o de braț. Ajunși în stradă, Doctorul ocoli brusc la stânga, fata la pas cu el. Pentru observatorul ocazional — și aceștia foarte puțini în strada aceia prost luminată — putea

să fie o pereche îndrăgostită. Brațul care o ținea însă pe Oliva era brațul unui paznic de pușcărie. Trebuind să aștepte semnalul de trecere al străzii în apropiere de Oxford Circus, Oliva zări la câțiva pași de ea un gardian. Incercă să-și retragă brațul din al Doctorului, trebui să constate însă, că o ținea strâns ca într'un cătuș.

În colțul pie'ei Portland cu strada Marylebone aștepta un automobil. Doctorul deschise ușa, o împinse înăuntru și o urmă imediat.

— A trebuit să ții mașina la o oarecare distanță de casa Krooman, altfel ar fi descoperit-o Beale — spuse van Heerden ca și când ar fi avut o conversație obișnuită cu Oliva.

— Unde mă duci ?

— Într-o casă frumoasă la malul Tamisei. În zilele, când credeam că pot să-ți fac curte, mă gândeam că acolo o să putem petrece splendid luna noastră de miere. Van Heerden simți cum fata se dădu înapoi.

— Nu-ți face griji de pomană. În fond mă bucur că întâmplările au luat întorsătura asta. Pe mine nu mă interesează femeile și m'ar fi plictisit de sigur enorm de mult, dacă aș fi trebuit să joc teatru, ca să crezi că sunt amorezat de D-ta.

— Ce-ai de gând ? Doar nu crezi în serios că o să scapi de D-l Beale. El are să mă găsească.

Doctorul râse.

— D-l Beale are de sigur calități admirabile de copoi, dar nu-mi turbură somnul. Am presupus totdeauna că e detectiv și bine înțeles, el a fost acela care a băgat plicurile recomandate în buzunarul sărmanului White. Aici a fost foarte abil, n'am ce zice. Dar știu — și te rog să mă ierți dacă te supără — că ești puțin amorezată de Beale...

Oliva simți cum se înroșește.

— Ce-ți permiți...

— Nu fii proastă. Cum stăm azi, nu există nimic, ce nu mi-aș putea permite. Dacă renunț la D-ta, mă simt totuși îndreptățit să te sâcâi. Nu, cred că ai face mai bine să nu-i acorzi prea multă încredere D-lui Beale, care pare să nu aparțină poliției regulate. Presupun că e unul din acei detectivi amatori, cari joacă un rol important în procese de divorț.

Oliva nu-i răspunse. În sinea ei fierbea de furie. Se speria, de altfel, constatând că ceeace o înfuriase mai mult, n'a fost ofensa ce i-o adusese ei ci batjocorirea lui Beale.

Automobilul în care se aflau acum părăsise orașul.

— Nu vrei să fii atât de amabil, și să-mi spui ce ai de gând să faci cu mine ?

Van Heerden căzuse pe gânduri, gânduri plăcute, căci revenea numai cu greu la realitate.

— Ce am de gând cu D-ta ? Ei bine, am să te iau de nevastă.

— Și dacă mă opun ?

— N'ai să te opui. Eu îți ofer soluția cea mai ușoară din tot complexul ăsta de chestiuni. Pe dată ce ești cununată cu mine, ai scăpat de pericol. Până atunci însă, viața D-tale nu prea e sigură.

— Dar de ce ? — întrebă Oliva uluită. — Dacă nu mă iubești, de ce vrei să te însori cu mine ? Sunt destule femei, cari ar fi mulțumite să capete așa un bărbat ca D-ta. De ce vrei să te căsătorești cu o fată fără poziție socială, o vânzătoare de prăvălie fără avere ?

— Un gust de-al meu — spuse van Heerden în treacăt. — Și anu-

me un gust pe care intenționez să mi-l satisfac.

— Și dacă mă voi opune până la capăt ?

— Atunci ai s'o regreti. Îți spun că n'are să ți se întâmple nimic, dacă ai să fii cuminte. Dacă nu ești însă cuminte,... atunci închipuește-ți lucrul cel mai rău ce ți s'ar putea întâmpla, care totuși va fi mult înapoia realității. Am să te tratez așa, că nu vei fi în stare să te gândești măcar la aventura asta, cu atât mai puțin să vorbești despre ea.

În vocea lui zăcea o răutate atât de rece, că Oliva se speria. Însă numai o clipă se lăsă abătută de situația nenorocită în care se afla. Apoi își recâștigă sângele rece. Și dacă van Heerden se așteptase, ca ea să țipe sau să se enfurie sau să cadă într'un atac isteric, atunci se înșelase. Oliva se stăpâni bine și nu lăsă să i se vadă nimic din turburarea internă.

— Presupun că ești unul din acei criminali deștepți despre cari citim în romane, că sunt preparați pentru toate relele și cari au atât încredere în ei înșiși că-și bat joc de toți ceilalți pe cari nu-i cred capabili de a le dejuca planurile.

— Cam așa ceva. E o formă de egotism. Am citit odată o carte despre criminali, scrisă de un italian, care zicea că superioritatea ce-și închipuie criminalii că o posedă, e una din caracteristicile principale ale lor.

— Superioritate ? Dar ei fac totdeodată tot atât de multe lucruri deștepte, ca și proaste și cele mai frumoase planuri de ale lor conțin totdeauna o mulțime de greșeli, exact ca și planurile D-tale.

— Exact ca și planurile mele — o ironiză el.

— Ca și ale D-tale — repetă Oliva. — D-ta ești atât de închipuit, pentru că ești educat, un om de știință, și de aceea crezi că ești mai deștept decât tot restul omenirii.

— Continuă — zise el. — Îmi place să te aud vorbind. Analiza D-tale e aproape perfectă și e mult adevăr în ceea ce spui D-ta.

Oliva își stăpâni nervii și-și păstră calmul. Mai curând sau mai târziu o să găsească ea partea lui slabă.

— Presupun, că ai pregătit totul ?

— Oamenii mei lucrează totdeauna bine. Totul e pregătit. Licența de căsătorie, preotul, până și locul unde-ți vei petrece singură luna de miere, după ce vei fi iscălit câteva documente.

Oliva întoarse încet capul spre el. Capul lui se desena ca o siluetă palidă pe fereastră Limusinei și-i putea imagina surâsul diabolic ce-i zăcea acum pe față.

— Așa ? Trebuie să iscălesc documente cari să justifice că te-am luat benevol ?

— Nu, D-ră. Imprejurările sub care te vei mărita cu mine nu cer justificare. Asta nu mă neliniștește de loc.

— Atunci ce fel de documente am să iscălesc ?

— Ai s'o afli la timpul său. Aici e dealtfel casa, dacă nu mă înșel. Mașina părăsi șoseaua principală și părea că intră într'un boschet. Așa i se păru fetei poarta prin care trecură. Opriră în fața unei clădiri mari. Van Heerden sări afară din mașină și-i ajută să coboare.

— Intră înăuntru — și o împinse în casa care zăcea în întunec.

Încăperea în care intrase era un vestibul de modă veche. Peretii erau acoperiți cu placaje de stejar. În bărbatul, care le deschisese ușa, Oliva recunoscă pe unul din cei doi pe cari îi văzuse în scara aceea

în locuința ei. Individul era palid ca un mort. Avea pomeții eșiți afară, păr negru și o mustăcioară mică.

— N'am să te prezint, dar poți să-i zici Gregory. Nu-l cheamă așa, dar nu face nimic.

Individul surâse și se uită pe ascuns la Oliva, luă lumânarea și o conduse într-o cameră situată la capătul extrem al vestibulului.

— Aici e sufrageria — explică van Heerden. Interesul principal pentru încăperea asta stă în faptul, că aici se va face cununia. Camera D-tale este exact peste drum. Imi pare rău că n'am angajat o cameristă, dar nu-mi pot permite luxul de a mă ține de obligațiuni sociale, ca să-ți apăr bunul renume, afară de asta nici nu cunosc vreo femeie, căreia să-i fi putut încredința serviciul acesta. Prin urmare trebuie să te îngrijești singură.

O conduse apoi în camera ei, ale cărei ferestre erau prevăzute cu gratii de fer.

— Ferestrele au gratii. Odaia asta pare să fi fost odaia dopiilor. Se potrivește de minune pentru scopurile mele. Ți mai pot spune că imobilul e foarte vechiu și că la fiecare pas troznesc podelele și de oarece eu îmi petrec cea mai mare parte din timp jos în sufragerie, o să-ți fie greu să evadezi, fără ca eu să bag de seamă.

Camera era mobilată confortabil. În sobă ardea focul. Pe masă se afla o tavă cu sandviciuri, un termos și o bombonieră. Lângă pat se afla o ușă.

— Poți să-mi mulțumești, că ți-am dat singura odaie din toată casa, care are baie lângă ea, — adăugă van Heerden. După aceea se întoarse și părăsi iute odaia, încuind-o și zăvorînd-o.

PREOTUL HOMO

Părăsind casa Krooman împreună cu cei doi însoțitori ai săi, Beale nu știa unde să înceapă mai întâi cu cercetările. E posibil ca interesul personal, ce-l simțea pentru clienta sa, interes de care-și dădea seama abia prin spaima ce-l apucase la dispariția ei, să-i fi paralizat întrucâtva agerimea spiritului său.

Fu apucat de un sentiment de neliniște și rămase nedecis în colțul străzii. Era posibil ca Oliva să mai fie undeva ascunsă în clădire. Dar mai mare era șansa ca să salveze încă fata, dacă ar urma unul din cele trei planuri, ce-i încolțeau adum în creier.

— Ești sigur că ai auzit vocea ei?

— Absolut sigur. Tot așa de sigur, cum știu că am mirosit eterul.

— Se poate să fi întrebuințat eterul în alt scop. Femeile au întrebuințări ciudate pentru asemenea lucruri. De ex. la curățitul mânușilor și...

— Posibil — îl întrerupse Beale, — dar nu m'am înșelat înceace privește vocea. Eu nu sufăr de halucinații.

Flueră.

Un bărbat, care era ascuns în umbra casei de peste drum, se apropie de ei.

— „Fenson” — îi spuse Beale, — observă cu atenție imobilul acesta. Dacă vezi un automobil oprind în fața casei, pune-te în ușă, nu lăsa pe nimeni să se sue în mașină sau să ducă un pachet, până ce nu te vei fi convins că D-ra Cresswell nu se află nici în interiorul și nici în

exteriorul pachetului. Dacă va fi necesar, poți face uz de arma de foc, — știu că asta nu se uzitează în Londra, — se adresează el surâzând Inspectorului McNorton, — sper însă că ai să-mi treci cu vederea câteva ilegalități.

— Câte vrei!

— Bine. O cunoști pe D-ra Cresswell, Fenson?

— Desigur — răspunse acesta și dispăru iar în umbră.

— Unde mergem acum? — întreabă Kitson.

— Caut un tip, care-mi va da probabil destule informațiuni asupra celorlalte loquinte ale lui van Heerden.

— Dar ce, are multe locuințe?

— Da. De trei luni închiriază clădiri și case într'un mod atât de discret, că nu e posibil să pui mâna pe unul din chiriași. Contractele de închiriere le iscălesc avocații săi. Totul se face sub pseudonime.

— Cunoști casele acelea?

— Nici una. Nu v'am spus că e tare șiret? Am dat de urma a două case, dar nu erau decât tratative. Încheerea nu s'a făcut.

— De ce are nevoie de acele case?

— Asta o s'o aflăm noi într'o bună zi. Vreau să vă mai spun ceva. Ce-i drept, e mai mult o presupunere decât certitudine. Nu există nici un om de știință în Anglia, America sau Franța, care să fi părăsit drumul drept fie din cauza beției, fie prin crimă, și care să nu lucreze pentru el. Și acum, o să mă scuzați...

— Nu vrei vreun ajutor? — întreabă Inspectorul.

— Deocamdată nu. Cu profesorul isprăvesc eu singur.

Între cartierul Waterloo și Blackfriars Road, pe partea de sud a Tamisei, se află un cartier suprapopulat. Casele de acolo sunt vechi, pitorești; alături de ele, case noi moderne, la cari confortul înlocuiește frumusețea. Loquintele acestea moderne, au un avantaj dublu: chiria e efină și totuși locuința se află în centrul Londrei. Numai foarte puține din aceste case au ca locatari o singură familie. Ba sunt rare cazurile, când o familie închiriază un etaj pentru ea singură.

În subsolul uneia din casele acelea ședeau doi bărbați, cari nu-și semănau de loc. Și încăperea era nespus de tristă, mobilată cât se poate de sumar. Un pat de campanie era așezat lângă fereastră, așa că acela care era culcat pe pat, putea vedea picioarele celor cari treceau pe trotuar.

O perdea de pânză ascundea o cămăruță mică, în care dormea cel de al doilea bărbat. Acum steteau la masă. O lampă cu gaz lumina suficient, ca fiecare din ei să poată executa lucrarea, cu care era ocupat. Cel mai bătrân lucra la un microscop. Din când în când se întrerupea din lucru și scria notițe asupra celor văzute prin lentila microscopului. Oliva l'ar fi recunoscut, pe profesorul Heyler, după craniul său mare, după corpul său îndesat și mâinile sale lungi.

Tipul, care îi ședea în față, de partea cealaltă a mesei, era croit din altă stofă. Era înalt, slab, simpatic. Fața lui rasă, nasul și bărbia regulată dovedeau un grad de cultură, care era și mai mult scos în evidență prin hainele ierpelite și cămașa fără guler ce purta.

Din când în când ridica privirea de pe cartea în care citea, se uită câțva timp la profesorul adâncit în lucru și apoi continuă să cetească.

Petrecuseră așa aproape un ceas în tăcere când bătaia în ușă a lui Beale, îl deranjează pe cititor.

— Aștepți o vizită, profesore? întrebă el în nemțește.

— Nein, nein. Cine să mă viziteze? Ah da, îmi aduc aminte, signorina voise să vină.

Se sculă de pe scaun, se târî până la ușă, trase zăvorul, deschise ușa, și se uită decepționat la Beale. Individul, care rămăsese la masă, se sculă și el de pe scaun.

— Sper că nu vă deranjez, — spuse Beale. Credeam că locuiești singur.

Beale vorbea în limba pe care o cunoștea profesorul mai bine.

— Un prieten al meu — zise bătrânul Heyler jenat. Locuim împreună. Nu știam că-mi cunoști adresa.

— Recomandă-mă — zise rece individul, care ședea la masă.

Bătrânul profesor se uită îndoielnic dela unul la altul.

— Prietenul meu, D-l Homo.

— D-l Homo? — întrebă Beale, întinzându-i mâna. „Eu sunt Beale”.

Homo îi aruncă o privire scrutătoare. Un Split! sau instinctul mă înșeală?

— Split? repetă Beale

— Ah, D-ta ești american? ia loc, te rog. „Split” e un cuvânt italian, mai bine zis o poreclă pentru polițiștii civili sau detectivi, cari în America se numesc „copoi sburători”.

— O! detectiv! zâmbi Beale. — Nu în sensul cum crezi D-ta. Afară de asta n'am venit pentru afaceri.

— Presupun așa ceva. Altfel n'ai fi venit singur, ci ai fi adus cel puțin o jumătate de duzină de sticleți cu D-ta. Iartă-mi jargonul, te rog. Și ca să evităm neînțelegeri, D-le Beale, trebuie să-ți atrag atenția că eu sunt un reprezentant al clasei criminale, fapt pe care învățatul nostru prieten — și făcu un gest cu capul în direcția nenorocitului de profesor — îl deplânge continuu. Și surâse prietenos.

Acum vorbeau englezește. Profesorul se așază din nou la lucru, după ce așteptase ca vizitatorul să-i spună scopul vizitei.

— Eu sunt preotul Homo și aici e locuința mea. Noi, criminalii de meserie trebuie să avem o locuință pentru timpul, cât nu suntem la dugheană, mă 'nțelegi?

Vocea preotului, era aceea a unui om cult. Felul de a se exprima, siguranța și prestanța, lăsau să se vadă că Homo era un om care a studiat la Universitate.

— Și ca să nu te sperii — de descoperiri eventuale, vreau să-ți spun că am eșit acum din închisoare. Sunt hoț de meserie.

— Eu nu mă speriu așa cu una cu două — spuse Beale, aruncând o privire asupra profesorului.

— Văd că sunt de prisos — spuse preotul Homo, dar din nefericire nu pot eși în stradă, fără să risc a fi arestat. În țara aceasta există, ceeace știi de sigur, o lege pentru împiedecarea crimelor, care dau dreptul polițiștilor neocupați, să aresteze criminali cunoscuți, chiar numai pentru o umbră de suspiciune. Și de oarece toate împrejurările sunt suspecte pentru sticleți și scatii, am să mă retrag în dormitorul meu și o să-mi astup urechile cu vată.

— Nu e nevoie. Profesorul n'are desigur secrete față de D-ta.

— Ghicește mai departe, șiretule! Secretele mele le divulg cu plăcere, — dar adio!

Homo făcu semn cu mâna, trecu prin perdea și abia acum ridică și bătrânul privirea de pe microscop.

— Analizez cadavrul unui om mort de boala somnului. Profesorul dela Institutul de boli tropicale, a fost atât de amabil să-mi dea să analizez sângele.

— Profesore, zise Beale, care se așezase pe scaunul unde șezuse preotul, — mai lucrezi pentru van Heerden?

Bătrânul clătină din cap jenat. — Nu pot vorbi despre învățatul doctor. Față de mine s'a purtat foarte amabil. Gândește-te, D-le Beale, aș fi murit de foame în țara asta, unde nemții sunt priviți cu ură, și toată lumea m'ar fi privit ca pe un nebun și ca pe un diavol urât și bătrân. Nimeni nu mi-a ajutat până ce nu m'a găsit savantul doctor. Sunt neamț, da. Totuși sunt fără naționalitate fiind absorbit de confrăția oamenilor de știință. În ceea ce mă privește, mi-e indiferent dacă socialiștii sau Kaiserul guvernează la Potsdam, dar sunt credincios, Herr Beale, tuturor acelor cari mă ajută. Și D-tale adaogă el repede, căci ai fost bun cu mine, și odată, când m'am dus din prostie într-o cameră, unde nu trebuia să mă duc m'ai salvat de poliție. Și ridicând din umeri continuă: Sunt recunoscător. Și nu trebuie să fiu recunoscător și doctorului?

— Spune-mi un lucru, profesore, unde-l pot găsi pe doctorul acum?

— Ia laboratorul său, unde alt undeva?

— Dar în altă parte unde?

— N'am voe să spun. Domnul doctor se ocupă cu un mare experiment, care îi va aduce o avere. Dacă divulg secretul, va fi poate ruinat. Asta ar fi nerecunoștință, D-le Beale!

Urmă o pauză, în timpul căreia profesorul se uită neliniștit la Beale.

— Și dacă-ți spun că doctorul e amestecat într'un complot oribil și că și D-ta te afli în mare pericol, dacă-l ajuți, atunci ce ai să zici?

Bătrânul se uită disperat la mâinile sale mari.

— Doctorul are mulți dușmani. Eu nu pot spune nimic, D-le Beale.

— Numai un lucru spune-mi. Cunoști din întâmplare un loc, unde doctorul ar fi putut duce pe o tânără fată, — pe tânăra în a cărei cameră ai fost D-ta?

— O tânără fată? — Bătrânul rămase cu adevărat surprins. Nu, nu, Herr Beale, nu este nicăeri vreun loc în care să poată fi închisă o tânără fată. Sigur nu. No, no!

— Ei bine, — spuse Beale după o scurtă pauză, — probabil că nu mai pot afla nimic dela D-ta. Nu vreau să te mai deranjez. D-le Homo, adăogă el privind spre perdea. Aceasta fu dată la o parte și fața de aschet a preotului apăru, cu un surâs pe buze.

— Mă tem că vizita și rezultatul ei te-au decepționat și că tocmai vrei să mă întrebi pe mine, dacă-ți pot ajuta. Am să te scutesc de osteneala de a-mi pune această întrebare: nu pot.

Beale râse.

— D-ta ești un rău cititor de gânduri, n'am avut intenția asta.

Făcu bătrânului un semn amical cu capul, deasemenea și tovarășului acestuia și se pregătea să plece, când se auzi o bătae la ușă. Beale

observă cum Homo schimbă o privire cu profesorul și cum mutra acestuia devenise speriată.

— Bătaia în ușă se repetă, nerăbdătoare.

— Dați-mi voce — spuse Beale, mergând la ușă.

— Așteaptă, așteaptă — bâlbâi profesorul. — permite-mi. D-le Beale — și voi să mergă și el la ușă, dar Beale apăsase deja pe clanță și deschisese ușa. La intrare stetea o fată, pe care Beale o recunoscuse imediat ca pe fosta colegă a Olivei Cresswell, Hilda Glaum.

Beale stetea cu spatele în lumină, așa că fata nu-l recunoscuse.

— De ce n'ai deschis mai repede? — întrebă ea târând un geamantan mare după ea. — Credeam că o să mă prindă vreun agent. Aici e geamantanul. Măine vine să-l ia.

Abia acum îl observă pe Beale și se roși ca racul.

— Cine — cine ești D-ta? — Ah, da, te cunosc. D-ta ești doar bețivanul acela — te dhiamă Beale.

Dela Beale privirea-i trecu la geamantanul, care-i zăcea la picioare și apoi iar la el. Și apoi, mai înainte ca Beale să fi ghicit ce vrea să facă, se aplecase și apudase geanta de mâner, imediat atenția lui Beale fu ținută de geantă și secretul ce l'ar fi conținut. Intinse mâna și o apucă de braț, dar ea se smulse. Puterea mișcării făcu ca geanta să-i cadă din mână și să se lovească de perete. Beale auzi un sgomot, ca și când s'ar fi spart deodată o sută de sticle mici.

Dar mai înainte ca Beale să fi putut pune mâna din nou pe geantă, Hilda o și apucase, sărise afară pe ușa rămasă deschisă și trânti ușa după ea. Beale pusese deja mâna pe clanță când..

— Sus mâinile, D-le Beale! Sus mâinile! — strigă cineva în spatele lui. — Sus de tot, deasupra capului, ca să le vedem.

Beale se întoarse încet și ridică automat mâinile. Preotul Homo, care stetea încă la masă, depusese cartea, dar ținea un revolver în mână cu țeava îndreptată asupra lui Beale.

— Neplăcut, nu-i așa? — întrebă Homo amabil.

Beale respirase un miros mucegăit și știa că mirosul venea din geanta pe care fata i-o smulsese din mână. Era mirosul neplăcut al Prăpădului Verde!

LA DEANS FOLLY

Sprijinită cu coatele pe pervazul ferestrei și cu fața rezemată de grătiile reci ale acesteia, Oliva Cresswell se uita cum soarele împrăstia ceața dimineții. Noaptea și-o petrecuse dormitând pe un scaun, făcuse o baie dimineata și se îmbrăcase din nou. Oliva se pregătise pentru orice eventualitate. Nu auzise nici un sgomot în timpul nopții și presupunea că van Heerden se înapoiase la Londra.

Odaia, în care era închisă era în etajul întâi cu privirea spre grădină. Dela fereastră nu vedea decât foarte puțin, căci în fața ferestrei se aflau două boschete cu liliac.

Casa era clădită pe creasta unei coline și dela fereastră etajului întâi se putea merge direct pe o pajiste frumoasă din dosul casei, dar.. două obstacole importante steteau în drum: întâi grătiile, cari apărau fereastră, apoi un șanț betonat adânc și lat, că nu se putea sări peste el.

Oliva putea însă vedea că terenul era foarte întins. Zidul înalt,

care separa grădina de șosea, era situat cam la o distanță de vreo sută de metri.

Oliva era convinsă, că în spatele zidului se afla șoseaua, căci putea zări printre boschetele, cari se clătinau în bătaia vântului o poartă mică. Oliva, obosită, se întoarse dela fereastră și se așază pe pat. Nu-i era frică. Iritată ar fi fost poate un cuvânt mai bine ales, ca să descrie sentimentul ce o stăpânea. Oliva era zăpăcită, ceeace îi spori iritația.

Să fi vrut chiar van Heerden, care spunea că nu o iubește, să se însoare cu ea? Și dacă voia s'o ia în căsătorie, de ce a răpit-o?

Mai era o chestiune care-i trecuse noaptea prin cap: de ce se simțise jenată când Doctorul amintise de detectivul american?

Deodată auzi o bătaie în ușă și o voce aspră strigă: „Dejunul!”

Oliva trase zăvorul și deschise ușa. Pe prag stetea individul, numit Gregory, și care arăta cu degetul spre odaia de peste drum.

— Poți să te servești de ambele camere. Jos n'ai însă voie să te duci. Ți-am pus acolo dejunul.

Oliva se duse spre locul arătat și se găsi într-o cameră simplu mobilată. Pe masă se afla un dejun bogat. Se așază să mănânce și atât timp cât mânca, nu se interesă de ceeace o înconjură.

O jumătate de oră mai târziu, Gregory veni să strângă masa

— Ai să fii atât de amabil să-mi spui unde mă aflu? — îl întrebă Oliva.

— N'am să-ți spun nimic.

— Presupun că știi ce crimă comiți că mă ții închisă aici?

— Povestește asta doctorului — răsă Gregory.

Oliva îl urmă până la scară. Voia să vadă cum e păzită și ce posibilități de evadare ar avea. Acum îi era ușor să facă o recunoaștere, chiar sub ochii lui Gregory, ceeace nu putuse să facă noaptea.

Dar nu-l urmări prea departe. Pe treapta superioară, Gregory se opri, depuse tava cu serviciul de dejun, întinse mâinile și trase două uși, ascunse în perete, care se închiseră cu un clic, lăsând-o să înțeleagă că p'aci ar fi imposibil orice tentativă de evadare.

Ușile alunecaseră fără sgomot pe niște sine și formau acum un fel de antreu mic. Oliva înțelese că van Heerden dispusese montarea lor.

Oliva începu să cerceteze acum cealaltă cameră, căci în dormitorul ei percheziționase totul.

Și aici erau ferestrele prevăzute cu zăbrele. O etajeră plină cu cărți teologice se afla acolo. Oliva se uită gânditoare la ele.

— Dacă ași fi atât de desteaptă ca D-l Beale, atunci ași putea trage o sumedenie de concluzii din camera asta.

Din depărtare se auzi sunet de clopot și cu mirare își aminti Oliva că e Duminică. Se uită la ceas și văzu că e aproape unsprezece. Dormise mai mult decât crezuse.

Nici fereastra camerei celeilalte nu-i oferea o priveliște mai bună decât aceea a dormitorului său, numai că porțița cea mică se putea vedea mai bine, precum și o părticică a unei clădiri lipite de zid. Oliva își suci gâtul la dreapta și la stânga, dar nu putea să vadă nimic, căci tufișul fusese în așa fel plantat, că închidea priveliștea din toate părțile.

Oliva începu să percheziționeze apoi din nou odaia. Intr'un birou de modă veche, găsi ctăeva coli de hârtie, un toc și o sticlă pe jumă-

tate plină cu cerneală groasă. Se mai aflau acolo două formulare de telegrame, care îi sugerară o idee. Se înapoiă la masă și începu să memoreze aranjamentul apartamentului.

— Incerc să mă comport ca Beale — se resemnă singură. Putea să-și admită chiar, că se silea să nu se gândească la situația periculoasă în care se afla și că deși nu-i era încă frică, totuși se temea de frica, ce putea să-i vină.

— O etajeră plină cu cărți bune, dar plicticoase. Asta înseamnă că cel care a loquit în camera asta era un om serios.

Se duse la etajeră, se uită la titlurile unor cărți și se uită și pe coperte. Pe toate era scris numele : „L. T. B. Stringer“. Oliva scoase un țipăt de mirare. Exista desigur o listă a preoților, în Anglia. Era acum convinsă că aici locuise odată un preot, căci nimeni altul nu și-ar fi alcătuit o astfel de bibliotecă.

După câțva timp de căutare, găsi cartea dorită: „Lista preoților de Crocker — din anul 1879. Căută și găsi — Stringer, Lawrence, Thomas, Benjamin, preot al parohiei din Upper Staines, domiciliat în „Deans Folly“ satul Upper Reach lângă Staines.

Ochii Olivei străluceau. Știa instinctiv că descoperise locul unde se află închisă. Van Heerden închiriasse de sigur casa mobilată dela preot, sau dela văduva acestuia. Oliva începu acum să caute cu febrilitate. În apropierea ferestrei se afla un dulap în perete, pe care-l deschise și văzu că în el se află un ascensor pentru bucate. Ascensorul ducea desigur în bucătărie. Într'un colț al odăii se afla un scaun pentru bolnavi, pe roate.

Oliva se așeză la masă și căută să-și imagineze firea fostului locatar. Il vedea bolnav, locuind numai în partea aceasta a clădirii. Il purtau probabil dintr'o odaie în alta cu scaunul pe roate. În încăperea asta tristă își petrecuse probabil preotul ultimii ani ai vieții sale. Oliva luă un formular de telegrame și începu să scrie:

— Beale, casa Krooman.

Dar șterse titlul acesta, căci își amintise, că Beale are adresă telegrafică și scrise din nou:

— Belocity, Londra. Sunt închisă la Deans Folly în Upper Reach lângă Staines. Oliva.

Și pentru că semnătura nu-i plăcu, mai adăugă : „Cresswell“.

Scoase din buzunar o monedă de trei șilingi și o înfășură în formularul de telegramă. Nu prea vedea lămurit cum o să ajungă știrea asta la poștă, afară de asta era Duminică și oficiul poștal era probabil închis. Apoi nu știa cum să-și facă rost de un curier. Se gândea că trebuiau să vie furnizori p'acolo și că bucătăria se afla sub ferestrele ei. Dar nici furnizorii nu vin Duminică. Ezita, cu bilețelul în mână. Azi încă trebuia să găsească o ocazie. Măine, Luni, vor veni desigur oameni p'acolo.

Cu ideea asta, puse telegrama și moneda în bluză. Nu mai avea gust să continue cu examinarea odăii. Se întoarse, se uită prin odaie și din întâmplare trase în jos un aparat mic agățat de un cui în perete. Era un electrofon legat de o priză în perete cu un șnur verde.

Oliva recunoscuse avantajul ce prezenta acest aparat: un om silit să stea în casă putea să asculte opera, o piesă de teatru — sau o predică. Bine înțeles, aparatul era în legătură cu biserica. Nu era ceva neobișnuit. Preotul Stringer găsisse desigur de multe ori consolare cu aju-

torul acestei invenții.

Șterse casca de praf, și o puse la ureche. Nu auzi însă nimic. De-
desuptul contactului se afla un comutator mic. Il învârti puțin și ime-
diat auzi un sgomot înăbușit, asemuitor sgomotului unei plăci proaste
de gramofon.

Probabil că era muzică bisericească executată de corul comunei.
Sunetul se opri după câțva timp, apoi Oliva auzi tușind pe cineva, atât
de clar că se speria, crezând că persoana care tușise, e lângă ea.
Receptorul era lângă altar. O voce se auzi apoi limpede și deslușit,
monotonă ca a tuturor predicatorilor din toată lumea. Surâse, când în-
țelese primele cuvinte:

„Fac prin aceasta cunoscut cererea în căsătorie între Henry Co-
lebrook cu Jane Maria Smith, ambii domiciliați în această eparhie.
Asta e a doua strigare. Deasemenea între Henry Victor Vanden și Oliva
Cresswell Prédeaux, domiciliați în această comună. Aceasta e a
treia strigare. Dacă cineva are opoziție de făcut contra acestor legă-
minte sfinte, să o facă cunoscut.

Oliva scăpă instrumentul din mână. Auzise propria-i strigare!

— Vanden era van Heerden. — Oliva Cresswell-Prédeaux — era
ea. Ciudățenia numelor nu însemna nimic. Oliva își dote seama că
numele fals nu era nici o piedică la încheierea căsătoriei. Trebuia să
scape d'acolo. Pentru prima dată înțelese în ce cursă căzuse și timp
de câteva secunde trebuia să-și fi pierdut capul. Zgâltâi gratiile dela
fereastră, alergă ca o nebună de colo până colo și bătut cu pumnii în
ușă. Apoi deveni din nou rezonabilă. Auzi tropăitul pașilor greoi ai lui
Gregory pe scară, și până ce acesta trase zăvorul și deschise ușa, Oli-
va se liniștise.

— Ce vrei? — o întrebă el.

— Vreau să plec d'aici.

— Alt ceva nimic? — îi răspunse el ironic. Și pentru a doua oară
îi trânti ușa în nas.

Oliva așteptă până ce nu-i mai auzi pașii. Apoi se întoarse în o-
daia de locuit, deschise ușa ascensorului și încercă funiile. Erau două
funii, una care ținea ascensorul și cealaltă care servea la suitul și co-
borîtul ascensorului. Oliva presupunea că ambele funii, — împreună
cu ascensorul formau un lanț continuu.

Apucă ambele funii cu mâna, se vârî în micul compartiment și se
lăsă la bucătărie. Trecu printr'o deschizătură mică în bucătăria goală.
În sobă ardea foc. Tava cu serviciul ei de dejun, nespălat încă, stetea
pe un bufet, lângă resturi de mâncare. Oliva se strecură în vârful pi-
cioarelor la ușă. Aceasta era zăvorită și încuiată. Din fericire cheia se
găsea în broască și după două minute se afla afară într'o curticică
mică, care era mai joasă ca grădina.

Ca să ajungă la capătul curții, ar fi trebuit să treacă pe lângă o
fereastră. Dar asta nu îndrăsnea Oliva să riște. La dreapta se aflau
mai multe trepte de piatră, cari duceau în jos și cari îi dădeau mai
multă siguranță. Se găsia apoi într'un mic parc plin cu boschete de
rododendroni și se strecură dela un boschet la altul, silindu-se să tră-
mână departe de vederea casei. În mână ținea telegrama și banii. În
primul rând trebuia să caute, ca aceste două lucruri să ajungă afară.
Abia după douăzeci de minute ajunse la peretele de zid. Zidul era
prea înalt ca să poată trece peste el, fără scară și nu se vedea așa ceva

nicăeri. Singurul drum îl oferea o porțiță mică, pe care o văzuse (dela fereastră dormitorului ei și se strecură prevăzătoare din boschet în boschet înapoi până la locul de unde putea vedea poarta și clădirea de lângă ea.

Coliba cea joasă, pe care o zărise ea, era mult mai lungă, de cum se așteptase și fusese clădită de curând. Partea din față avea din distanță în distanță ferestre pătrate. O ușă lângă poarta din grădină era singura intrare pe care o putu descoperi. Se uită fără multă speranță, să vadă dacă nu găsește o chee. Se gândi și se decise să riște totul și o porni la fugă spre poarta care o despărția de libertate.

Cu mâinile tremurânde trase zăvorul și apăsă clanța. Inima-i bătu cu putere, când simți că ușa se mișcă. Nu o putu însă deschide, căci sub ea se acumulase o grămadă de pietricele. Incepu să le dea o parte cu piciorul, apăsă iar clanța, când auzi o voce în dosul ei. Se întoarse și scoase un țipăt de spaimă. În pragul ușii colibei stetea o apariție înspăimântătoare. Figura aceea era învelită într'un halat, care odată fusese alb, acum însă era plin cu pete verzi. Capul era băgat într'un capușon de cauciuc, din cari doi ochi verzi se uitau la ea.

Oliva pricepu că era un bărbat al cărui obraz era învăluit de o mască și sări iar la poartă, dar o mână o apucă de braț și o trase înapoi. Pe stradă se auzi un fluerat vesel și amintindu-și de pachetul pe care-l ținea în mână, îl aruncă peste zid. Auzi sgomotul izbiturei de pământ și flueratul încetă.

Apoi figura aceea groaznică o luă în brațe, o mână mirosind a mușgai i se puse pe gură și leșină.

D-L BEALE SUGEREAZA CASATORIA

— Te-a ținut un tip cu un revolver în mână? — întreabă James Kitson. — De necrezut! Ce vrei să spui cu asta?

— Într'adevăr, sună neverosimil — surâse Beale. — Mai ales după cele ce ne-a spus McNorton abia acum câteva zile, anume că în Anglia nu mai există criminali înarmați. Ți amintești de conferința lui asupra criminalilor loiali din țara aceasta?

— Dar cu revolverul? — protestă Kitson. — Dar, spune-mi, ai dejunat?

— Încă de acum câteva ceasuri. Dar nu te deranja.

D-l Kitson se saeză la masă și-și desfăcu servieta. Era cam pe la aceeași oră, când și Oliva Cresswell făcea acelaș lucru.

— Nu mă deranjezi de loc. Continuă, te rog.

Beale se uită trist în jos pe Piccadilly, din apartamentul luxos ce ocupa D-l Kitson la hotelul Ritz-Carlton.

— Cum? — întreabă el distrat. — Ah, da, omul cu revolverul, — da, da, exact, — și-i povesti în câteva cuvinte cele petrecute noaptea precedentă.

— Popa acela aparține desigur bandei — opină Kitson.

— Nu cred. — răspunse Beale. — Poate că e unul din ambasadorii lui van Heerden.

— Ambasadorul lui van Heerden?

— Într'o zi am să explic eu planul doctorului și o să mă înțelegi. Homo n-a fost decât numai un cavaler, care a sărit în ajutorul zăpăcitei celeia de fată. Nu pot spune dacă gestul acesta a fost făcut din dra-

goste pentru fată sau din respect pentru profesor, sau dintr'o repulsiune generală contra detectivilor. În tot cazul m'a ținut atâta timp, până ce D-ra Glaum dispăruse. Apoi n'a mai fost necesar să plec d'acolo. M'am așezat, am discutat cu el și trebuie s'o spun, că nu am găsit încă până acum un om mai amabil și mai distins ca el.

Kitson se uită printre gene la el.

— Nu-ți seamănă deloc, Beale. Credeam că ardeai să dai de urma d-șoarei Oliva, nu să-ți permiți luxul să pierzi timpul.

— Așa și este — spuse Beale, întorcându-se subit spre Kitson.

— D-le Kitson, trebuie neapărat să știu mai mult asupra testamentului lui John Millinborn decât știu până acum.

Avocatul ridică privirea, își potrive ochelarii și se uită întristat la Beale.

— Imi pare rău, că-ți cad așa dintr'o dată în casă, dar nu mai știu ce să fac. Știu foarte bine, că aici, în Londra nu te poți căsători așa ușor, ca la noi, în America. Mai înainte de toate, e sigur că nicăeri nu te poți căsători cu o fată contra voinței ei și bine înțeles, o asemenea căsătorie e nelegală. Beale se așază pe marginea canapelei și clătină palăria încoace și încolo.

— Iacă, sed aici și-ți povestesc eu ceeace de fapt aș dori să aflu dela D-ta.

— Bea un ceai, — îi propuse Kitson zâmbind. — În situații grele se bea la noi în Anglia un ceai și sper, că și D-ta te vei converti la obiceiul ăsta.

Beale clătină însă din cap, în sens negativ.

— Ai dreptate, în ceeace privește cununia, — continuă Kitson. — Totuși am să-ți comunic exact dispozițiile legale. O cununie poate avea loc numai când acei cari se căsătoresc au fost strigați trei săptămâni dearândul, în comuna în care locuiesc.

— Alt drum nu există.

— Ba da. Dacă plătești o taxă specială și indici un motiv suficient, arhiepiscopul de Canterbury sau locțiitorul său, poate elibera un permis pentru o cununie fără strigări. Asta se numeste licență specială și o cununie în baza unei licențe speciale poate fi făcută în câteva ceasuri, indiferent unde.

— Există o listă a celor cari fac cererile?

— Și eu m'am gândit la asta. Dar asta e foarte greu pentru că funcționarii bisericești nu te ajută cu atâta dragoste, ca cei lumesti. Părerea mea este că van Heerden se va cununa în mod obisnuit, adică cu strigări. Ca să obțină o licență specială ar trebui să indice adevăratul său nume și să aducă garanții. În mod obisnuit, n'are nevoie să-și spună numele adevărat ceeace și va face, probabil.

— O căsătorie încheiată pe un nume fals este legală?

— Bine înțeles. Ar fi o contraveniență față de legea engleză, dar căsătoria ar fi absolut legală.

Standford Beale studia modelul covorului.

— Există posibilitatea ca să se fi eliberat sau să se elibereze două licențe pentru căsătoria uneia și aceleiași fete?

— Exclus. Dar ce te face să mă întrebi asta?

Beale tăcu o clipă.

— Ceva, ce mi-a spus Homo eri, când i-am spus pe față că o caut pe D-șoara Cresswell.

— Ah, îmi spuse el -- asta-i fata pe care doctorul vrea s'o ia în căsătorie. — Mai mult n'am putut afla dela el, dar prin asta am ajuns la ideia că van Heerden n'a cerut o licență specială. Eu vreau singur să cer o asemenea licență.

Avocatul se holbă la el.

— Fără să te însori cu fata?

Beale râse puțin cam ironic.

— Nu te irita, D-le Kitson! Eu mă gândesc într'adevăr numai la D-șoara Cresswell. O licență specială pe numele meu, i-ar închide lui van Heerden cel puțin drumul de a pune ușor mâna pe bani. Te rog spune-mi, — și asta e motivul de ce am venit aici —, bărbatul Olivei capătă conform testamentului lui John Millinborn, direct avantaj prin căsătorie, sau depinde de ceeace-i va da nevasta?

— Are avantajii directe. După cununie capătă exact jumătate din avere. Asta a fost ideia lui Millinborn, care zicea că vrea ca soțul să fie independent și să nu fie nevoit să trăiască din mila nevestei. Asta face ca o căsnicie să fie fericită.

— Înțeleg. Și van Heerden știe asta, bine înțeles. Trebuie să arate numai actul de căsătorie ca să pună mâna pe două milioane jumătate de dolari. Aici avem cheia întregului secret. Are imediată nevoie de bani și după condițiunile testamentului..

— Ii și primește, — spuse Kitson, — dacă vine mâine la mine și-mi arată dovada căsătoriei. Chiar dacă știu că a silit-o pe fată să se mărite cu el, trebuie să-i dau banii. Van Heerden a smuls totul dela prietenul meu! obrazul i se împietrise: — Zău, aș da și ultima centimă, ca să-l aduc pe diavolul ăsta la spânzurătoare!

Vocea îi tremura și după ce făcu câțiva pași prin cameră se adresă iar brusc lui Beale.

— Găsesc că ideia D-tale are ceva bun în ea. Procură-ți o licență specială.

— Am să mi-o procur și am să mă însor cu ea!

— Să te însori cu ea? — murmură el. Dar nu prea înțeleg.

Pentru prima dată în vocea lui se vedea bănuiala.

— D-le Kitson vreau să-mi dau acum cărțile pe față. Ia, te rog loc, o clipă. Sunt câteva fapte anumite, peste cari nu putem trece. Prima e că Oliva Cresswell se află în mâinile unui om, care e lipsit de orice scrupule și care nu are altă țință, decât s'o ia în căsătorie. Frumusețea, farmecul, calitățile atrăgătoare ale fetei, cari ar influența pe oameni ca și pe bestii nu influențează de loc pe van Heerden; pentru el nu e decât o chestie de bani. Dacă nu poate s'o ia de soție, tot interesul lui pentru dânsa, dispare dintr'o dată.

— Asta o știu și eu, dar...

— Așteaptă, te rog. Dacă am ști unde se află D-ra Cresswell, am putea împiedeca cununia și trage pe van Heerden la răspundere. Mă tem însă că o vom găsi abia după ce va fi prea târziu. Doar nu pot merge cu o ceată de polițiști ca la vânătoare. Dacă o găsesc, trebuie să am posibilitatea de a mă căsători cu ea, fără o clipă de ezitare.

— Vrei să spui, că vrei s'o iei în căsătorie, ca să distrugi planul lui van Heerden și să declari apoi căsătoria ca nulă? — întreabă Kitson, clătinând din cap. — Asta nu-mi place. D-ta ești un om bun și eu am toată încrederea în D-ta, dar dacă ași consimți, cu toate că sunt convins că D-ta vrei să duci un joc cinstit — asta o știu — totuși aș avea

împresia că înșel încrederea lui John Millinborn. Nu e vorba de D-ta personal, dragul meu, chiar de ai fi arhanghelul Gavril, tot aş avea soarecari resentimente contra acestui plan. E greu să ieşi dintr'o căsătorie, când ai intrat odată în horă, mai ales în țara noastră.

Beale nu-l întrerupse de loc.

— Aşa e. Şi acum, dac'ai terminat, o să-ți expun eu planul meu. După câte văd, nu există decât o urmă de posibilitate, ca să salvăm fata de căsătorie. Am făcut tot ce mi-a stat în putință și noi — Mc. Norton și cu mine — am supus azi dimineață toată chestiunea unui judecător. Am obținut o audiență specială, ca să cerem un mandat de arestare contra lui van Heerden, dar dovezile noastre nu sunt suficiente. Nu-l putem pune în legătură cu dispariția D-rei Cresswell și chiar dacă van Heerden admite, că știe unde se găsește fata, judecătorul mi-a atras atenția asupra faptului, că nu există nici o lege, care să silească pe cineva să spună cuiva — care ar putea să-i fie și rival — adresa logodnicei sale. Fata e majoră și poate să facă ce vrea și dacă înțeleg eu lucrurile bine, D-ta nici nu ești — după lege — tutorele ei.

— Exact. Asta e partea noastră slabă. Eu sunt numai administratorul averei ei. De fapt eu nici nu trebuie să știu că Oliva Cresswell e identică cu Oliva Prédeaux, moștenitoarea.

— Prin asta ne sunt mâinile legate. Acum vezi, că planul meu e singura posibilitate, — ah, dar nu ți-am spus încă, cum e planul meu. Am pe cineva, un criminal, anume preotul Homo, care ne poate ajuta. Sunt mulțumit că nu știe unde se află fata; dar dacă-i plătim, ne va ajuta. Din întâmplare e acum în bucluc. Il vei vedea azi după masă.

— Pe omul cu revolverul? Cum îți poate ajuta el?

— Am să-ți spun cum. Prietenul meu de ieri, e cunoscut la poliție, cum ți-am spus, sub numele de preotul Homo. Probabil că e despopit, un om decăzut, dar mai are încă aparența unui gentleman. Beale vorbea rar și cumpănit. — Imbrăcat bine ar arăta ca un pastor adevărat. Propun ca el să celebreze căsătoria mea cu D-ra Cresswell. Cununia va fi numai ceva fictiv, dar nici fata și nici van Heerden n'au să știe. Dacă nu mă înșel, Doctorul se va desinteresa de fată, îndată ce va afla că e măritată. — afară de cazul că va căuta s'o facă văduvă. Mai curând sau mai târziu punem noi mâna pe el și atunci putem spune D-rei Cresswell adevărul.

— Cu alte cuvinte, D-ta vrei să faci ceva nelegal. Kitson clătină din cap. — La așa ceva nu pot să iau parte. Afară de asta se poate ca fata să se opună la o căsătorie cu D-ta.

— Pericolul ăsta îl văd și eu. Van Heerden e un tip foarte șiret și se poate să fie căsătorit, înainte ca să le dau de urmă.

— D-ta spui că Homo nu știe despre fată, dar ce știe?

— A auzit dela van Heerden câte ceva. Apoi trebuie să fi aflat prin Hilda Glaum, că van Heerden intenționează să se însoare. Lumea interlopă nu află știri prin ediții speciale — mai știe probabil, că van Heerden e amestecat într'o escrocherie, care nu intră în sfera activității sale.

— Are să te ajute?

— De sigur. Tipul e fără un ban și disperat. Poliția îl supraveghează ca nisica pe șoarece și odată o să pună mâna pe el. Asta mi-a spus-o McNorton. Eu i-am oferit un bilet de vapor pentru Australia și cincisute de lire și e dispus să facă totul pentru mine.

— I-ai explicat planul ?

— A trebuit. N'avem timp de pierdut. Spre surprinderea mea, am văzut că afacerea nu-i place. Se pare că chiar cei mai de jos criminali au scrupule și afacerea nu i-a plăcut nici după ce i-am explicat-o complect. Dar la urmă a admis. S'a dus acum la Whitechapel, ca să-și cumpere haine noi. Locuiește la mine. Se poate ca tot planul să nu fie necesar. Mie mi se pare însă necesar.

Kitson făcu un gest disperat.

— Trebuie să dau aprobarea mea. Toată afacerea e greșită, dela început. Am încredere în D-ta, Stanford — și uitându-i-se în ochi, D-ta nu ai pentru față alte sentimente decât interesul meseriei ?

Beale se uită în jos.

— Aș minți, dacă a-și spune-o. Am un mare interes pentru D-ra Cresswell, dar asta nu face nici o deosebire în procedeul meu. Olivia n'are s'o afle nici odată.

Scurt după aceea pleacă dela Kitson și se duse în locuința sa. La patru veni la el preotul Homo, proaspăt ras, îmbrăcat cu un antireu și făcea impresia unui preot adevărat.

— Te potrivești de minune pentru rolul acesta.

— Cred și eu ! — răspunse el scurt. — Ce am de făcut mai întâi ?

— Vei sta aici. Ti-am pregătit un pat în biroul meu.

— Ași dori să cunosc mai multe detalii înainte de a continua această afacere — zise Homo. — Am motivele mele pentru cari aș dori să fiu informat.

— Ti-am povestit doar totul. Și-ți spun limpede că n'am intenția să-ți spun mai mult. Fă D-ta ce-am convenit și eu îți voi plăti, cum ne-am înțeles. Nimeni nu va fi păgubit prin înșelăciunea D-tale. Îți promit.

— Asta mi-e indiferent. — zise Homo rece, — dar..

Se auzi o bătae în ușă. Beale deschise imediat. McNorton stetea în pragul ușii și Homo se retrase, din obișnuință în fundul camerei.

— Bine, bine, părinte. Știam că ești aici. Cum înțelegi asta ? Se adresa lui Beale și-i arătă o bucată de hârtie, mototolită. După ce o desfăcu, se văzu că e partea de sus a unui formular de telegrame. Partea de jos lipsea.

— Belocity, Londra. Beale ceti tare.

— Asta ești D-ta, — îl întrerupse McNorton și cellalt confirmă din cap.

— Belocity, Londra. Sunt închisă la Deans..

Restul comunicării era rupt.

BUNUL DOMN STARDT

— Unde e restul ? — întrebă Beale.

— Asta-i tot, — răspunse furios McNorton. E singura informație ce vei putea obține din această sursă, timp de douăzeci și patru de ore.

— Dar nu înțeleg ! Fără îndoială că e scrisul D-rei Cresswell.

— Și „Belocity” e tot fără îndoială, adresa D-tale telegrafică. Bucata asta de hârtie a fost găsită la un vagabond beat.

— Unde ?

— La Kingston-pe-Tamisa. Individul a fost găsit complectamente

beat pe șosea și dus la poliție, a căpătat un atac de delirium tremens. Probabil că a chefuit toată săptămâna și beția de azi l'a dat gata. Șeful secției a găsit hârtia asta în buzunarul lui și a făcut legătură cu dispariția D-rei Cresswell, căci azi dimineată trimisese o circulară nouă tuturor comisariatelor dela țară. Mi-a trimis hârtia cu un sergent.

— Hm — spuse Beale, mușcându-și gânditor buzele. — Probabil că D-ra Cresswell i-a dat telegrama și l'a rugat să mi-o expedieze mie. I'o fi dat probabil și bani, ceeace explică starea de beție în care se găsește.

— Nu cred să fi fost așa. În timpul interogatoriului bețivul a avut un moment lucid și când a fost întrebat să spună de unde are bani, a răspuns că i-a găsit înfășurați într'o bucată de hârtie. Asta se poate. D-ra Cresswell a aruncat hârtia și banii — fie dintr'o mașină, fie din casă.

— Și individul acela e greu bolnav?

— Cam. Până mâine dimineată n'o să aflăm nimic dela el. Medicii au fost nevoiți să-i facă injecții și o să dureze cam mult, până ce o să-și revie.

McNorton se nita acum la cellalt personaj din cameră.

— Ei bine, părințele, D-ta vrei să-i ajuți lui Beale, dacă nu mă înșel!

Homo se îndreptă puțin.

— Da.

— Revii la fosta D-tale ocupație?

— Dacă ai ceva contra mea, mă poți aresta — răspunse el insolent. — Asta-i meseria D-tale. Și în ceeace privește fosta mea profesie, ce exercitam înainte de a începe cariera asta de hoț, care m'a adus în contact cu acei pe cari îi numim prosteste apărătorii legii, asta e treaba mea.

— Nu-ți ieși din fire! — zise cellalt bine dispus. — Se pare că ți-ai pierdut gustul pentru glume.

— Te înșeli. Am pierdut numai simțul buneii cuviințe.

McNorton se adresă acum lui Beale. — Ce vrei să faci acum?

— Sunt închisă în Deans... repetă Beale. — Câți Deans aveți prin împrejurimi?

— Cu duzinele. Avem Deans Gate în Manchester, Deans în Perth, Deansboro, Deans Abbey — o sumedenie!

— Dar în apropiere de Kingston există vreun Deans?

— Nici unul.

— Atunși fără îndoială e numele unci case... Am văzut că în Anglia există obiceiul să se dea caselor nume, în loc de numere, mai ales la periferie. Dar D-ta nu ne poți ajuta?

Homo clătină din cap. — Dacă aș fi un hoț ordinar, poate că v'as putea ajuta. Activitatea mea nu mă aduce însă nici odată pe la periferii.

— O să ne procurăm o carte de adrese din Kingston și o s'o cercetăm. Avem una la Scotland Yard. Dacă...

Beale ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Auzise pe scară un pas cunoscut.

— Asta e van Heerden — spuse el în șoaptă. — A fost plecat toată dimineata.

— A fost urmărit?

— Omul meu i-a pierdut urma.

Se duse în vârful picioarelor până 'n vestibul și trase cu urechea

prin ușa dela intrare. Auzind cum ușa de la locuința doctorului se închide, reveni.

— Am trimis pe cel mai bun copoi al poliției americane pe urmele lui și van Heerden i-a scăpat totuși din ghiare.

— În tot cazul, telegrama asta pune capăt presumpției, că Oliva a plecat la Liverpool. Mai răspunde și la întrebarea, dacă s'a dus de bună voe. Dacă în telegrama asta ar fi stat scris numele Doctorului, atunci aș fi luat riscul asupra mea și l-aș fi arestat.

— Am să-ți dau ceva mai important la mână, ca să-l poți aresta, pe dată ce voi ști pe D-ra Cresswell în siguranță.

— „Prăpădul Verde“? — surâse șeful poliției?

— „Prăpădul Verde“! Dar Beale nu zâmbea. — Asta-i planul cel mare al lui van Heerden. Răpirea D-rei Cresswell nu-i decât un mijloc în atingerea scopului. Doctorul are nevoie de bani și probabil mare nevoie. Cu cât are mai mare nevoie, cu atât mai repede se va cununa cu fata.

— Dar n'au să găsească nici un pastor care să-i cunune. — Homo îl întrerupse. — Asemenea lucruri se petrec numai în romane. Dacă femeia refuză acceptarea cununiei, atunci aceasta nu poate avea loc. Și cum văd eu lucrurile, nu va fi ușor s'o silească.

— Și totuși mă tem, D-ra Cresswell e desigur foarte curajoasă...

Se opri din vorbă, căci auzise din nou închizându-se ușa dela locuința doctorului. Sbură aproape de coridor și-l ajunse pe van Heerden pe scară.

D-rul van Heerden, impecabil îmbrăcat, își punea tocmăi mănușile. Surâdea văzându-și rivalul.

— Ei bine. Ai știri dela D-ra Cresswell?

— Dacă ași avea ceva știri dela D-ra Cresswell, n'ai sta aici.

— Ce interesant! Și unde aș fi fost?

— La dugheană, amice!

Doctorul râse. — Ce îndrăgostit! Cât îl doare că a fost respins! Poate că te vei liniști când îți voi spune, că D-ra Cresswell care — sper — va fi în curând D-na van Heerden, e foarte fericită. Numai încă-pățânarea D-tale o mânănește. Am primit azi dimineață o telegramă de la ea, prin care mă ruga să viu cât mai curând la Liverpool.

— Asta-i o minciună grosolană. Dar ce importanță are o minciună mai mult sau mai puțin?

— Ce imoral punct de vedere! Dar, văd că n'are nici un sens să discut cu D-ta. Numai ceva, vreau să te rog — și cum Beale tăcea, Doctorul continuă — anume, să-ți retragi domnul, care mă urmărește. La început m'a amuzat urmărirea asta, dar încetul cu încetul a început să mă plictisească. Câțiva clienți mi s'au plâns că individul acela stă tot timpul și le observă casele.

— D-ta nici n'ai vizitat azi vreun client. Și ai face mia bine dacă te-ai obicinui cu urmărirea. Doar nu e prima experiență de natura asta, ce o faci.

Doctorul se uită la el pe sub gene și surâse. — Ași putea să-i scutesc băiatului D-tale o sumedenie de muncă și mie, efortări inutile, dacă ți-ași da pur și simplu lista locurilor pe cari le voi vizita.

— O să afle și el singur unde te duci.

— Ei bine, îți doresc mai mult noroc ca până acum — spuse van Heerden coborînd treptele.

Beale se înapoiă în locuința sa trecu în dormitor și se uită pe stradă. Făcu un semn omului care stetea după colț și primi din partea lui un semn aproape imperceptibil. Beale se înapoiă apoi la ceilalți.

— Doctorul ăsta e foarte șiret și mi-e teamă că Londra cu metropolitanele și cu taximetrele sale este un teren foarte greu de prelucrat pentru noi.

— Omul D-tale l'o fi pierdut într'un metropolitan. Poți intra acolo pe două drumuri — ascensor și scară — și e greu să urmărești un om, când nu știi ce o să întrebuițeze.

— Ai fost întrerupt tocmai într'un moment interesant. Ce voiai să spui despre „Prăpădul Verde?”

— Nu-ți pot spune decât un singur lucru, și anume că „Prăpădul Verde” este cel mai mare complot ce s'a imaginat vreodată contra civilizației noastre.

Se uită la Homo.

— Nu e nevoie să te uiți așa la mine — spuse preotul. — Eu nu știu nimic. — sau — este poate secretul bătrânului Heyler?

— Si el e amestecat. — răspunse Beale scurt.

— E vreo pungășie? — întrebă Homo curios. N'aveam impresia că Heyler ar fi așa un om.

— Nu e pungășie, în ceeace-l privește pe Heyler. E ceva mult mai mare.

Se auzi telefonul sunând. Beale luă receptorul și ascultă. Răspunse cu câteva vorbe.

— E cum mi-am închipuit: van Heerden a șters-o. În Oxford Street l'a așteptat o mașină. Omul meu n'a găsit un taxi și l'a pierdut

— Si-a notat cel puțin numărul?

— N'are să ne ajute nimic, căci avea probabil două sau trei numere cu el.

Beale se uită la ceas.

— Mă duc acum la Kingston.

— Nu pot merge cu D-ta — spuse McNorton — trebuie să fiu la cinci la comisariat.

— Înainte de pleci iscălește, te rog, certificatul ăsta de bună purtare.

— Ce-i asta? — întrebă surprins McNorton. — O cerere pentru o licență specială... Dar ce, ai intenția să te însori?

— Sper, răspunse Beale prevăzător.

— Imi pare că nu prea ești încântat. Ceri să-ți certifice urgența cazului. Probabil că comit acum un sperjur. Când capeti licența și pentru ce graba asta?

— Capăt licența mâine.

— Și numele fetei?

— Cred că l'ai citit? zise el, împăturind iute hârtia.

— Doar nu D-ra Cresswell?

— Ba da, D-ra Creswell!

— Credeam că...

— Oarecari împrejurări ți se vor mai comunica și pe cale oficială. Deocamdată trebuie să le ții secret.

— Au ceva de-a face cu Prăpădul Verde?

— Foarte mult.

— Acum trebuie să plec. — spuse McNorton. — Am să telefonez poliției din Kingston, să te ajute cât poate. Mă tem însă, că vei afla

abia mâine dimineață ceva dela bețivanul acela și poate nici atunci.

După puțin timp plecă.

— Și acum — se adresă Beale lui Homo, — chestiunea stă în mâinile noastre. Fă-te comod și așteaptă-mă.

— Un moment — spuse Homo. Înainte de pleci, vreau să știi că fac cu D-ta afacerea asta, pentru că îmi dă o șansă, cum n'am mai avut-o până acum.

— Te înțeleg foarte bine.

— Se poate să-ți fac o pozna foarte rea.

— Iau asupra mea riscul ăsta.

— Bine. Pe răspunderea D-tale proprie! zise Homo surâzând.

Automobilul lui Beale aștepta, dar plecarea sa fu întârziată dintr-o împrejurare ciudată. Pe când cobora treptele, zări pe un străin stând la ușă și citind numele locatarilor pe tablita d'acolo. Era ceva în apariția străinului, care-i atrase atenția.

— Pot să-ți ajut? Cauți pe cineva?

— Foarte amabil. Credeam că aici locuiește un Doctor van Heerden.

— Locuiește aici, dar nu e acasă.

Beale crezu o clipă, că străinul e un pacient.

— Nu e acasă? străinul păru desamăgit.

— Asta e neșansa mea! Nu poți să-mi spui unde-l pot găsi? Chestiunea mea e urgentă, și viu de departe.

Din Germania, se gândi Beale.

— Sunt prieten cu Dr. van Heerden și pot să-ți ajut. Afacerea e importantă? Are deaface.. cu Prăpădul Verde?

Individul tresări și se uită bănuitor la el.

— E o afacere de mare importanță... de o importanță vitală — vorbea nemțește.

— Și are deaface cu Prăpădul Verde? — întrebă Beale în aceeași limbă.

— Nu știu nimic de Prăpădul Verde. Aduc numai o știre de foarte mare importanță.

— Dacă-mi dai mie scrisoarea, o să am grijă să i-o trimit — spuse Beale și întinse cu o siguranță ca și când ar fi împărțit de ani de zile secretele cu van Heerden. Mâna străinului se mișcă spre buzunarul hainei, dar nu scoase scrisoarea.

— Nu. Trebuie să i-o dau lui personal. Nu știe că viu. Am să-l aștept.

Beale reflectă.

— Poate vii la mine să-l aștepti acolo — spuse el prietenos și-l conduse în locuința sa. Străinul, văzându-l pe Homo acolo se mai liniști puțin.

— Vrei un ceai?

— Nu.

— Cafea?

— Nu.

— Un pahar cu vin?

— Nu. Nimic.

— Dragul meu — se gândea desperatul Beale — ori te cloroformizez, ori îți dau una în cap, dar trebuie să văd scrisoarea.

— Și ca și când străinul ar fi ghicit gândurile, spuse:

— Ași accepta cu plăcere propunerea D-tale ca să-i dai lui van Heerden scrisoarea mea, dar la ce-ar ajuta, dacă scrisoarea nu e decât o recomandatie a mea?

— Așa? — spuse Beale decepționat.

— Da. Nimic altceva. Afară doar de mesajul ce am să-l spun verbal. Mă numesc Stardt. Poate a-ți auzit vorbindu-se de mine. Suntem în carecare corespondență.

— Da. Imi aduc aminte, — minți Beale.

— Comunicarea verbală e numai pentru el singur și asta o vei înțelege. Și dacă ți-aș spune-o, n'ai înțelege-o căci nu constă decât dintr'un cuvânt.

— Un cuvânt? — exclamă Beale. — Ah! Un cod. La naiba!

BILETUL DE AMANET

Oliva Cresswell își veni în fire când fu transportată sus pe scară, în casă. Înainte de a-și fi pierdut cu totul cunoștința, trebuie să mai fi avut un moment lucid, căci îi rămăsese o impresie bizară, că fusese întinsă pe iarbă și că cineva mormăise, că e mai grea de cum își închipuisese el.

Își mai amintea pe departe și de prezența D-rului van Heerden, care, îmbrăcat într'o manta lungă, cenușie, se aplecase asupra ei.

Când individul, care o purta pe brațe, deschise ușa cu piciorul și intră în camera ei, Oliva se eliberă din brațele lui și se sprijini de perete.

— Nu am nimic! — spuse ea. — A fost ridicol din partea mea să leșin. D-ta m'ai speriat!

Individul rânjia și voia tocmai să spună ceva, când fu chemat de sunetul unei voci aspre, în coridor. Eși afară din cameră, trântind ușa după el.

Oliva intră în camera de baie, se spală pe obraz cu apă rece. Se simțea mai bine acum, deși mai avea puțină amețală.

Se așează pe un scaun și începu să reflecteze asupra situației ei. Două imagini de persoane îi treceau prin minte: van Heerden și Beale. Oliva era o fată serioasă. Ca copil începuse să capete o creștere foarte bună, care fu însă întreruptă prin moartea mamei sale vitrege. Mai avea avantajul, pe care nu-l au toate fetele mai alce acelea cari nu sunt obligate să muncească, ca să-și fi câștigat o experiență și de a avea un instinct precis pentru oameni și întâmplări. Avantajul acesta îl căpătase prin contactul cu greutățile vieții.

Problemele grele ale vieții o atinseseră în toată goliciunea lor. Oliva își păstrase însă totdeauna judecata limpede și prezența de spirit. Își putea explica multe atitudini ale unui bărbat față de o femeie. — dar ca un bărbat, care susținea că nu o iubește, care cerea imperios, ca să se despartă de soția sa imediat după ceremonia cununiei, — ca tocmai un asemenea bărbat să vrea s'o ia de nevastă! — asta nu mai înțelegea.

Singur gândul la căsătoria asta îi tăia respirația. Totul era atât de ciudat! Gândurile ei treceau acum peste cele întâmplare în dimineața aceia, încercarea ei sălbatecă de a fugi, lupta cu individul acela groaznic, precum și la cele petrecute puțin înainte și reveneau mereu la noaptea trecută.

Simțea, ce-i drept, că van Heerden îi spusese adevărul și că pur-

tarea lui față de ea, avea o altă semnificație, decât cum înțelegea ea. Se gândi și la ceea ce Doctorul spusese despre Beale și se speria.

— Ce proastă ești, Matildo! — își zise ea singură întrebându-l numele acesta, pe care și-l rezervase pentru momente de nemulțumire. — e vorba de un bărbat tânăr, cu care te-ai întâlnit abia de vreo șase ori, care e, poate, un polițist gentil, însurat și cu copii și pe tine te trec nădușelile și te apucă năbădăile, dacă cineva îndrăznește să spună, că te-ai amoretat de el. Oliva clătină zâmbind din cap.

Și totuși, gândurile ei se concentraseră asupra lui Beale. Și indiferent unde îi sburau gândurile, tot la el reveneau. Oliva stia prea bine, că starea ei sufletească de acum, care-i dădea suport moral și îndepărta gândurile de spaimă era datorită încrederei pe care o avea în acest om, pe care-l considerase abia acum câteva săptămâni, ca pe un bețiv incorijibil.

Avea timp să reflecteze și fără voia ei se gândia la el. Cu ce se ocupa de fapt Beale? De ce o întrebuința pe ea să copieze statistici americane și canadiene? Pentru ce voia el să știe sumedenia aceia de hoteluri cu numele proprietarilor, numele șefilor de poliție din orașele respective și altele? Ar fi dorit să aibe la ea volumele și documentele, ca să poată continua cu întocmirea listelor.

Dar van Heerden ce va face acum? Și-a schimbat planurile din cauza încercării ei de a fugi? Cum o să treacă el peste greutatea de a se căsători cu o fată, care cu siguranță că o să-l acuze în fața unui martor atât de serios cum era preotul? Mai bine moartea, decât căsătoria cu el, își spuse Oliva.

Nu-și putea găsi liniște. Umbla de colo până colo prin odaie, se uita la tablourile din pereți, citea titlurile cărților.

Și subit, se gândi iar la Beale. Ar fi vrut ca Beale să o simpatizeze, ar fi vrut să-l vadă înfuriat.

Oliva râse în sinea ei și în lipsa unei alte ocupațiuni se duse la scriu și cercetă sertarele. În cele descuiate, nu găsi nimic. Pe cel încuiat încercă să-l deschidă cu una din cheile sale.

— Acum comit o obrăznicie — șopti ea simțind, cum broasca cedază la prima încercare. Trase sertarul afară și văzu că conține câteva obiecte de toaletă și un portofel din piele neagră. Puse portofelul pe masă și-l desfăcu. Portofelul era plin cu foi volante, din care pe prima era scris de mână cuvântul: „Argentina”. Scrisul i se părea cunoscut. Era fără îndoială scrisul unei femei.

— Unde am mai văzut eu scrisul ăsta? — se întrebă ea.

Intoarse apoi foaia și citi:

— Alsigar Hotel, Tournos, proprietar Miquel Porcomane. Index 2.

De mirare căscă gura mare. Se uită la o altă foaie, intitulată „Canada”... Oliva cunoștea lucrul acesta. Era la fel, ca acela, pe care-l făcea ea pentru Beale. Era lista hotelurilor, a proprietarilor, a posibilităților de circulație. Lipseau numai numele autorităților și a polițiilor și de-o dată înțelese totul! Dintr-o descriere mai lungă căpătă o imagine mai plastică a scrisului, pe care-l recunosc în fine.

— Hilda Glaum! Ce înseamnă asta?

Se uită încă odată în sertar, se uită iar la obiectele cari se aflau acolo — batiste, gulere și altele. Dacă Hilda Glaum venea deseori la Deans Folly și locuia în camera asta, atunci se explică de unde veneau lucrurile acelea. Dacă acesta era biroul ei se explică și prezenta

cutiei cu penițe și a celorlalte lucruri de birou.

Dar o miră foarte mult caseta de oțel, pe care o descoperi în fundul sertarului. Construcția casetei lăsa să se înțeleagă că a fost făcută ca să apere conținutul de foc.

Capacul se putea deschide printr'o apăsare pe un buton și se potrivea atât de exact, că închidea caseta perfect. Fără greutate, Oliva putu deschide capacul. Interiorul casetei era căptușit cu un material, care la prima vedere făcea impresia că e carton, dar care se dovedi că e asbest. Deschisese caseta nerăbdătoare, în speranța că va găsi cine știe ce. Se văzu însă înșelată în așteptările ei. Afară de un plic pătrat de culoare cenușie, nu se găsea nimic înăuntru! În momentul acela înțelese, că caseta fusese special făcută pentru plicul acela. Plicul nu era închis.

Băgă degetul înăuntru și scoase un bilet de amanet!

Ii venea să râdă! Cercetă curioasă biletul. Pe el era certificat faptul că Frații Rosenblaum, Commercial Road, Londra, au împrutat zece șilingi pe un ceas de nichel bărbătesc. Biletul de amanet era emis pe numele de van Heerden. Oliva se uită uluită și nu înțelegea, căci Doctorul nu era omul, care să aibe nevoie să se împrumute cu zece șilingi sau zece dolari sau cu zece lire. Ce să-l fi făcut să-și pună amanet ceasul și mai ales să păstreze recipisa cu atâta prevedere?

Oliva ezită o clipă. Apoi se decise și puse plicul gol înapoi în caseta pe care o încuiă. Căută și găsi un locșor sigur unde puse recipisa, și aranjă caseta și hârtia de scris iar în sertarul dulapului, pe care-l încuiă din nou. Auzind bătând în ușă, scoase cheia sertarului și o băgă la loc în poșeta ei.

— Intră — spuse ea.

Bărbatul, care stetea acum în pragul ușii, era acela, care o adusesese sus. Oliva îl recunoscuse imediat.

Ceva deosebit în atitudinea individului îi procură frică. Părea că e beat.

— Fii liniștită — îi șopti el. Dacă Gregory mă aude, mă ia dracul!

Oliva văzu că cheia se afla în partea din afară a broaștei. Individul închise încet ușa, fără să se atingă de cheie.

— Numele meu e Bridgers — bâlbâi el. — Van Heerden ți-a povestit de sigur de mine. — Horace Bridgers. Din buzunar scoase o tabacheră mică de fildeș, al cărei capac îl deschise cu o lovitură a degetului mijlociu. Tabacherea era plină cu un praf alb, cristalin.

— Ia și D-ta o priză și ai să vezi cum îți dispar toate grijile... — îi spuse el fetei.

— Mulțumesc, nu... — îi răspunse ea uitându-se întrebătoare la el. — nu știu ce e...

— E teroarea albă — răspunse el râzând pe înfundate. — Mult mai plăcută, decât cea verde. Nici nu miroase atât de rău, ca cea verde, așa-i?

— Nu am nici un fel de dispoziție, pentru nici un fel de teroare — răspunse fata cu un surâs amar. De fapt, se mira la ce venise el și sperase o clipă, că Bridgers nu cunoștea caracterul adevărat al lui van Heerden.

— Fie și așa — spuse Bridgers, băgând tabachera iar în buzunar. — D-ta ești cea păcălită. Nici odată n'ai să te mai întâlnești cu cerul pe

pământ!

Oliva aștepta, ce va urma.

Bridgers era atent tot timpul cât vorbea cu ea, și se temea parcă să nu fie întrerupt. În mijlocul unei fraze se opriase și ascultă spre ușă. Fetei îi părea bine, că nici nu încercase măcar să înainteze în cameră. Era evident că Bridgers se afla sub influența unui stupefiant oarecare. Ochii îi luceau nenatural și erau neobișnuit de mari; mâinile albe, cam murdare, se mișcau nervoase de colo până colo.

— Numele meu e Bridgers — începu el din nou.

— Sunt cel mai bun om al lui van Heerden. — asta înseamnă că am căzut jos de tot, eu, care am fost cel mai bun chimist analitic din câți au fost vreodată! — Se apropia de ușă, o deschise și trase cu urechea afară, apoi se apropia în vârful picioarelor de Oliva.

— D-ta trebuie să știi, nu-i așa? — șopti el. D-ta care ești iubita lui van Heerden — ce se petrece, despre ce e vorba?

— Ce...? — gângăvi Oliva.

— Despre ce e vorba? Am încercat să aflu dela Gregory și Milsom, dar ăștia fac pe misterioși. Ce se petrece? Pentru ce se trimit oameni în America, în Canada, Australia, America de sud, Africa și în Indii? Fii drăguță și povestește-mi și mie. Am văzut biroul. Înțeleg totul. Mii de plicuri cu bilete de vapor și bani, mii de telegrame cu adresele scrise. Pe mine nu mă poate păcăli nimeni!

Îi șueră aproape ultimele vorbe în obraz. — La ce scop angajează el pleava științei? Oameni ca Perrilli, Maxon, Boyd, Heyler și pe mine? De ce nu-și aduce tineri, cari ies acum din universitate?

Oliva clătină din cap, căci în clipa aceea destăinurile detractului acela o interesau mai puțin, decât propria-i viață. Atitudinea lui devenise încetul cu încetul amenințătoare... deodată îi veni o idee superbă. Era ceri că omul acela nu știa nimic de împrejurările care o aduseseră pe ea în casa aceea. Pentru el, ea era o ajutoare voluntară a doctorului, care trebuia să stea închisă în casă, dintr-un motiv oarecare.

— Îți spun totul, dacă mă duci înapoi acasă la mine. Aici nu-ți pot arăta dovezile.

În ochii lui licări hănuiala. Apoi bufni de râs.

— Așa cum vrei D-ta, nu merge. Știi doar foarte bine. Eu nu pot pleca d'aici. Apoi, mi-ai spus ultima dată, că nu-i nimic. Te-am observat doar deseori, când lucrai noaptea aici — continuă el spre marea surprindere a fetei. Ceasuri întregi mă uitasem cum scriai, și scriai și scriai.

Olva înțelese acum. Hilda Glaum îi semăna la statură și zăpăcitul acesta, care n'o văzuse pe Hilda nici odată la față, credea că e ea.

— De ce vrei să fugi d'aici? o întrebă el subit. Cu tărie și fermitate, fata reuși însă să-l readucă la discuția, pe care o începuse.

— Dar ce să-ți povestesc? întrebă ea. D-ta știi tot atât de mult ca și mine.

— Nu știu dect frânturi — răspunse el insistent. — Nu știu unde vrea să ajungă van Heerden. Știu de ce se căsătorește cu fata cealaltă. Asta o știu toți. Când e nunta?

— Care fată?

— Cresswell sau Prédeaux sau cu o chiamă — spuse Bridgers cu ușurință. — Fata era o vânzătoare, în realitate însă...

Fata se silea să apară liniștită.

— De ce crezi că vrea să se însoare cu ea?

Bridgers râse

— Nu face pe naiva. Pe mine nu mă poți prosti. O știe toată lumea, că fata e milionară.

— Milionară?

— Milionară — plescăi el din buze și scoase tabachera din buzunarul soios al vestei. — Ia o priză, atunci o să știi ce înseamnă să fii — moștenitoarea lui Millinborn.

Din holul de jos se auzi un sgomot. Bridgers tresări speriat și se întoarse spre ușă. (Oliva credea că joacă puțin teatru. Nu putea ști că orice sgomot producea durere nervilor otrăviți ai lui Bridgers).

Deschise ușa, se tupilă afară — și nu închise ușa în urma sa.

Oliva se luă încet după el și când ajunse la scară îl văzu dispărând la o cotitură a scării. O spaimă teribilă o apucă. Ar fi putut tipa, însă, deodată observă, că ușile steteau pe jumătate deschise — individul nu se oprise să le deschidă — și se strecură printre ele și coborî scara. Bridgers dispăruse și holul de jos era gol. Sala asta era mare și pardosită cu pietre. Între ea și poartă nu se afla decât o ușă de sticlă. Oliva se repezi pe scară în jos, deschise ușa și... alergă de-a dreptul în brațele lui van Heerden.

EVREUL DIN CRACOVIA

Dacă s'ar săvârși vreodată, în Londra, cea mai mare crimă a secolului, — o crimă atât de oribilă, în cât numele criminalului să fie pe buzele tuturor bărbaților, femeilor și copiilor, în stare să vorbească, — totuși, într-una din secțiunile Scotland Yardului nu se va găsi nici un singur funcționar, pe care întâmplările astea să-l intereseze cât de cât, sau care să fi auzit măcar ceva, afară numai în mod întâmplător. Secția asta, căreia i se zice în idiomul casei „secția Parlez-vous“ sau pe scurt „P. V.“ se ocupă numai cu întâmplările din afara imperiului britanic. Deși biroul principal al acestei secțiuni se află pe malul Tamisei, sufletul său însă, se află la Central Office din Londra sau la Sureté din Paris, sau chiar la Yamenul poliției din Peking. În secțiunea aceasta domnește o necunoaștere sublimă asupra criminalilor, cari lucrează în umbra Scotland Yardului; însă ți se poate spune acolo, fără multă șovăială și fără a fi nevoie de cercetări, numele gangsterilor celebri din New York, precum și din cine se compune fiecare din organizațiile secrete din China.

Pe străzile orașului Cracovia se certase odată un polonez cu un evreu, și anume pentru singurul lucru, pentru care se putea certa cineva în partea aceia a Poloniei: bani. Suma în discuție era relativ mică, 260 zloți, dar când evreul fu transportat în stare muribundă la spital, făcu o declarație atât de ciudată, că prefectul de poliție din Cracovia găsi nimerit să o transmită la Viena, de unde fu comunicată la Berna. În Berna polițiștii se scărpinară mai întâi în bărbie, trimiseră apoi știrea la Paris, de unde ajunse la Rio de Janeiro, New-York și Londra.

Unul din inspectorii secției P. V. eși din biroul său și se duse, în aparență, fără nici un scop, în biroul incomod al d-lui McNorton.

— Din Cracovia ne-a sosit acum o știre curioasă. Poate că-l inte-

resează pe prietenul D-tale Beale.

— Ce știre? — spuse McNorton, care găsea că povestele secției P. V. sunt totdeauna foarte amuzante dar fără profit.

— Un individ a fost ucis — începu Inspectorul dela P. V., cu un ton degajat, ca și când partea aceasta a povești ar fi fost cea mai puțin importantă. — Dar înainte de a muri a făcut un testament, prin care a lăsat ca moștenire tot ce poseda, fiului său, cu mențiunea că nici unul din depozitele sale, — tipul negocia mai ales cu grâu — să nu fie vândută la bursa internațională de cereale sub una mie zloty pro baniță. Asta înseamnă vreo treizeci lire.

— Grâu cu treizeci lire per baniță? — întreabă McNorton. Individul trebuie să fi avut febră mare de tot!

— De loc. Tipul era bine cunoscut în Cracovia, un oarecare Zibowsky, care a fost în timpul războiului unul din principalii cumpărători oficiali de cereale al guvernului german. Prefectul poliției din Cracovia l'a întrebat dacă nu suferă de halucinații, dar el a răspuns că guvernul German are o opțiune la un preț mic asupra întregii producții de cereale din Galiția, Ungaria și Ucraina. Zibowsky voia să aibă condițiuni mai avantajoase și se crede, că el lucra de conivență cu un membru al guvernului german, care a făcut o avere considerabilă în timpul războiului cu furnituri militare. Înainte de a muri a admis aproape acest lucru, iar în ultimele sale clipe a bâlbâit ceva despre o invenție extraordinară, numită Prăpădul Verde.

McNorton șueră printre dinți.

— Alteceva nimic?

— Nimic — răspunse omul P. V.-ului. — Mi-aduc aminte că Beale a făcut oarecari destăinuiiri misterioase asupra acestui Prăpăd Verde. Unde e el acum?

— A plecat aseară din Londra.

— Nu poți pune mâna pe el?

McNorton clătină din cap. — Presupun că ai să raportezi ministerului. Chestiunea pare să fie serioasă. Orice ar fi, un lucru e precis: planul se elaborează în Londra și van Heerden e șeful organizației.

Își luă pălăria și se duse să-l caute pe Kitson. Il găsi în holul hotelului. James Kitson îl întâmpină grăbit.

— Ai ceva știri dela Beale?

— A fost azi dimineață în Kingston cu preotul Homo, dar a plecat iar. Am vorbit la telefon cu inspectorul din Kingston, care nu știa însă prea multe și nu mi-a putut spune nimic precis, mai ales dacă Beale a găsit vreo urmă. Beale a vorbit azi dimineață cu vagabondul. Dar se pare că n'a aflat nimic prețios dela el. De fapt am venit să te întreb, dacă s'a pus el în legătură cu D-ta.

Kitson clătină din cap.

— Aș vrea să vorbesc cu el despre afacerea asta a Prăpădului Verde, — Beale lucrează singur în direcția asta, și e timp, ca să nu mai lucreze singur.

— Afacerea e atât de serioasă?

— Pare a fi o chestiune internațională — răspunse McNorton cu seriozitate. — Tot ce știu deocamdată este că se lucrează la un plan fantastic de desorganizare a alimentării cu cereale a lumii întregi. Ști capul mișcării e van Heerden. Beale știe despre afacerea asta mai mult ca oricare altul, se mulțumește însă a ne spune numai indicii

și amănunte vagi. Am citit fișa personală a lui van Heerden, fără însă a găsi ceva împovorător. Pare să fi fost, un timp oarecare, un om cinstit, cu toate că acei cu cari era în legătură nu erau tocmai dintre cei mai buni. Se știe că lucrează acum cu cel puțin trei oameni, cari cu toții au un trecut urât. Milsom, un medic, care a fost condamnat pe la 1890 pentru omor, Bridgers, un chimist american, care a fost condamnat în Manchester pentru contrabandă de zaharină. Mai e apoi o fată, Hilda Glaum, o străină care fu condamnată în timpul războiului pentru că nu s'a înscris la Oficiul Străinilor.

— Dar despre van Heerden, ce știi?

— Nimic. A fost timp îndelungat în America de sud, a trăit mult timp pe continent și acum câțiva ani în Spania. Legătura lui cu uciderea lui Millinborn o cunoști.

— Da. Asta o cunosc — răspunse Kitson cu amărăciune

— Beale trebuie să părăsească mutismul. Trebuie să ne comunice. Și noi putem să-i spunem ceva ce el poate nu știe încă. Anume că van Heerden corespundează asiduu prin cablograme în toată lumea. De altfel, în Cracovia s'a petrecut de curând ceva, care confirmă toate presupunerile lui Beale.

Ii povesti pe scurt, ceeace aflase și el în dimineața aceea.

— De necrezut — exclamă Kitson. — Ar fi imposibil ca să se poată cumpăra cereale la acest preț. Toată chestiunea nu e de crezut. Din întâmplare sunt sindicul unei asociații de morari și știu că sunt cereale destule pe piață și că recolta mondială este anul acesta peste media obicinuită. Imi vine să cred că evreul polonez a vorbit în delir.

McNorton surâse.

— Să sperăm că ai dreptate. Mai sper că toată povestea asta este o exagerare și că informațiile poliției sunt eronate. În tot cazul, precis e faptul că van Heerden telegrafiază asiduu în toată lumea, — și acum vreau să-l găsesc pe Beale.

Dar Beale nu era de găsit. O vizită în locuința sa fu zadarnică. Străinul, care voise să-l viziteze pe van Heerden cu o zi mai înainte, fusese din nou dimineața, dar și el dispăruse și nu putea fi găsit.

McNorton schimbă direcția cercetărilor sale și intră în imobilul splendid al Firmei Punsonby. Trecu pe lângă masa unde lucrase Oliva Cresswell și văzu că acum lucra o altă fată lângă tăcuta Hilda Glaum.

D-l White, domnul acela pompos, îl salută cam ciudat. Când polițistul intră în biroul d-lui White acesta se sculă de pe scaun, palid ca un mort și nu putu scoate o vorbă. McNorton recunoscu simptomele criminalului prins asupra faptului și se întreba întrucât omul acesta e amestecat în planul infernal.

— Ah.. ah.. D-l McNorton! — bâlbâi White tremurând ca varga.

— Luați loc vă rog. Ce-mi procură onoarea vizitei Dv.?

— Voiam numai să vă văd — răspunse acesta amabil. — N'ați mai pierdut în ultimul timp, scrisori recomandate?

— Da.. da.. adică nu.. nu nu.. foarte amabil din partea Dv că veniți să mă vedeți, D-le Inspector...

— Inspector general — îl corectă McNorton, bine dispus.

— Vă cer iertare. D-le Inspector general — spuse White în grabă.

— Nu mi s'a mai întâmplat așa ceva — și se uită mai cu teamă, mai

cu îndoială, la polițist.

— Ce mai face prietenul D-tale van Heerden?

D-l White se mișcă jenat pe scaun și iar se părea că-i e frică.

— D-le... McNorton, van Heerden nu e prieten cu mine. E numai o cunoștință. Afaceri comune..

White acela, pe care-l cunoștea McNorton nu era White de azi. Ista îmbătrânise, trăsăturile feței erau supte, ochii încercuiți cu cearcane negre.

— Pare să fie un băiat șiret — opină Norton. — Așa e că ești cointerestat la unele din întreprinderile sale?

— Numai la una — răspunse White aspru, — și pe Dumnezeu, așa dori... — dar se opri din vorbă.

— Ca să nu fii așa-i?

Și iar se suci White pe scaun.

— Dr. van Heerden e un om foarte deștept. Are planuri mari și eu sunt cointerestat.. cu bani. Nimic altceva. Am băgat bani în.. sindicatul lui, fără să știu ce fel de afaceri face. Asta vreau s'o stabilesc.

— Ai atâta încredere?

— În chestiuni de finanțe sunt ca un copil mic, — admise D-l White, dar adăugă numai decăt: — afară, bine înțeles, de chestiile financiare ale casei Punsonby. Noi suntem una din cele mai sănătoase case de comerț din Londra și bilanțul nostru servește ca model.

— Am mai auzit asta — răspunse McNorton sec. — Dar, ce fel de plan are Dr. van Heerden?

D-l White ridică din umeri.

— N'am idee — spuse el cu un surâs melancolic — Probabil că e prostie din partea mea, dar am atâta încredere în el și în geniul său, că atunci când a venit la mine și mi-a spus: — Dragă White, așa dori ca să investești câteva mii în sindicatul meu — eu i-am răspuns pur și simplu: — Dragă Doctore, uite ceul și te rog nu mă incomoda cu amănunte. Trimite-mi numai regulat dividendele. Ha, ha, ha!

Râsul său suna însă fals și n'ar fi dus în eroare nici măcar pe un copil de zece ani.

— D-ta ai băgat în sindicatul acela patruzeci de mii de lire! — începu McNorton.

— Patruzeci de mii! Dar de unde știți asta? — și se îngălbeni și mai mult.

— Lucrurile astea se află. Dar, voiam să spun: — D-ta investești patru zeci mii de lire fără să-ți dai măcar osteneala să afli ce este afacerea în care ai băgat banii. Nu vorbesc acum în calitate de polițist, D-le White — continuă el și văzu cum White râsuflă ușurat, — ci ca un vechi cunoscut al D-tale.

— Poți să zici liniștit „prieten” — îl întrerupse White pasionat. — Eu v'am considerat totdeauna ca un prieten, D-le McNorton. De când ne cunoaștem noi? Cred că ne-am văzut pentru prima dată în 1903 când ne-au prădat hoții.

— E cam mult d'atunci. Dar să rămânem la chestiunea investițiilor D-tale bănești, cari pe mine, ca prietenul D-tale, mă interesează foarte mult. D-ta ai dat Doctorului van Heerden banii, fără ca să te convingi, dacă întreprinderea e legală. Nu vreau, bine înțeles, să spun că nu e legală, — spuse McNorton, văzând că White deschide

gura ca să protesteze. — Dar mi se pare ciudat, că D-ta nu ți-ai dat măcar osteneala să te convingi.

— Bine înțeles, că m'am interesat, D-le McNorton. Este vorba de un procedeu chimic. Dar eu nu înțeleg nimic din chimie. Recunosc cu plăcere — și coborî vocea, de și nu era nevoie, — că regret investiția făcută. Noi, oamenii de afaceri, suntem supra încărcăți. Nu ne putem permite să investim bani pe timp îndelungat. Și se întâmplă, — hm — că chiar acum să-mi fie foarte plăcut, să pot lichida această investiție.

McNorton dădu din cap. El știa mult mai mult asupra situației financiare încurcate a lui White, decât acesta credea. McNorton știa, de pildă, că veneratul Director al firmei Punsonby căzuse pe mâna unor cămătari feroci, cari îi storceau sângele. McNorton bănuia că chiar la Punsonby nu era totul în regulă și în City circulau șvonuri curioase că acțiunile Punsonby lasă mult de dorit.

— Cunoștința mea cu Dr. van Heerden — spuse D-l White subit, — vine d'acolo, că m'a tratat în ultimul timp, când am fost bolnav. Mi sunt foarte obligat.

D-l McNorton știa că asta nu-i adevărat.

— Cred că știi — încheiă McNorton discuția, sculându-se să plece, — că toți acționarii sindicatului lui van Heerden sunt și ei responsabili de modul cum se întrebuințează banii. Înainte de toate însă, sper că-ți vei recăpăta banii!

— Credeți că există vreo îndoială? — întrebă White consternat.

— Bănueți există totdeauna, când e vorba să-ți recapeți bani dela un sindicat, — răspunse McNorton diplomatic.

— Nu plecați, încă, vă rog. — D-l White se mișcă în jurul biroului său cu agilitate nebănuită și-l opri pe detectiv să plece, luându-i aproape clanta ușii din mână.

— Sunt înspăimântat D-le McNorton — spuse el, conducându-l din nou spre scaun. — Nici nu încerc să ascund asta. Sunt, serios vorbind, speriat de cele auzite. Nu atât din cauza banilor. Zău că nu, căci Punsonby ar putea suporta pierderea unui fleac de patru zeci mii de lire fără să fie ruinat. E vorba de indicația ascunsă, care zace în vorbele Dv., D-le Inspec... pardon, vreau să spun D-le Inspector general. E oare posibil — și spunând aceste vorbe se înfipse în fața lui McNorton, cu mâinile în solduri și cu capul dat înapoi, ca și când ar fi vrut să se păzească de o ciocnire cu cele ce intenționa să spună. — E posibil, ca să fi contribuit, fără să știu, la finanțarea unui plan, care este întrucâtva... ilegal, imoral, lipsit de etică și contra intereselor... omenirii? — și clătină din cap ca și când nu credea în propriile sale vorbe.

— În lumea financiară, totul e posibil — răspunse detectivul zâmbind. — Nu vreau să spun că în sindicatul D-rului van Heerden e ceva criminal. Nici n'am citit măcar și nici n'am văzut statutele societății. Poate că-mi poți face D-ta un serviciu în direcția asta?

— Nici eu nu le am. Sindicatul nu e înregistrat, ci era, ca să zic așa, o afacere particulară.

— Dar exploatarea „Prăpădului Verde” — încercă McNorton și văzu cum și ultima picătură de sânge dispăre de pe fața celui alt.

— „Prăpădul Verde?” — bălbâi White. — Am auzit numele asta, dar nu știu nimic.

— Nu știi nimic. Dar presupui ce e mai rău. Acum o să-ți vor-

besc deschis. Motivul pentru care D-ta nu știi nimic despre sindicatul lui van Heerden, e că D-ta singur bănuiai că a fost fondat în scopuri ilegale, — te rog nu mă întrerupe. — Nu știi nimic pentru că nu vrei să știi. Ai întrezărit o ocazie, ca să câștigi mulți bani, D-le White și banul e ceva care te-a atras totdeauna. Nici un plan, care promitea câștiguri enorme, n'a fost conceput în ultimul timp în colțurile cele mai abjecte ale Londrei, fără ca D-ta să nu fi aruncat bani și aici ai văzut o ocazie care arăta a fi mult mai promițătoare ca toate celelalte.

— Vă jur.. — începu White.

— N'a venit încă timpul să juri ceva, — zise McNorton aspru. Există un singur loc unde un om trebuie să depună jurământul. Înaintea judecătorului. Un lucru vreau să-ți mai spun. Și noi dibuim prin întuneric, ca și D-ta. Un singur om cunoaște secretele Prăpădului Verde, sau le bănuiește și ăsta e Beale !

— Beale !

— Ai făcut deja cunoștința lui, mi se pare. Sper în interesul D-tale, că nu vei fi nevoit să te mai întâlnești cu el. Se poate ca Prăpădul Verde să n'aibă mare importanță ; poate că nu înseamnă altceva, decât că D-ta ai să pierzi banii și asta ar fi cel mai mic lucru, ce ți s'ar putea întâmpla. Pe de altă parte, D-le White, nu vreau să-ți ascund că lucrul acesta poate să însemne moartea D-tale.

White scoase un gemăt și trebui să se sprijine de birou.

— Informațiunile mele sunt neprecise, dar simt întrucâtva — și McNorton încreți fruntea — că în dosul afacerii e ceva rău de tot — afurisit de rău.

Își luă pălăria și se îndreptă spre ușă.

— Nu știu dacă să-ți spun „la revedere” sau „adio” — spuse el cu ironie usturătoare.

— Adio... e un cuvânt eșit din modă ! — răspunse White, făcând un efort eroic să pară că e bine dispus.

BRIDGERS INTRECE MARGINEA

Dr. van Heerden sedea lângă patul cu baldachin pe care zăcea fata. În privirea rece a ochilor săi albaștrii se simțea o urmă de veselie.

— Arăți foarte caraghioasă.

Oliva întoarse capul spre perete, ca să nu-l mai vadă. Mai mult nici nu putea face, căci mâinile și picioarele îi erau legate, iar pe pernă, lângă capul ei, se afla un tulpă ud, care fusese întrebuințat să înăbușe strigătele sănătoase, ce anunțau recăpătarea cunoștinței.

— Arăți ciudat de tot, — continuă doctorul, mestecând capătul țigării — dar nu mai ciudat de cum ai arătat până acum. Bridgers ți-a dat drumul ? Băiat de treabă, Bridgers ăsta. Ce ți-a povestit ?

Oliva întoarse acum capul spre el și se uită în ochii lui o clipă. Își îndreptă apoi privirea spre rănile, pe cari î le făcuse curelile la mâini.

— Te porți ca un Hun.

— N'o să mă faci să-mi pierd din nou cumpătul. — își bătut el joc de ea. — Poți să mă numești cum vrei: Hun sau Heinz sau Fritz, nimic nu o să mă supere. Măine vom fi bărbat și soție.

— Exclus — protestă ea cu scârbă. — Nu poți sili o femeie să se

mărite contra voinței ei. Ne aflăm doar...

— Intr'un stat civilizat, știu asta — o întrerupse el amabil. — Chiar în țări civilizate se petrec lucruri ciudate, și D-ta ai să te măriți cu mine, — ai să răspunzi pastorului un „da”, când te va întreba, dacă vrei să te măriți cu acest bărbat, dacă vrei să-l iubești și să-l estimezi, și așa mai departe. — Ai să spui „da”!

— Am să spun „nu” — susținu Oliva cu tărie.

— Ai să spui „da”. Sperasem să-ți pot lăsa atâta timp de eugetare, până ce vei fi devenit singură cuminte. As fi putut întrebuința argumente, cari cred că te-ar fi convins: există lucruri mai rele, decât o căsătorie cu mine.

— Mie nu mi se pare nimic mai rău.

— Atunci ești foarte naivă. Ți-am descris doar felul cum se va încheia căsătoria. Ar fi putut foarte bine ca această aventură să se termine cu altceva, decât cu o căsătorie — îi răspunse doctorul cu subînțeles. Pe Oliva o trecură fiori reci.

Doctorul păstră cinci minute tăcere, mestecă vârful țigărei și se uită la ea, cu o privire din care nu se putea înțelege nimic.

— E caraghios să te întreb — începu el deodată, — dar presupun, că D-ta te-ai ocupat foarte puțin până acum cu chestiunea pedepsei cu moartea. Văd că am avut dreptate. La executarea condamnaților la moarte se petrece ceva, un lucru pe care publicul nu-l prea cunoaște, anume, că în multe țări delicventul se ametește, înainte de execuție cu un preparat pe care-l voi numi eu Bromocin. Te interesează asta?

Oliva nu-i răspunse. Dr. van Heerden râse încet.

— Ar trebui să te intereseze însă. Efectul Bromocinei — van Heerden vorbea acum cu preciziunea unui profesor, care ține o prelegere — e curios. Individul care a fost tratat cu acest preparat, ajunge într-o stare de prostație, în care totul îi este egal, sau pare să-i fie indiferent. Cu toate că este absolut conștient de ce se petrece cu el, se duce supus la execuție, se comportă normal și face exact aceea ce i se cere. De fapt, Bromocinul distruge voința.

— Și pentruce-mi povestești toate astea? — îl întrebă Oliva apucată subit de frică.

Van Heerden se întoarse puțin cu scaunul, întinse mâna și luă de pe masuța care era lângă fereastră, o cutiuță lunguiață neagră. O puse pe pat și o deschise. Oliva se uită la el ca fermecată. Din cutiuță, Doctorul scoase o sticlută mică, plină cu un lichid incolor. Sticluta o puse cu mare băgare de seamă lângă pat. Scoase apoi o seringă și un ac de injecție. Destupă sticluta, băgă seringă înăuntru, o umplu cu lichid, puse acul în vârful seringei, apăsă pistonul, făcând să iasă, prin gaura acului câteva picături de lichid și depuse apoi totul cu multă băgare de seamă înapoi în cutie.

— D-ta spui, că n'ai să te măriți cu mine. Presupun că vrei să faci scandal, când va veni preotul să ne cunune. — Sperasem — adăugă el scuizându-se, — să-ți pot pregăti o nuntă cum se cuvine, așa cum le place femeilor. Văzând că așa ceva nu e posibil, am sperat că ne vom putea căsători în liniște în bisericuța cea mică de colo. — Și arătă cu capul spre fereastră. — Acum mă tem, că voi fi nevoit să rog pe sfinția sa să îndeplinească ceremonia aici, în casă.

Se sculă de pe scaun, se aplecă asupra ei și-i suflecă cu îndemâna-

re mâneca bluzei — Dacă strigi, am să-ți pun călușul ăsta în gură — și arată tulpanul ud dela căpătâiul patului. — N'are să te doară aproape de loc. După cum îți spuneam, cununia o facem aici, pentru că starea sănătății D-tale împiedică pentru moment o deplasare. Și ai să spui „da”!

Oliva tresări, când acul seringii îi intră în piele.

— N'are să te doară mult timp — spuse Doctorul liniștit. — Ai să spui „da” — repetă el, — pentru că am să-ți ordon să spui „da”. Durerea ascuțită și arzătoare din braț, dispăru deodată. Oliva avea impresia, că mâna i s'ar umfla cu o pompă de aer, ca un cauciuc. Dar sentimentul acela nu era de loc neplăcut. Van Heerden scoase acul seringii din braț și apăsă cu degetul rana, făcută de împunsătură.

— Am să repet tratamentul astă-seară și nici n'ai să simți. Măine dimineață primești ultima injecție și atunci totul are să-ți fie probabil indiferent. Sper că n'are să mai fie nevoie să-ți fac și mâine după masă o injecție.

— N'am să rămân mereu sub acțiunea otrăvei — scrâșni Oliva din dinți, — și are să vie ocazia ca să mă socotesc cu D-ta, Dr. van Heerden.

— Până atunci — răspunse el liniștit, voi comite o crimă atât de miraculoasă și de teribilă, încât fapta asta neînsemnată, de a fi administrat un stupefiant, — așa se zice în termeni legali — nici nu se va lua în seamă și nici nu va atrage atenția păzitorilor legii. Și acum, cred că-ți pot scoate cătușele. Ceeace și făcu.

— Scoală-te și plimbă-te puțin, altfel înțepenesti cu totul. De fapt, mă port foarte cum se cade cu D-ta. Nu vrei să-mi dai dreptate, că e așa? Sunt prea mărinimos, ca să fiu răzbunător. Dealtfel am avut azi după amiază o convorbire interesantă cu prietenul D-tale. Beale. D-l acesta e un tânăr foarte încăpățânat, care mă urmărește cu înverșunare. — Râse cu poftă. — Dacă nu trebuia să mă înapoiez în laborator, ca să-mi iau Bromocina, ași fi pierdut ocazia acestei interesante discuții. Tânărul acela e tare amorezat de D-ta — îl amuză mult să vadă cum Oliva se roșește ca focul — e foarte amorezat — repetă el. — ce păcat!

— Când începe să acționeze otrava?

— Ti-e frică?

— Nu. Dar ași primi mulțumită ori și, ce care m'ar face să uit prezența D-tale. D-ta nu ești tocmai sociabil, — spuse ea cu tonul pe care el îl cunoștea atât de bine.

— Liniștește-te, copila mea — răspunse van Heerden cu blândete prefăcută — scapi numai de cât de mine.

— Dar, la ce vrei neapărat să te căsătorești cu mine?

— Acum pot să-ți spun, asta. — răspunse el. — pentru că ești o fată foarte bogată și pentru că am nevoie de banii D-tale. Jumătate din averea D-tale devine proprietatea mea, pe dată ce suntem căsătoriți.

— Atunci individul acela mi-a spus adevărul! Oliva se sculă subit în picioare dar încordarea aceasta îi procură amețală.

Van Heerden o apucă de umeri și o așază încet la locul ei.

— Care individ? — idotul ăla de guraliv? — Bridgers? Rămâi locului — adăugă el cu liniștea medicului la patul bolnavului — Da. D-ta ești moștenitoare unui domn foarte interesant cu numele de John Millinborn.

— John Millinborn? — exclamă fata. — Acela care a fost ucis?

— Da, acela care a fost omorât — repetă van Heerden. — Ucidere este un cuvânt prost și ordinar. Da, draga mea, D-ta ești moștenitoarea. Millinborn era unchiul D-tale și ți-a lăsat vreo șase milioane dolari, mai bine zis sumușoara asta frumoasă, ne-a lăsat-o nouă.

— Dar nu înțeleg, ce înseamnă asta?

— Adevăratul D-tale nume e Prédeaux. Tatăl D-tale a fost nenorocitul...

— Știu, știu, — strigă ea. — Omul care a murit atunci în hotel, tatăl meu!

— Așa-i că e interesant? — întreabă doctorul calm. — Ca într'un roman. Da, draga mea, acela a fost tatăl D-tale. Un bătaș de clasă, pe care ai face bine să-l uiți. Eu auzisem cum John Millinborn povestea avocatului său, că mama D-tale a murit de inimă rea, săracă lipită, victima răutății și lipsei de scrupule a tatălui D-tale. Cred că așa a fost chiar.

— Tatăl meu. — bolborosea fata, care zăcea cu ochii închiși, albă ca varul.

— John Millinborn a lăsat moștenire o avere și eu cred, că a sosit momentul ca D-ta să afli adevărul. Avere a fost predată unui administrator. D-ta trebuia să afli de moștenirea asta, abia după ce te vei fi căsătorit. Căci Millinborn se temea, să nu cazi pe mâna unui vânător de zestre, care să-ți distrugă viața, așa cum Prédeaux a distrus-o pe a mamei D-tale. Asta a fost foarte frumos din partea lui. În ceea ce mă privește pe mine, eu nu intenționez nici decum să-ți distrug viața. Eu am intenția să-ți las jumătate din averea unchiului D-tale și să-ți dau, afară de asta, posibilitatea să gusti din tot ce viața poate să ofere unei femei tinere...

— N'o fac, n'o fac, nu vreau! — se văită fata. Van Heerden se sculă de pe scaun și se aplecă asupra ei. — Prietenă dragă, ești pe cale să adormi — spuse el, ca pentru sine, mai așteaptă câteva clipe și părăsi camera, închizând ușa după el. Doctorul coborî în hol, și trecu prin sufrageria, care se afla sub camera fetei. Acolo se aflau doi bărbați, unul gras, cu o chelie enormă și spân' complet, îi lipseu chiar și sprâncenele, cellalt un om tânăr.

— Halo, Bridgers — strigă van Heerden, către cel din urmă. — Ai palavragit!

— Vai de mine, dar cine nu palavragește azi? — îi răspunse tânărul, și scoțând tabachera din buzunar, deschise capacul și luă cu mare plăcere o priză din conținutul tabacherei.

— Otrava asta are să te dea gata într'o zi — spuse Doctorul

— O să-i aducă cel puțin o dispoziție mai bună. — spuse acum chelul. — N'am nimic contra acelora, cari prizează cocaină, atâta timp cât prizează. Numai între prizări te plictisesc.

— Doctorul Milsom vorbește ca un artist — spuse acum Bridgers înveselit subit. — van Heerden — continuă el, — dacă n'aș priza, atunci n'aș lucra în afurisita aia de fabrică, ci aș fi probabil unul din cei dintâi chimiști ai Americii. Mă duc acum să lucrez. Capăt vreo recompensă pentru faptul, că am făcut pe drăguța de logodnică a D-tale să-și vie iar în fire? Milsom îmi spune, că e aici. Eu credeam că e fata cealaltă. — se poate că nu fiu în toate mințile.

Van Heerden încreți din frunte.

— D-ta te interesezi cam prea mult de afacerile mele particulare — îi spuse el aspru.

— Ah! Cât ești de sensibil! Dacă nu m'aș interesa de ceva, aș înnebuni! — râse Bridgers.

Ajunsesese în stadiul acela al beției albe, în care lumca este un loc de petrecere foarte plăcut, plin de glume.

— Locul ăsta d'aici mă irită — continuă el. — Nu pot să mă înapoez la Londra? Aici stagnez. O parte din preparatul, pe care l'am făcut acum de curând, pur și simplu, n'a reacționat. Am dreptate, nu-i așa, Milsom? În gaura asta devin atât de obosit, că toți microbii mi se par egali.

Van Heerden se uita întrebător la individul, pe care Bridgers îl numise Milsom.

— Lasă-l să se ducă. Am să bag eu de seamă de el. — răspunse Dr. Milsom.

— Ce face fata? — întreabă acum Milsom, pe dată ce rămase singur cu van Heerden.

Acesta făcu o mișcare, la care Milsom răspunse cu un semn din cap.

— Preparat admirabil! L'am administrat înainte vremuri la nebuni. În timpurile mele bune.

Van Heerden nu-l întreabă ce fel de zile erau acelea. Nici nu se prea interesa de trecutul colaboratorilor săi. Dar povestea vieții lui Milsom era cunoscută tuturor. „Sezuse” cincisprezece ani pentru o crimă, care iritase toată lumea în anul 99. Din închisoare eșise de vreo patru ani.

— Și cum merge în general? — întreabă Milsom.

Van Heerden ridică din umeri.

— Pentru prima dată încep să deviu nervos. Nu atât frica de Beale, care-mi irită nervii, cât pur și simplu chestiunea banilor. Cheltuielile sunt enorme și sporesc continuu.

— Guvernul D-tale — hm — Banca ceea din America de Sud nu s'a decis încă?

Van Heerden clătină din cap.

— Mai am ce-i drept, mare speranță în direcția asta. Urmăresc mereu ziarele, mai ales cele agricole, și dacă nu mă înșel, există o mișcare evidentă, care lasă să se înțeleagă dorința de a mă ajuta. Dar nu mă pot baza pe asta. Căsătoria trebuie să aibe loc mâine în orice caz.

— Și White devine nervos — continuă van Heerden după o pauză scurtă. — Mă plictisește să-i dau banii înapoi, ce-i datorez, adică ce-i datorează sindicatul. White e pe pragul falimentului.

Milsom strâmbă din nas.

— Atunci are să ne denunțe. Teapa asta de oameni procedează totdeauna așa. Trebuie să-l liniștești. Zici că nunta se face mâine?

— Am înștiințat pe preot și i-am spus că logodnica mea e prea bolnavă, ca să se ducă la biserică, deaceia ceremonia trebuie să aibe loc aici, în casa asta.

Milsom dădu din cap. Se sculase dela masă și se uita afară în grădină.

— Se întâmplă de multe ori și ceva mai rău, decât să stai două-trei săptămâni în locul ăsta. Ia uită-te la verdele ăsta frumos! — și

arătă spre iarba clătinată de adierca vântului..

— Nu m'am interesat nici odată de natură — răspunse van Heerden cu dispreț.

Milson mormăi.

— Asta înseamnă că n'ai stat nici odată în pușcărie — observă el tăios. — E timp să mai facem o injecție ?

— Abia peste două ore. Să jucăm între timp o partidă de pichet — spuse van Heerden.

Abia amestecaseră cărțile de joc și voiau să înceapă, când auziră pe cineva venind în grabă prin hol. Un individ sbură înăuntru, îmbrăcat cu un halat murdar. Obrazul schimonosit de spaimă.

— Monsieur, monsieur — țipă el — idiotul acela de Bridgers..

— Dar ce s'a întâmplat ? — van Heerden sărise în sus de pe scaun.

— Mi se pare că a înebunit. Dansează prin parc, cântă și strigă, și are preparatul la el.

Van Heerden trase o injurătură și sări pe ușă afară. Dr. Milsom după el. Aleseră drumul cel mai scurt, alergară în sus pe scara care ducea spre curtea din față, acolo unde era fântâna, și trecură prin tușiș : acolo-l zăriră și pe Bridgers !

Nu mai dansa. Stetea cu gura căscată și se uita în jurul său. — Mi-a căzut din mână. Mi-a căzut din mână ! — bâlbâi el.

van Heerden nu trebuia să întrebe, ce-i căzuse din mână, căci din pajiștea verde care atâțase admirația lui Milsom, nu mai rămăsese urmă ! În locul ei nu se afla de cât pământ care arăta ca și când ar fi fost băgat în cazanul iadului. Aerul era greoi și plin cu un miros pătrunzător de putrefacție.

OLIVA E SUPUSA

D-rei Oliva i se părea că în fața ochilor îi atârnă o perdea cenușie, presărată cu puncte luminoase, puncte cari apăreau și dispăreau. Pe dată ce-și ațintea privirea pe unul din aceste puncte, devenea două sau trei și se înmulțeau la infinit.

I se părea că vede persoane cunoscute, căci jumătate din oreerul său putea percepe și reflecta asupra situației ei, ca și când ar fi fost vorba de altcineva. Se sculase dintr'un fel de narcoză.. Se putea considera singură, într'un fel cu totul impersonal, ciudat și foarte interesant. Totuși, prin paravanul acela cu puncte luminoase, Oliva nu putea zări nimic și nu auzea decât o voce, care spunea : „hai, scoală-te, deșteaptă-te !” De o mie de ori se repetă ordinul acesta monoton și apoi paravanul se topi.. și dispăru. Oliva se găsi zăcând pe pat, cu tâmpilele zvâcnind și ochii dureroși, iar doi bărbați se uita la ea din cari unul era chel..

— A fost într'adevăr tatăl meu ? — întreabă ea somnoroasă.

— M'am gândit eu că doza de ascară o să fie prea mare — spunea Milsom. — Nu obții nimic altceva decât o stare de somnolență și asta nu e aceia, ce vrei D-ta.

— O să-și revie acum — răspunse van Heerden, al cărui obraz arăta îngrijorare. — Doza a fost prea tare — deși organismul ei mi-a părut destul de solid, ca să o suporte.

Milson clătină din cap.

— O să-și revie, nu-i vorbă, dar putea să se și ducă ! Eu nu i-as

mai face nici o injecție.

— Nici nu mai e nevoie — răspunse van Heerden.

— Cât e ceasul? — întreabă acum fata, care se simțea foarte slabă și obosită, dar nu și zăpăcită.

— Douăsprezece. Ai dormit de eri seara dela șapte. Să vedem dacă poți sta în picioare. Scoală-te, te rog.

Oliva se supuse blândă. N'avea nici o altă dorință, decât să facă ceeace i se cerea. Starea ei spirituală era plină de o dependență lipsită de voință. Ar fi fost mulțumită s'o lase în pace, ca să se poată culca din nou.

Și totuși există un moment, în care avea dorința vie să propune canaliei aceia un plan ca să puie mâna pe bani, fără căsătorie. Dorința aceasta nu dură decât o clipă după care urmă o oboseală mai intensă ca și când încercarea aceasta de a gândi depășise puterile ei. Știa, și se mira de știința asta, că stă sub influența unui narcotic, care era pe cale să-i distrugă orice voință și totuși nu simțea nici un imbold să lupte pentru a-și recâștiga libertatea de acțiune. — Să-și recapete libertatea de acțiune — repetă Oliva, amintindu-și că aceste cuvinte avuseseră în război o semnificație specială și că puteau fi citite tot mereu prin zăbrele. Așa erau toate gândurile ei, — veneau ca o sursă ordonată, dar goală, de vorbe, fraze goale în care nu lipseau nici măcar virgulele, punctele și semnele de exclamație.

— Du-te la fereastră d'acolo, — îi porunci van Heerden și fata se supuse, deși îi tremurau genunchii. — Acum vino înapoi — bine, foarte bine.

Oliva se uită la el și nu tresări, chiar și când îi puse mâinile pe umeri.

— Azi după amiază te măriți — vrei, nu-i așa?

— Da. Vreau.

— Și ai să spui „da”, când ți se va cere, ai?

— Da. Așa am să spun.

Oliva înțelese tot timpul că toate astea erau caraghioslăcuri. Știa foarte bine că nu doria să se căsătorească cu omul acela. În creierul ei se formau fraze frumoase, culese cu greu, ca de pildă: „Rușinea asta nu va rămâne nepedepsită, virgulă, și D-ta ai să plătești pentru fapta asta, virgulă, doctor van Heerden, punct.”

Munca psihică pe care o depusese ca să formuleze protestul acesta în creierul său, o obosise atâta, că nu mai era în stare să-i dea glas. Știa de altfel că vorbele ei erau nenaturale și teatrale și o părțică a creierului ei îi șoptia, că probabil prelucrează numai ceva, ce văzuse într-o piesă de teatru. Voia, la urmă, să facă ceeace era mai ușor și să spuie „da”.

— Ai să rămâi aici până ce va veni preotul și n'ai să încerci să fugi, nu-i așa? — o întreabă van Heerden.

— N'am să încerc să fug.

— Culcă-te din nou — și se supuse ascultătoare.

— Asta ajunge, — spuse acum van Heerden mulțumit — Hai cu mine jos, Milsom. Trebuie să-ți spun ceva.

O lăsară pe fată culcată în pat, uitându-se la tapetele de pe pereți ale cărui model o interesau mai mult decât ceeace amenința să i se întâmple.

— Ce s'a întâmplat? — întreabă Milsom, așezându-se la locul său

obicinuit la masă.

— Asta — răspunse van Heerden, aruncându-i o scrisoare. — Am primit o azi dimineață prin unul din oamenii mei. Eri seara n'am fost acasă. Nu pot risca să fiu urmărit.

Milsom desfăcu scrisoarea și citi :

„Eri după amiază te-a căutat un individ care a mai venit apoi de câteva ori. Beale l'a văzut și l'a interogat. Tipul își zice Stardt, pare însă să nu fie englez. Locuiește în hotelul Saraband, Barners Street”.

— Cine e asta ? întrebă Milsom.

— Nu îndrăznesc să cred... — răspunse van Heerden, plimbându-se nervos prin cameră.

— Și dacă totuși ai îndrăzni, ce formă ar avea atunci speranța D-tale ?

— Ți-am spus abia de curând — răspunse van Heerden, oprindu-se în fața tovarășului său, că am cerut ajutorul Guvernului meu. Până acum a refuzat. Și asta e motivul de ce am grăbit atât căsătoria. Am absolută nevoie de bani. Încăperile din Paddington mă costă o avere — de altfel trebuie să te înapoiezi astă seară acolo.

Milsom dete din cap. — Ei bine. S'a înduplecat Guvernul ?

— Nu știu. Nu am încă nici o știre directă. Ne-am înțeles însă ca în caz afirmativ să-mi trimită un curier.

— Și crezi că Stardt e curierul ?

— E posibil !

— Ce ai întreprins ?

— L'am trimis pe Gregory să-l vadă și dacă e acela, pe care-l aștept să-l aducă aici. I-am dat parola de trecere.

— Ce importanță mai are ? Doar ești pe cale să-ți procuri în orice caz o avere considerabilă.

— Avere ? Ochii D-rului van Heerden sclipiră și statura lui părea că crește numai la gândul celor ce vedea în spiritul său exaltat.

— Nici o avere pe care a posedat-o vreodată un muritor nu se poate compara cu aceasta ! Mie-mi vor reveni toate averile din lume, toate, miliarde și iar miliarde !

— Așa dar o grămadă de bani — spuse practicul Milsom. — Știu. Nu prea înțeleg cum vrei să aduci la îndeplinire planul ăsta, căci nu m'ai inițiat prea mult.

— D-ta știi totul !

Milsom râse pe înfundate.

— Știu numai că D-ta păstrezi în casa mea de fer o mie de pliuri sigilate, adresate tuturor pușlamalelor din lume și am o slabă idee de ceea ce plănuiești. Dar cum vrei s'o pui în aplicare, asta nu știu. Dar eu ce primesc de fapt ?

Van Heerden își recâstigase sângele rece. — D-ta ai profitat până acum mai mult decât ai fi putut spera — răspunse el scurt.

Urmă o pauză penibilă După aceia Milsom întrebă din nou. — Care va fi efectul asupra acestei țări ?

— Anglia va fi ruinată. Dar și toate celelalte țări din Europa — spuse van Heerden pasionat.

— Hm... Anglia ! — zise cellalt și în vocea sa zăcea ceva, ce-l făcu pe Doctor să se uite la el.

— D-ta ai să înlături scrupulele. Gândește-te numai la viața frumoasă ce o ai de așteptat d'aici încolo.

— Nici nu mă gândesc la altceva, și totuși...

Van Heerden începu să citească ziarul, ce-l avea cu el și Milsom observă că studiază rubrica cotei cerealelor.

— Când începem ?

— Săptămâna viitoare. Atunci voi lichida fabrica din Paddington și voi pleca.

— Și unde te duci ?

— Pe Continent. De acolo pot dirija mai sigur operațiunile noastre. Gregory se duce în Canada. Mitchell și Samps au organizat deja Australia, iar oamenii noștri din Indii au lucrătorii pregătiți.

— Dar Statele-Unite ?

— Are o organizație aparte. Mă costă o avere. Toți oamenii, afară de D-ta, sunt la post, așteptând dispoziția „Începeți”. Vei lua cu D-ta și marfa pentru Canada.

— Să iau și pe Bridgers ?

Van Heerden clătină din cap negativ.

— N'am incredere în nebunul acela. Altfel ar fi un tovarăș ideal pentru D-ta. Munca D-tale e foarte simplă. Înainte să pleci, îți dau un plic sigilat, care conține lista tuturor agenților noștri din Canada. Ai să mai găsești în plic și două expresiuni cifrate, din cari una înseamnă „începeți operația”, cea de a doua însă : „retrageți toate instrucțiunile și distrugeți aparatele”.

— O să avem nevoie de asta din urmă ?

— Posibil, deși foarte puțin probabil. Eu trebuie însă să mă aștept la toate eventualitățile și să fiu pregătit la toate. Am organizat totul cât se poate de simplu. În fiecare țară se găsește un agent principal de al meu, și pe dată ce acesta primește știrea, o transmite sub-agenților săi, cari și ei posedă fiecare câte o copie a instrucțiunilor cifrate.

— Pare chiar prea simplu ! — opină Milsom. — Cari sunt posibilitățile de a fi descoperiți ?

— Nici una. Singurul pericol este acum individul acela, Beale, dar el nu știe nimic precis și atâta timp, cât dibue numai în întunec, nu poate să strice prea mult, — dealtfel nici nu-i rămâne prea mult timp de dibuit.

— Mie mi se pare totul prea simplu — spuse Milsom, clătinând din cap.

Van Heerden auzise pași apropiindu-se, se duse în grabă la ușă și o deschise.

— Ei bine, Gregory ?

— A venit cu mine, — răspunse acesta arătând cu mâna spre un individ, care stătea în spatele lui. — Și preotul vine pe șosea.

— Foarte bine. Poștește-l pe domnul înăuntru.

Individul străin, cu obrații roșii de vânt, cu mustața mică și ghetole galbene, intră în cameră și se înclină adânc în fața Doctorului.

— Am plăcerea de a vorbi cu D-l Dr. van Heerden ? — întrebă el.

— Da — răspunse acesta surâzând. Ambii vorbeau nemțește.

— Am o scrisoare pentru Excelența Voastră. V'am căutat eri și vă caut de multe zile și raportează că s'a încercat să mi se răpească scrisoarea.

Van Heerden luă scrisoarea în primire, rupse plicul și citi cele

câteva rânduri scrise.

— Parola e „Breslau“ — spuse el apoi în șoaptă. Străinul lucia acum pe tot obrazul.

— Am onoare a vă comunica următoarele : și apropiindu-și gura de urechea lui van Heerden, îi șopti câteva vorbe, la auzul cărora obrazul Doctorului căpătă o expresie de încântare.

— Slavă Domnului ! In fine ! In fine ! Guvernul acceptă să mă susție ! Bogdaproste !

Tânărul, care intrase acum pe ușă, se uită mirat la el.

— Preotul ! — îi atrase Milsom atenția lui van Heerden.

— Preotul ! Foarte bine ! Deși nu mai e nevoie, vom celebra totuși ceremonia. In tot cazul ! — Poftiți înăuntru, Părinte.

Van Heerden devenise vesel ca un băețuș. Milsom nu-l mai văzuse niciodată în dispoziția asta.

— Poftiți înăuntru !

— Imi pare rău, că logodnica D-tale e bolnavă — spuse preotul.

— Da, da. Inșă aceasta n'o să împiedece cununia. Am să mă duc la ea, s'o pregătesc.

Milsom se apropiase de fereastră și-l opri deodată pe Dr., care voia să iasă pe ușe.

— Doctore ! Vino puțin încoace !

Van Heerden observă umbra de îngrijorare în vocea și atitudinea lui Milsom.

— Dar ce s'a întâmplat ?

— N'auzi că sus vorbește cineva ?

Steteau la fereastră și ascultau atenți.

— Vino cu mine — spuse doctorul și urcă tiptil scara, urmat de însoțitorul său.

CASATORIA

Cam pe la vreun sfert de milă departe de Deans Folly stetea un automobil pe o colină. De acolo se putea vedea casa lui van Heerden așezată în vale.

— Asta e casa — spuse Beale, care studia o hartă. — Și zidul ăsta, care merge dealungul șoselei este zidul despre care vorbise vagabondul.

— D-ta pare-se că pui mare preț pe vorbele unui om, care se află în ultima fază de delirium tremens, — zise preotul Homo sec.

— Azi dimineață n'a avut delir. Nu l'ai văzut ?

Homo clătină din cap.

— Am fost în Londra, ca să fac formele căsătoriei D-tale — spuse el ironic. Ar putea să fie casa — admise Homo. — Unde e intrarea ?

— La jumătatea drumului d'aici până la pârau e o stradă, din care duce o potecă. Poarta e probabil ascunsă acolo în dosul tufișelor.

Se uită printr'un binoclu și spuse :

— Da, da. Acolo e poarta. Vezi pe omul acela ?

Homo luă binoclul și se uită și el.

— Pare să fie un paznic și dacă acolo e într'adevăr proprietatea prietenului D-tale, atunci poarta o să fie încuiată și zăvorită. De ce nu ți-ai procurat un permis de percheziție ?

— Atunci ar fi aflat și ar fi șters-o. Nu, drumul nostru ne duce peste zid. Vagabondul vorbise de o porțiță mică.

Părăsirea automobilul, coborîra colina și ajunseră curând la zidul, care împrejmua Deans Folly.

Beale mergea înaintea lui Homo.

— Aici e ușa — spuse el, și încercă să o deschidă încetisor, dar nu reuși.

— Poarta e ruginită. Așa n'o putem deschide — spuse Homo.

— Trebuie să escaladăm zidul.

Beale se uită pe șosea în sus și în jos. Nu se vedea nimeni. Sări în sus, se apucă de creștetul zidului cu mâinile și se cățără în sus. Din fericire, zidul n'avea sus sârmă ghimpată. Jos de partea cealaltă, puțin la dreapta, se afla o colibă zidită spre perete.

Făcu semn lui Homo să-l urmeze și se lăsă să alunece de cealaltă parte a zidului. După un minut, ambii steteau ascunși în acelaș tufiș, în care stătuse și Oliva cu o zi mai înainte.

— Aici a ars ceva — spuse Homo încet și arată spre pata mare neagră în mijlocul pajistei.

Beale se uită și el la pată cu prevedere, se strecură prin tufiș, până ce ajunse în apropierea petei, întinse mâna și luă puțin din pământul acela negru pe care-l examinează atent și-l băgă apoi în buzunar.

— Te interesezi într'un mod cam ciudat de iarba asta arsă — spuse Homo resemnat.

— Da. Mă interesează mult.

Timp de o oră le trecu cu explorarea parcului. Odată fu deschisă ușa dela colibă și doi inși se îndreptară d'acolo spre casă. Beale și Homo trebuiră să rămână nemișcați o eternitate, până ce, cei doi reveniră și se opriră în mijlocul petei negre, discutând. Beale văzu cum unul din ei arată spre opera cea de distrugere. Cellatul clătină din cap. În fine, ambii intrară în colibă și traseră ușa după ei.

— Cineva vine pe drumul principal — șopti Homo.

Se aflau acum aproape de casă și puteau observa intrarea.

— Un coleg de al meu — spuse Homo.

— Ce?

— Un popă...

— Un popă?

Beale se uită iar prin binoclu. Un individ în haine preotești mergea grăbit spre casă. Era însoțit de altul, în care Beale recunoscă imediat pe portar. Nu mai avea timp de pierdut. Dar acum îl apucă pentru prima dată, îndoiala. Planul său măreț părea mai fantastic și greutățile mai reale. Ce ar fi fost mai ușor, decât să sară afară și să-l oprească pe preot? Dar ar fi salvat asta pe fată? Ce forțe erau în casa aceia? Avea deaface cu oameni, cari nu se dădeau înapoi dela nimic, și în special ca un om, care — după câte știa el — nu se oprea nici în fața unei crime.

Simțea cum îi bate inima, mai puțin la gândul pericolului, cu toate că știa că e înconjurat de pericol, ci din sentimentul, că era pe cale să comită o faptă nedemnă. Toată teama și toate îndoielile îl părăsiră însă subit. Căci la vreo treizeci de metri departe de el stetea, la o ferastră, cu mâinile încleștate pe gratiile ferestrei și cu privirea ochilor obosiți dusă în zare... Oliva Creswell.

Fără să ia seamă de pericol se repezi afară din boschet și alergă

spre ea.

— D-ră Cresswell ! — strigă el.

Oliva se uita fără să fie surprinsă și fără vreun interes în direcția lui.

— D-ta ? — întrebă ea cu o liniște turburătoare.

Beale stetea la marginea șanțului și ezita. Șanțul era prea larg, ca să poată sări peste el și Beale își aminti că în boschetul de liliac se afla o scândură; o scoase d'acolo și o întinse peste șanț.

Trecu în grabă peste scândură, apucă grățiile ferestrei și se cățăără în sus. Fata rămase locului, uitându-se fără interes la el. Beale știa, că ceva nu e în regulă. N'avea însă timp să ghicească. Asta nu era fata pe care o cunoștea el ; asta era o Oliva Cresswell, în care fusese distrusă orice putere de viață.

— Mă cunoști ? Eu sunt Beale.

— Știu că D-ta ești D-l Beale, — răspunse Oliva indiferentă.

— Am venit să te salvez. Vrei să te încredințezi mie ? Trebuie să ai încredere în mine — vorbi el foarte serios. — Trebuie să-ți aduni tot crezul ce-l mai ai pentru oameni și să mi-l dăruiești mie. Vrei să faci ce-ți cer ?

— Da. Vreau să fac asta pentru D-ta — răspunse Oliva, ca un copil care rostește o lecție învățată pe de rost.

— Trebuie — trebuie să te măriți cu mine ! După ce a spus vorbele acestea, Beale știa de ce se temuse. Știa că un refuz al ei ca să contracteze o căsătorie chiar de formă cu el, l'ar fi descurajat cu totul.

Deodată i se lămură cât o iubește. Aștepta cu respirația oprită, aștepta s'o vadă mirată, surprinsă, ba chiar înfuriată !

Oliva rămase însă impasibilă și nici nu-și ridică măcar privirea, când îi răspunse :

— Trebuie să mă mărit cu D-ta.

Beale voia să-i spună ceva, nu putu însă scoate decât un răgușit: „îți mulțumesc”.

Intorcând capul, îl zări pe Homo stând pe marginea scândurei. Ii făcu semn să se apropie.

Homo se apropia, scoase din buzunar o biblie veche și o deschise.

„Iubiți întru Domnul !

„Ați venit aci ca să intrați în sfânta căsătorie creștină, după ordinea lăsată de Dumnezeu și să primiți binecuvântarea dumnezeiască. Ascultați deci smeriți ce spune Domnul despre sfânta ceremonie a căsătoriei.

Beale ținea gura strâns închisă. Fata se uita indiferentă în sus, pe cer, la un nour alb.

Homo citea iute cu o dicțiune clară și Beale fu surprins la gândul unde o fi slujit omul acesta ultima dată. Homo îi puse inevitabila întrebare, la care Beale răspunse. Se adresă apoi, după o scurtă ezitare către fată :

— Te întreb în fața Domnului atotștiutor, vrei să iei pe acest bărbat ca soț din mâna Domnului ? Să-l iubești și să-l onorezi, să-i fii supusă în Domnul, să nu-l părăsești în bucurie și nici în durere, până ce moartea vă va despărți ? Este asta voința și intenția sufletului tău ? Spune, atunci, „da” !

Fata nu răspunse imediat. Pauza era un chin pentru ambii băr-

bați, dar pentru fiecare din ei din motive diferite. Subit însă Oliva își îndreptă privirea dela cer și se uită deadreptul în ochii lui Homo.

— Da — spuse ea.

Intrebarea următoare o trecu Homo cu vederea. Apoi împreună mâinile tinerilor și ambii, repetând cuvintele, ce le spunea Preotul, depuseră jurământul de credință. Căsătoria devenise fapt împlinit.

Homo se aplecă și în vocea lui vibra un ton foarte serios când pronunță :

— Ce Domnul unește, omul n'are voie să desfacă.

Beale răsuflă adânc.

— Foarte frumos, într'adevăr, — spuse o voce ironică.

Detectivul trecu imediat la mijlocul ferestrei, ca să-l ție în șah pe vorbitor cu revolverul.

— Bagă revolverul liniștit în buzunar, dragă D-le Beale. Van Heerden stetea în mijlocul odăiei, în spatele său se vedea figura greoaie și mare a D-rului Milsom, umplând pervazul ușii.

— Foarte frumos și foarte romantic ! — repetă van Heerden. — Nici nu voiam să deranjez ceremonia. Fii așa bun și intră acum în casă, D-le Beale. Vreau să-ți explic numai câteva lucruri. Nu trebuie să ai grijă de... soția D-tale. Nu i se va întâmpla nimic !

Beale, ținând mereu revolverul în mână, trecu la ușă și fu lăsat să intre.

— Vino și D-ta, Homo, — îi spuse el acestuia. — Trebuie să jucăm comedia asta până la sfârșit.

Van Heerden îl aștepta în hol.

— Ai toată libertatea să-ți iei nevasta cu D-ta. Are să-ți spună probabil, că a fost cât se poate de bine tratată. Dar iat'o că vine.

Oliva cobora încet și măreț scara.

— Ar trebui să fiu foarte supărat pe D-ta — continuă van Heerden nerușinat. — Din fericire nu mai am nevoie să mă însor cu D-ra Cresswell. Tocmai explicam domnului acesta — și arată spre preotul, care se ținea retras — când am auzit vocile Dv. Și totuși cred că e bine să-ți spun că cununia D-tale nu e legală, cu toate că presupun că ai o licență specială.

— De ce n'ar fi legală ? — întreabă Beale. Și se gândea, dacă-l recunoscuse pe Homo.

— Mai întâi pentru că lipseau martorii — spuse van Heerden.

Homo pufni în răs.

— Dar D-ta singur ai luat parte la ceremonie, afară de asta a fost de față și grăsunul acela, prietenul D-tale.

Milsom făcu o mutră acră.

— D-ta mi te-ai pus totdeauna deacurmezișul, părinte — îi spuse el, — dar eu pot să-ți dau un motiv, de ce căsătoria nu e legală, — adăugă el triumfător. — Domnilor, ăsta e preotul Homo, un criminal ordinar, care a fost relegat acum cincisprezece ani. Am lucrat lângă el în închisoarea din Portland.

Homo se schimonosi.

— Ai dreptate până la un punct, Milsom, dar n'ai dreptate într'un punct esențial. Printr'o greșală inexplicabilă n'am fost nici odată degradat și față de lege sunt încă preot al bisericii anglicane.

— Pentru Dumnezeu ! — exclamă Beale — atunci căsătoria e legală ?

— Cât se poate de legală ! — spuse Homo cu bunătate.

BEALE VEDE PE WHITE

Avocatul Kitson îi spunea lui Beale, care şedea pe un scaun, cu capul sprijinit în palme şi foarte abătut :

— Pe deoparte e o tragedie, pedealtă parte o comedie. Comedia cea mai fantastică, ce-şi poate închipui cineva.

— N'am nimic de obiectat dacă mă dojenеşti — îi răspunse Beale, fără să ridice capul. — Nu-mi poți spune ceva mai rău, decât îmi spun eu singur. Am fost un nebun. Un prost !

Kitson se uită la el prin ochelarii de aur.

— Nu vreau să-ţi repet, că am fost dela început contra acelei idei; nu e necesar. Puteam să împiedec executarea ei. Am auzit că ești un bun țintaș, Standford. De ce n'ai intrat în casă să salvezi fata, pe dată ce ai știut unde se află ?

— N'aveam nici un fel de şansă. Nu caut să mă scuz. Îți spun ce cred. În casa aia erau patru sau cinci bărbați toți niște disperați. — mă îndoiesc dacă aş fi putut obține ceva luptând pe față.

— Crezi că van Heerden s'ar fi însurat cu Oliva ?

— Asta a recunoscut-o chiar el singur. Preotul era deja de față, când am apărut eu.

— Ce ai de gând să întreprinzi acum contra lui van Heerden ?

— Nu pot să întreprind nimic, până ce D-ra Cresswell nu se însănătoșește.

— D-na Beale, — îl corectă Kitson. Beale se înroși.

— Te rog. S'o numim și mai departe D-ra Cresswell. Zău, D-le Kitson, n'ai nevoie să înrăutățești lucrurile mai mult decât sunt. Nu pot să fac nimic până ce nu va povesti ea singură, ce s'a întâmplat. McNorton o să-l aresteze pe dată ce vom avea o acuzare precisă. McNorton așteaptă jos, ca s'o vadă pe D-ra Cresswell. Ce spune medicul ?

— D-ra doarme acum.

— Îți vine să înebunești — șopti Beale, — și totuși, ași putea să râd, dacă n'ar fi atât de groaznic. Eri am așteptat până ce un vagabond apucat de un acces de Delirium tremens și-a revenit, și acum aștept ca D-ra Cresswell să-și revie din cine știe ce narcoză diabolică. Aface-rea asta nu mi-a reușit, D-le Kitson.

— Și eu mă tem că ai dreptate — spuse Kitson sec. — Ce vrei să mai faci acum ? Cred că ești lămurit asupra faptului că tânăra D-ră nici nu știe că e măritată cu D-ta și că abia trebuie să-i comunicești știrea asta dureroasă ? Și tocmai asta nu-mi place.

— Fii sigur că nici pentru mine nu e un motiv de veselie — scrâșni Beale. — E o situație cât se poate de păcătoasă.

— Dar ce ai de gând ? — întreabă avocatul din nou.

— Ce ai D-ta de gând ? Căci la urma urmei ești doar avocatul ei, — spuse Beale eșit din sărite.

— Și D-ta soțul ei — accentuă avocatul. — Și asta-mi amintește... Se duse la birou, trase sertarul și scoase afară o bucată de hârtie. — Am emis aceasta pentru D-ta. E un cec în numerar pentru suma de patru-sute mii de lire, adică aproape două milioane dolari, cari sunt obligat a-i preda soțului Olivei în ziua căsătoriei ei.

Beale luă cecul în mână, îl citi atent, îl rupse în bucățele. După asta tăcură amândoi. Beale reluă firul conversației după câțva timp:

— Ce trebuie să fac, ca să încep acțiunea de divorț?

— După legea engleză, poți să-ți părăsești soția și dacă nu te mai înapoezi la ea, atunci soția poate să se adreseze la Curtea supremă de justiție, care să-ți ordone, să revii în interval de două săptămâni.

— M'ași înapoia în patrusprezece secunde numai să mă vrea! — strigă Beale cu pasiune.

— Dumneata ești pierdut cu desăvârșire! — îi răspunse Kitson. — D-ta mă întrebi doar, cum poți să divorțezi. Am presupus că vrei divorțul.

— Păi, îl vreau chiar. Vreau să desfac nodul ăsta păcătos. Situația e caraghioasă și nemulțumitoare. Nu se poate face așa, ca D-ra Cresswell să nu afle nimic?

— Nimic nu se poate face fără știrea ei — îi răspunse avocatul, care părea că găsește o deosebită plăcere să-i amintească nenorocitului de Beale toată afacerea.

— Nu-ți fac nici un reproș — continuă el și mai serios. — Imi fac mie însumi reproșuri. Când am promis sărmanului de John Millinborn, nu știam precis ce fac și ce responsabilitate iau asupra mea. Cum puteam eu presupune, că detectivul, pe care l'am angajat, ca să apere fata de vânători de zestre, o să se însoare chiar el cu ea. — Nu mă plâng de asta — adăugă el în pripă, văzând furia crescândă în ochii lui Beale. — Totul e ceva regretabil și D-ta ești tot așa o victimă a împrejurărilor, ca și mine.

Dar din nefericire nu noi suntem adevăratele victime.

— Probabil că nu — spuse Beale, uitându-se în tavan. Dacă aș fi unul din cavalerii din evul mediu, sau unul din gentilomii ceia galanți, de care citim prin romane, mi-aș trage un glonte în cap.

— Asta ar fi o soluție — spuse Kitson. Dar și atunci ar trebui să explic soției D-tale că a rămas văduvă.

— Ei ce să fac atunci?

— Fumează o țigară — propuse D-l Kitson și scotând două țigări din buzunarul vestei întinse una din ele lui Beale. În ochi, D-l Kitson avea surâsul său viclean de totdeauna.

— Au trecut mulți ani de când n'am mai citit romane, așa că nu sunt la curent, în ceea ce privește literatura modernă; dar după mine unul. D-ta trebuie să cauti să câștigi simpatia tinerei femei.

Beale sări în sus ca fript.

— Vorbești serios? E caraghioslâc ce spui D-ta! caraghioslâc. N'are să mă iubească niciodată.

— Nici nu văd pentru ce te-ar iubi cineva și mai ales soția D-tale! Situația s'ar simplifica însă.

— Și apoi?

— Apoi, apoi ai să te însori încă odată cu ea! — răspunse Kitson aruncând rogoale de fum în aer. — Contra recăsătoririi nu există nici o lege. Te poți însura ori de câte ori vrei, cu condiția ca să te însori tot mereu cu aceeași femeie.

— Dar să presupunem că ea iubește pe un altul?

— Asta ar fi foarte neplăcut pentru D-ta. Dar mult mai neplăcut pentru Oliva. Este datoria D-tale să ai grijă ca să nu iubească pe altul.

Pe fața lui Kitson trecu o expresie de oboseală nespusă. Luă ochi-

Marii dela ochi și puse în cutiuță. — Se poate să fii un detectiv de mână întâi, dar ca om n'ai putea căpăta nici măcar un premiu de grație. M'ai băgat într'o situație neplăcută și tot D-ta trebuie să mă scoți. John Millinborn se interesa numai de un lucru: fericirea nepoatei sale. Dacă poți să faci fericită pe soția D-tale, D-na Stanford Beale — Beale scoase un gemăt adânc — dacă poți așa dar s'o ferecești pe iubita D-tale soție — continuă avocatul, — atunci mi-am îndeplinit datoria. Beale, în D-ta zace un miez bun și eu unul nu cred, că D-ta a-llergi după banii ei. Se poate că nu sunt în stare să dau sfaturi unui bărbat tânăr, asupra celei mai bune metode cum să facă curte soției sale, dar mă pricep întrucâtva să cunosc oamenii și dacă D-ta nu ești un băiat cumsecade, atunci am comis cea mai mare eroare din viața mea. Te sfătuiesc, s'o lași pe Oliva câteva zile în pace, până ce-și va reveni complet. Du-te și isprăvește cu van Heerden, nu însă din cauza aratamentului ce l'a aplicat fetei, — numele acesteia nici nu trebuie măcar amintit în afacerea asta, căci atunci ar eși la iveală toate cele întâmplate. Crezi că l'ar fi acuzat de altă crimă bine dovedește. Individul acela l'a ucis pe John Millinborn și eu sunt de părere că D-ta poți să-l bagi la dugheană numai pentru fapta asta. Ai arătat neîndemânări regretabile în calitatea D-tale de înger păzitor al D-rei Oliva, pardon D-na Beale. Surâsul din ochii avocatului era molipsitor și Stanford Beale trebui să surâdă și el. — În calitatea aceasta nu mai pot face uz de serviciile D-tale și te concediez. Te poți însă considera ca nou angajat pentru a isprăvi cu van Heerden. Eu plătesc toate spezele vânătoarei — dar prinde-l!

Intinse mâna, pe care Stanford Beale o apucă și o strânse cu putere.

— Ești un om extraordinar, Kitson!

Bătrânul avocat surâse pentru sine. — Se poate că și D-ta ești un detectiv mare. D-l Lassimus White, al D-tale va fi peste vreo cinci minute aici. Ai propus doar să trimit după el. Dar cine e acest tip?

— Directorul firmei Punsonby, prieten bun cu van Heerden și mare acționar al aventurii acestuia.

În momentul acela se auzi o bătae în ușă și un curier intră aducând o carte de vizită.

— Condu-l pe domnul acela aici. E prietenul nostru.

— Poate să știe o mulțime de lucruri.

D-l White intră în cameră mândru ca un păun, balansând într'o mână ochelarii, pe când în cealaltă ținea pălăria sa tare. White ținea totdeauna pălăria ca și când ar fi ținut o armă în mână, gata de descărcare. Se înclină ceremonios și trase ușa după el.

— D-l — eh — Kitson? — spuse el întinzând mâna spre a o strânge pe a celui alt. — Am primit scrisoarea Dv. și am venit punctual după cum vedeți. Trebuie să spun că deviza mea favorită e: „Punctualitatea este politeța regilor“.

— Il cunoașteți pe D-l Beale?

D-l White se înclină cu răceală.

— L'am întâlnit deja pe D-l Beale.

— În zilele mele păcătoase. Dar acum sunt complet treaz.

— Imi pare bine să aud așa ceva. Zău, îmi pare foarte bine.

— D-l Kitson v'a rugat să veniți aici. În realitate rugămintea a pornit dela mine, căci eu vreau să vă vorbesc. Și ca să fiu sincer vreau

să vă spun, că am aflat că Dv. vă găsiți în mari greutăți financiare.

— Greutăți? — repetă cellalt, țeapăn. — Eu, eu în greutăți? Șeful firmei Punsonby, a cărei solvabilitate este un model pentru toată lumea? Nu, Domnule!

Beale rămăsese cam perplex. Se bazase pe informațiuni din surse sigure și spera că-și va putea asigura ajutorul acestui îngâmfat.

— Regret, dar atât pe cât sunt eu informat, ați convocat o adunare a creditorilor firmei, căreia — ați oferit acțiuni ale unui anumit sindicat și tocmai aceste acțiuni voiam să vi le cumpăr eu.

D-l White dădu din cap cu grandetă.

— Ceeace spuneți Dv. corespunde adevărului. E just că am rugat pe câțiva angroșiști, să aibe cu mine o convorbire asupra situației actuale. Mai este deasemenea adevărat, că eu-eh-posed ceva acțiuni, cari acum nu mă mai interesează, căci sunt deja vândute.

— Vândute? Le-a răscumpărat van Heerden?

— Da, — și adăugă — Doctorul van Heerden e un om ciudat și extraordinar. A răscumpărat acțiunile, iar eu am făcut o afacere bună cu ocazia aia.

— Când a fost asta?

— Nu vă pot permite să mă chestionați în felul acesta, tinere — răspunse D-l White cu un ton aspru. Accentul Dv îmi arată că Dv. veniți de partea cealaltă a oceanului și totuși nu vă pot permite să mă siliți... Siliți, asta e cuvântul just. Firma Punsonby.

— Nu balivernați atâta, — spuse Beale sec. Punsonby stă de aproape opt ani la marginea falimentului. Să vorbim mai bine pe față. Punsonby e de fapt un singur om și acel om ești D-ta. Bilanțul firmei e falsificat, rezervele nu există decât pe hârtie.

— Domnule..

— Îți spun că cunosc chestiunea. Cel mai bun contabil din Londra a lucrat la afacerea asta și știu că trăești dela mână la gură și că distanța dintre afacerea D-tale și faliment este tot atât de mică, ca și între D-ta și închisoare.

White se îngălbeni ca un mort.

— Asta nu mă privește însă și probabil, că banii pe care ți-a plătit van Heerden azi dimineață va mai liniști câțva timp pe creditorii D-tale. În tot cazul eu n'am menirea să lupt contra metodelor D-tale de afaceri. Eu lupt numai contra prietenului D-tale van Heerden. D-ta i-ai finanțat un plan, care avea de scop să distrugă Europa, Statele Unite ale Americii, Canada, India și Australia.

— Protestez contra unei asemenea acuzări neomenoase. În nici un caz nu mai pot rămâne aci — și se ridică să plece.

— Dacă pleci, te denunț poliției. — Vorbesc foarte serios. Poți să pleci sau poți să rămâi, cum vrei. Așa dar, mai întâi vreau să știu, sub ce formă ți-ai reprimit banii.

— Prin cec.

— Asupra cărei bănci?

— Sucursala londoneză a băncii Swedland National Bank.

— O sucursală deghizată a lui Dresdner Bank. Interesant. Ți-a plătit dr. van Heerden și mai înainte ceva bani?

D-l White devenise martorul cel mai supus. Siguranța îi dispăruse cu totul. Răspunsurile sale sunau ca și scuze.

— Da, D-le Beale. Mi-a mai plătit sume mici.

— Prin ce bancă?

— A mea proprie.

— Ai știut că mai are undeva un cont, — de ex. atunci când ai avansat suma aceia mare, banii tot prin sucursala lui Swedland National Bank s'au dus?

— Nu, prin banca mea.

Beale se scărpină pe bărbie. — Azi dimineată a replătit banii. — apoi ușurința cu care a suportat pierderea fetei.., asta nu poate să însemne decât un singur lucru. Da, da. Spune-mi, D-le White, mai ai ceva? Informațiunile pe cari mi le-ai dat îmi sunt foarte prețioase.

— Sper că n'am spus nimic, ce ar putea să strice unui om, care m'a tratat, — eh — totdeauna cu cel mai mare respect.

— Nu i-ai stricat mai mult decât și-a stricat el singur. Încă o întrebare. D-ta știi că Dr. van Heerden conduce o afacere oarecare, în care-ti băgaseși și D-ta banii. Unde sunt fabricile?

White însă se jură că nu știe nimic și că nu poate da nici o informație. White își aminti, nu fără bătaie de inimă, de un interogatoriu similar pe care-l avusese de suportat din partea inspectorului McNorton cu o zi mai înainte. Existau, ce e drept, fabrici, chiar van Heerden o spusese, dar nu știa unde se aflau.

— Nu vorbi prostii. D-ta știi foarte bine unde se găsesc. Unde te adresai când voiai să vorbești cu van Heerden? Acesta nu se afla totdeauna în locuința sa și acolo D-ta n'ai fost decât de două ori.

— Vă asigur.. — începu White speriat de asprimea celui alt.

— Vă asigur.. vă asigur. — urlă Beale. — Asta nu-mi ajută nimic. Unde-l găseai?

— Pe onoarea mea..

— Voim să ducem discuția fără glume.. Unde-l găseai?

— Credeți-mă, vă rog. Dacă voiam să-i comunic ceva, atunci casierita mea, D-ra Glaum, o persoană demnă de toată încrederea, îngrijea de cele necesare.

— Hilda Glaum!

Beale se lovi cu palma pe frunte. Cum naiba nu se gândise el niciodată la fata asta!

— Cam asta a fost totul ce voiam să știu dela D-ta. D-ta ești un om norocos.

— Norocos? — White își recăpătase aplombul. — Nu pot vedea unde e norocul și nici nu înțeleg ce are de aface norocul în chestia asta.

— D-ta ți-ai căpătat banii înapoi. Dacă n'ai fi avut nevoie de bani și nu l'ai fi presat pe Dr. van Heerden puteai să aștepti mult și bine.

— Vreți să spuneți cu asta, față de un martor, care e în stare să aprecieze grozăvia ofensei mincinoase, că Dr. van Heerden e un escroc ordinar?

— Nu ordinar, ferească Dumnezeu!

HILDA GLAUM ARATA DRUMUL

Beale avu o lungă convorbire cu McNorton la Scotland Yard. La înapoieră ceru să i se aducă ceva de mâncare în salonul D-lui Kitson. Seda acolo având în față un morman de ziare, pe care le studia cu atenție.

Kitson, care rămăsese jos cu un prieten veni la el pe la nouă și

se uita în tăcere la detectivul care luera de zor.

— D-ta îmi faci în cameră un deranj regretabil, Beale. Bănuesc însă că e vorba de ceva misterios și îngrozitor. Pot să citesc și eu tăieturile D-tale?

— Mă rog, cu plăcere.

Kitson luă una din foi și citi: — Fondul de rezervă al băncii Agricole Ucrainiene a fost sporit cu zece milioane ruble. Prin aceasta s'a domolit nemulțumirea țăranilor din Ucraina și Galiția.

— Știri sensaționale! — spuse Kitson glumeț. Ai de gând să scrii o carte despre marea finanță?

— Nu. Banca asta e o bancă agricolă, care finanțează pe agricultori.

— Ești acționar la ea?

— Nu.

Kitson caută o nouă foaie. Era o telegramă datată din Berlin.

— Spre a scoate în evidență situația sănătoasă a industriei și rapiditatea cu care Guvernul se reface de efectele războiului, pot arăta că s'a comandat la Leipziger Spurwagen Gesellschaft 60.000 autocamioane. Comanda a fost dată de L. S. G. și prima livrare se va efectua în șase săptămâni.

— Interesant zise Kitson, — dar de ce te interesează știrca asta?

Cealaltă tăietură din ziar era deasemenea datată „Berlin“ și anunța reînființarea „Comitetului de Aprovizionare“, din vechile timpuri ale războiului ca o „măsură temporară“.

— Nu se intenționează, — zice comunicatul să se dea comitetului toate atribuțiunile sale vechi. Măsura e luată în vederea recoltei proaste de cartofi, ca să se raționalizeze distribuția lor.

— Despre ce e vorba? — întrebă Kitson nedumerit.

— E vorba, că nici nu există de fapt lipsă de cartofi. Recolta e mai bună ca niciodată. Sunt la curent cu lucrurile astea.

— Dar ce înseamnă toate astea?

— Că ziua cea mult așteptată de van Heerden se apropie. — răspunse Beale foarte serios.

— Război?

— Contra lumii întregi dar fără arme și baionete, fără bubuitul tunurilor. Un război condus de oameni, cari sed în birourile lor și trag sforile, cari ne vor sugruma pe D-ta, pe mine, și pe alții... D-le Kitson, azi o să caut urma lui van Heerden. Se poate să reușesc să-l prind, fără a reuși să împiedec planul său infernal, — ce cuvânt ciudat „infernal“ pentru oameni de rând. E însă singurul cuvânt potrivit. Măine, indiferent dacă-l prind sau nu, am să-ți povestesc tot complotul, pe care l'am descoperit din întâmplare. Guvernul englez a găsit că sunt pe urma unei descoperiri importante. Washington zice la fel. Sper numai să am atâtea ajutoare la îndemână de câte am nevoie.

— O lume ciudată.

— Poate că o să devie și mai ciudată. — Dar, cum îi merge soției mele?

— Îți admir obrăznicia!

— Credeam că preferi să-i zic așa. Ei bine, ce face D-ra Cresswell?

— Sora de caritate zice că-i merge mai bine. Doarme acum. Când s'a deșteptat a cerut de mâncare și era aproape normală. De D-ta n'a întrebat.

Beale se roși și râse.

— Ultima mea încercare să fiu vesel, spuse el. Sper că mâine va fi sănătoasă.

— Da. Dar nu va fi în stare să primească vizite. — Kitson era prevăzător. — Dacă vei fi cuminte, ai s'o lași în pace acum pe Oliva și ai să-ți concentrezi toată atențiunea asupra lui van Heerden. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni deodată.

Standford Beale se uită la ceas.

— E timp — spuse el misterios și se sculă de pe scaun.

— Unde te duci acum?

— S'o găsesc pe Hilda Glaum, dacă soarta mă va favoriza. Am să încerc s'o prind așa, ca în frica ei, să mă ducă în văgăuna leului, în speranța că van Heerden are să mă înghită acolo. Trebuie să iau riscul asta asupra mea. Dacă Hilda este așa cum mi-o închipui are să caute să mă atragă în cursă. Eu o să mă fac că nu pricep. În tot cazul o să ajung în noaptea asta la van Heerden.

Kitson îl conduse până la poarta hotelului.

— Nu te expune unui pericol inutil. Nu uita că ești însurat.

— Asta e ceva ce vreau să uit cu tot dinadinsul, dacă-mi dai voie — îi spuse tânărul exasperat.

Opri un taximetru, care tocmai trecea în fața hotelului și o porni la drum spre Piccadilly și d'acolo spre vestul Londrei. Opri mașina în fața unei case triste, într-o stradă pustie, spunând șoferului să aștepte. Urcă scara, care ducea la intrare și sună.

Ușa-i fu deschisă de o servitoare tânără.

— D-ra Glaum e acasă?

— Da, D-le. Poftiți vă rog în sufragerie. Ceilalți chiriași au eșit. Pe cine să anunț?

— Spune-i că a venit un domn din casa Krooman — răspunse Beale diplomatic.

Intră în salonul mobilat fără gust, își scoase paltonul și pălăria și așteptă. După câțva timp ușa fu deschisă și Hilda Glaum intră în odaie. Zărindu-l pe Beale rămase cu gura căscată. Uluiala ei se schimbă numai decât în bănuială.

— Am crezut...

— Ai crezut că e Doctorul van Heerden? Nu. Nu e el.

— D-ta ești omul pe care l'am văzut la Heyler?

— Da. Numele meu e Beale.

— Ah am auzit de D-ta. N'ai să afli nimic dela mine, strică ea.

— Ba am să aflu multe dela D-ta. Ia loc. D-ră Glaum. Să ne înțelegem unul cu altul. D-ta ești prietena D-rului van Heerden?

— N'am să răspund la nici o întrebare.

— Poate că-mi vei răspunde la întrebarea asta: Pentru ce ți-a procurat Dr. van Heerden o slujbă la Punsonby și pentru ce ai întrebuințat slujba D-tale ca mijloc să furi trei scrisori recomandate pe care le-ai dat apoi D-rului van Heerden?

Hilda Glaum se roși apoi se îngălbeni.

— Asta e o minciună!

— Poți s'o spui poate judecătorilor și juraților. Mă îndoiesc însă că au să te creadă. Ei bine, D-ră Glaum, să vorbim pe față. Îți spun că n'am intenția să te dau pe mâna poliției pentru fapta aceea. Dar poți să-mi furnizezi oare cari informațiuni, cari îmi vor fi de folos.

— E o minciună — repetă fata irtată. N'am furat nimic și dacă D-ra Cresswell spune așa ceva...

— D-ra Cresswell nu știe nimic de trădarea D-tale. De oarece ai însă, după cât se pare, intenția să negi toată chestiunea asta, atunci o să-mi comunici ce fel de afaceri te aduc disdedimineată în locuința D-rului van Heerden?

— Vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic. Și mai puțin de toate insinuez că ai vreo legătură de dragoste cu doctorul, care nu-mi face deloc impresia că s'ar ține după femei.

Hilda făcu ochii mici și pentru o clipă părea că vanitatea o să birue discreția.

— Cine spune că mă duc la Dr. van Heerden?

— Eu. Căci te-am văzut. Doar nu vei fi uitat că locuiesc visavis de el?

— N'am nici urmă de intenție să vorbesc cu D-ta de afacerile mele sau ale doctorului. Și îmi este absolut indiferent cu ce mă ameninți sau ce vrei să întreprinzi contra mea.

— Am să fac mai mult decât să te ameninț. Pe mine nu mă poți trage pe sfoară, D-ră Glaum și cu cât te vei convinge mai curând de asta, cu atât va fi mai bine pentru D-ta. Nu există ceva ce n'aș face, dacă nu vrei să răspunzi la întrebările mele. Aș putea să-ți comunic, de pildă, că nu numai că am să-l arestez la noapte pe Dr. van Heerden, dar și pe D-ta, ca ajutoare, dacă convorbirea cu D-ta nu mă mulțumește.

— Nu poți face asta. Nu poți, — aproape că sbiera cuvintele aceste.

Hilda se schimbase într-o clipă cu totul. Era parcă electrizată.

— Să-l arestezi pe el? Pe omul acesta extraordinar! Și pe mine? Să mă arestezi și pe mine? Asta nu îndrăznești!

— Am să îndrăznesc alte lucruri și mai mari, dacă nu-mi spui ce vreau să știu.

— Dar ce vrei să știi? — întrebă ea provocătoare.

— Vreau să știu adresa unde se poate găsi mai repede prietenul D-tale van Heerden. D-ră Glaum, află că partida s'a terminat. Știm totul despre Prăpădul Verde.

— Prăpădul verde..! — suflă ea. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, că am motive să cred, că Dr. van Heerden e angajat într-o conspirație, care se îndreaptă contra mai multor state și contra acestei țări. Van Heerden a dispărut dar se mai află încă în Londra. Am să-l arestez fără scandal.

Privirea ei era ațintită asupra lui cu o expresie de îndoială, furie și puțină teamă. La urmă se decise și începu să vorbească cu voce fermă:

— Bine, am să te conduc acolo.

Eși din cameră și reveni peste câteva minute cu pălăria și mantila.

— E departe d'aici — spuse ea.

— Am o mașină la ușă.

— N'o să mergem tot drumul cu mașina. Spune șoferului să ne ducă în Baker Street.

Pe drum tăcură amândoi.

În Backer Street, coborîră din mașină și o luară pe jos printr'un

labirint de străzi, pe cari americanul nu le cunoștea. I se părea că trecuse cu un pas din cartierul cel mai bun al Londrei în cel mai prost. Cu câteva minute mai înainte era înconjurat de vile și palate și acum nu vedea decât căscioare păcătoase într'o străduță murdară.

— Casa se află la capătul străzii, explică Hilda.

Ajunseră într'un fel de curte cu grajduri. Fata scoase o chee din buzunar deschise poarta și Beale o urmă.

În curte se aflau o mulțime de butoase.

Pe ambele părți ale curții se găseau clădiri joase cari serviseră mai înainte drept grajduri. Hilda încuiă ușa în urma ei, trecu prin curte la colțul uneia din clădiri și descuiă o a doua ușă.

— Până jos sunt patrusprezece trepte. Ai o lampă de buzunar la D-ta?

— Da — răspunse Beale scoțând din buzunar lampa sa electrică.

— Dă-mi-o încoace să-ți luminez drumul.

— Unde sunt aici? — întrebă Beale, după ce fata încuiase și a doua ușe.

— Casa asta a aparținut pe vremuri unui vinar — răspunse fata scurt. Noi avem pivnițele.

— Ce fel de pivnițe?

Fata nu răspunse. La capătul scărilor ducea un mic gang către o a treia ușă pe care fata o deschise deasemenea. Beale presupuse că fata, are o cheie passpartout, căci deschisese toate ușile cu aceeași cheie.

Trecură și prin ușa aceea, și iar o încuiă în urma ei.

— Mai avem o ușă? — întrebă Beale, văzând în raza luminei lămpii de buzunar, cam la vreo douisprezece pași distanță, o ușă de oțel.

— Asta e ultima, — răspunse fata și o luă înainte.

Deodată lumina se stinse.

— Lampa D-tale s'a stricat, dar găsesc și așa broasca, — o auzi Beale spunând.

Beale auzi un sgomot, ca și când o ușă ar fi fost deschisă, dar nu văzuse ușa deschizându-se și nu se lămuri, decât când auzi sgomotul închiderii ei. Deodată lampa sa de buzunar se aprinse din nou și raza de lumină îl lovi drept în ochi.

— D-ta nu mă poți vedea — se auzi vocea ironică a Hildei Glaum, — eu însă te văd printr'o găurică mică în ușă. N'ai observat gaura aia, D-le Beale? Eu stau de partea cealaltă a ușii. — Și începu să râdă.

— Ai să-l mai arestezi azi pe Dr. van Heerden? Ai să mai dai de urma secretului Prăpădului Verde? Asta o dorești, Domnule Beale, nu-i așa?

— Draga mea prietenă, ai să fii foarte cuminte și ai să deschizi ușa. Doar nu crezi că am venit singur aici? Am fost urmăriți tot drumul.

— Minți. De ce crezi că am dat drumul mașinei și am venit pe jos? Ce șiret ești, D-le Beale.

Beale râse, cu toate că numai a râs nu-i era.

— Ascultă-mă, D-ră.

Făcu un pas spre ușă și scosese tocmai revolverul din buzunar, când auzi capacul gaurei din ușă închizându-se cu un sunet metalic. Deasemenea mai auzi cum se trag zăvoarele și știind că nu poate face nimic, băgă revolverul iar în buzunar.

— Așa, asta-i asta!

Trecu apoi la ușa din față și o examină la lumina unui chibrit. Ușa era căptușită cu fier. Bătu cu bastonul în pereți, dar nu găsi nimic ce l'ar fi încurajat. Podeaua era de piatră, deasemenea și tavanul.

Subit se opri în cercetările sale, căci auzise deasupra pași. Beale era mândru pe aptitudinea sa de a nu uita niciodată o voce pe care o auzise, sau pașii unui om pe care-l cunoștea.

— Asta-i prietena mea, care se duce în văgăuna lui van Heerden, să-l previe. Am cam un ceas înaintea mea, până ce va începe împușcăturile, — își spuse el singur.

IN APARTAMENTUL DOCTORULUI

Dr. van Heerden nu se grăbi de loc cu plecatul din casa sa din Staines. În dimineața zilei după cununia Olivei, van Heerden își petrecu timpul în oraș, aranjând oarecari afaceri importante, dar nici nu încercă să se ascundă, cu toate că știa că e supravegheat. Simțea însă precis că fiecare ceas care trecea îl aducea mai aproape de pericol. Era însă tot atât de convins (și pe drept) că pericolul care-l amenința nu stătea în nici o legătură cu sequestrarea D-rei Oliva Cresswell.

— Se poate să mai am un răgaz de grație — spunea el către Milsom, — și voi putea atunci să aranjez totul încă în cursul acestei săptămâni.

Seara și-o petrecu supraveghiând demontarea aparatelor în șopron și abia Marți pe la zece termină cu această lucrare.

Deabia în mașină, în drum spre Kingston, sezând alături de Milsom, reveni asupra după amiezei trecute.

— Crezi că Beale e acum mulțumit?

— Cum?

Milsom, care dormita într'un colț al mașinei, se trezi deodată.

— Ce crezi, e Beale mulțumit cu prețul pe care l'a căpătat, — și cu situația sa? — întreabă van Heerden.

— Presupun că da. Lucrarea aceasta mică i-a adus un milion. Și n'o să se mai sinchisească de altele!

Dar van Heerden clătină din cap.

— După părerea mea nu vezi lucrul prea clar. Milsom. Beale este mai periculos, de cum am crezut și știe cam multe asupra intențiilor mele. De altfel a fost cam perplex aflând că Homo este preot în toată regula. Rar am văzut o jenă atât de evidentă. Beale voia să se căsătorească numai ca să mă îndepărteze pe mine de fată. El pricepuse manevra mea și știa că mie nu-mi trebuiau decât banii ei și că fata nu mă atrăgea de loc. El mai credea, — și aici a avut iar dreptate, — că eu n'am nici un interes s'o țin sequestrată, dacă nu mă voi putea însura cu ea, și pentru asta și l'a angajat pe Homo, care-l însoțea peste tot, înarmat cu o licență de căsătorie specială. Toate acestea au fost prea exact calculate, ca să-mi placă mie.

Milsom se întoarse spre el.

— Ce vrei să zici cu asta? — întreabă el. — A fost doar numai o întâmplare că a putut veni la timp.

— Nu vreau să spun asta. E vorba de faptul că Beale știa că fiecare secundă era de o importanță capitală, că bănuia cât de mult aveam nevoie să mă căsătoresc în grabă și că avea cu dânsul pe acel

pseudo-preot (cum credea el) numai ca să nu piardă nici un minut. Astea sunt faptele cari mă neliniștesc.

— Nu pricep și nu văd de ce. Toți detectivii ăștia americani sunt șperțari. Beale a văzut posibilitatea să pună mâna pe ceva gras și a făcut-o. Averea aia de milicane este un comision respectabil.

— Te înșeli. Și eu aș vrea să pot crede acelaș lucru. Dar pentru D-zeu, nu vezi, că fiecare din faptele sale arată că este documentat asupra Frăpădului Verde?

— Ce face? — se speria Milsom. — Ce te face să spui asta?

— E destul de clar. Beale bănuște de mult planul meu. A încercat să-l iscodească pe bătrânul Heyler; ba și-a procurat chiar și o mostră din preparatul meu. A fost numai o probă neterminată, care totuși putea să-i fie suficientă. Beale a ghicit că aș întebuița banii bătrânului Millinborn într'un anumit scop și a ghicit de ce mă grăbesc atâta ca să ajung în posesia lor.

Urmă o tăcere de câteva minute.

— Mai știe cineva, afară de Beale, despre asta? Dacă l'am face să dispară..?

— Ar trebui să terminăm cu el astă seară. La asta mă gândesc toată ziua.

Iar tăcere.

— Ei bine, de ce nu? — întreabă Milsom. — Mie-mi este tot una. Ceeace intenționăm, merită riscul acesta suplimentar.

— Trebuie să-l distrugem înainte de găsește fabrica din Paddington. Asta e pericolul, care mă îngrijește. Van Heerden era neliniștit și vorba lui pierduse acum siguranța obicinuită. — In fabrica aia este destul material doveditor, ca să ne dea peste cap.

— Exact. A fost o nebunie să continuăm atâta cu producția. Ai doar atâta cantitate din acel material, cât îți trebuie. Puteai închide fabrica de acum opt zile.

— A trebuit să am pentru orice eventualitate o marjă oarecare, și apoi, cum aș fi putut face altfel? Eram aproape de faliment și orice semn de încetare a activității mi-ar fi adus pe toți lucrătorii la casa Krooman.

— Și asta e exact. Eu am încercat tot timpul să-i țin sub diferite motive. nu știam însă că situația D-tale era atât de tristă. Mie mi s'a părut numai ca o dorință naturală a D-tale să nu te separi de bani buni.

Convorbirea fu întreruptă de oprirea bruscă a mașinei. Van Heerden se uită prin fereastră și zări o lampă roșie luminând.

— Aha trebuie să fi ajuns la Putney Common, unde ne așteaptă Gregory ca să ne spună dacă s'a întâmplat ceva nou.

Un individ se apropie de ușă. Van Heerden îl întreabă:

— S'a întâmplat ceva?

— Am văzut lampa verde pe acoperiș — și acum înțelese Milsom cum Gregory a putut recunoaște mașina printre sutele care treceau pe acolo. Nimic important.

— Unde e Beale?

— Cu bătrânul în hotel. Toată ziua a fost acolo.

— A mai fost pe la poliție?

— Azi după masă a fost la Scotland Yard.

— Și tânăra femeie?

— Un chelner, prieten cu mine, mi-a spus că-i merge mai bine. Doui doctori au văzut-o.

— Și mai trăește încă? — întreabă cinicul Milsom. — Va să zică patru medici în ultimele două zile..

Van Heerden se aplecă afară și întreabă cu vocea înceată:

— Ai văzut-o pe D-ra Glaum?

— Da. I-am spus că nu trebuie să mai vină la D-ta în laborator până ce nu o vei chema. M'a întrebat când pleci.

— Asta nu trebuie s'o afle în nici un caz. Nu uita asta, Gregory.

Van Heerden se retrase iar în interiorul mașinei, bătut în fereastră și o porniră din nou la drum.

— Mai ai o problemă de rezolvat, van Heerden.

— Care? — întreba acesta aspru.

— Hilda Glaum. Am văzut-o numai decâteva ori, dar știu precis că te adoră. Ce ai de gând să faci cu ea?

Doctorul își aprinse o țigaretă și la lumina chibritului, Milsom văzu cum zâmbește.

— Vine după mine, pe dată ce voi fi plecat. Afară am nevoie de ea, dar nu..

— Cum crede ea, — termină Milsom. — Bagă de seamă. Fata asta are să-ți mai facă neplăceri.

— Bah!

— Nu fii naiv. Dacă s'ar putea scoate gelozia din lume, atunci jumătate din paznicii închisorilor ar fi șomeri.

— Hilda e o fată de treabă. Are să se mulțumească cu aceea ce am să-i dau eu.

— Nu există asemenea femei, — spuse Milsom ferm și subiectul conversației fu schimbat.

Automobilul se opri la Marble Arch, unde Milsom coborî. Van Heerden continuă singur drumul. Puțin înainte de miezul nopții ajunse la locuința sa. Când coborî și el din mașină, un individ, care așteptase pe partea cealaltă a străzii, trecu strada. Era agentul lui Beale. Van Heerden, care cunoștea semnificația acestui om, surâse, deschise ușa și intră în vestibul. Lumina ardea în locuința lui. O lăsase să ardă dinadins. Locuința lui Beale era însă în întunec. Pe o bucățică de hârtie agățată de ușă era scris unde se găsește Beale.

Van Heerden deschise ușa, stinse lumina în coridor și intră în birou.

— Halo! — strigă el furios. — Ce cauți aici? Ți-am spus doar să nu vii!

Fata, care șezuse până acum la masă, se sculă și se repezi fără suflu la el. Van Heerden văzu că se întâmplase ceva. Ar fi putut căti de altfel pe fața ei și mândria că servise atât de bine, pe bărbatul care-l iubea.

— L'am prins, Julius!

— L'ai prins, pe cine?

— Pe Beale! Pe marele Beale!

Fata râse nervos.

— A venit la mine. Voia să mă aresteze. Dar eu am pus mâna pe el!

— Sezi colo. Încearcă să-mi povestești tot ce s'a întâmplat în mod clar. Cine a venit la tine?

— Beale. A venit la mine și voia să știe unde se află D-ra Cresswell. Ai dus-o undeva? — întreabă ea cu tărie.

— Mai departe.

— Beale a fost arogant și m'a amenințat. Voia să mă închidă pentru cele trei scrisori recomandate, pe cari ți le-am dat. Dar nu mă temeam pentru mine. Singurul gând, că tu, dragul meu, ai putea să stai la închisoare... O, Julius!

Se sculă de pe scaun, cu ochii plini de lacrimi, dar van Heerden o făcu să se așeze din nou.

— liniște, liniște. Trebuie să-mi povestești totul. E foarte serios. Ce s'a întâmplat?

— A insistat să-l duc la tine. Zicea că știe că ești undeva în Londra.

— Mai departe.

— Și atunci m'am gândit și gândit — spuse fata și se uită în ochii lui — și apoi m'am rugat lui D-zeu, să-mi arate un drum, ca să-ți ajut și mi-a venit în minte un plan. I-am spus atunci, că vreau să-l duc la tine.

— I-ai spus că vrei să-l duci la mine? Și unde l'ai dus?

— În fabrică la Paddington.

— Acolo?

— Așteaptă puțin. Te rog nu te supăra! L'am dus prin coridorul cu uși. I-am cerut lampa de buzunar și după ce am trecut prin ușa a doua, am eșit prin ușa a treia și i-am trântit-o în nas.

— Așa dar el e...

— Inchis acolo. Spune, Julius, am făcut bine? Nu fii supărat pe mine. Mi-era atât de frică pentru tine!

— De când ești aici?

— De vreo cinci minute. Nu știu precis. N'am noțiunea timpului. Am venit imediat să-ți spun.

Van Heerden stetea lângă masă și-și mușca buzele, gândindu-se profund.

— Tocmai acolo, pentru Dumnezeu!

— Julius, am făcut cum am crezut că e mai bine. — spuse fata plângând aproape.

Van Heerden se uită disprețuitor la ea — Bine înțeles că ai făcut ceea ce ai crezut că e mai bine. Tu ești doar o femeie și n'ai urmă de inteligență în cap.

— Am crezut...

— Ai crezut! — o batjocori el. — Dar cine ți-a spus că trebuie să gândești? Proasto ce ești. Nu știi că a fost numai un pretext din partea lui Beale? Beale mă poate aresta pe mine tot atât de puțin cum eu îl pot aresta pe el. Nu-ți vine în minte că totul a fost numai o cursă? Nici pe tine nu te putea aresta. Știa el că tu obicinuești să vii aici?

— Da.

— Mi-am închipuit eu asta — spuse van Heerden cu un surâs amar. — El știe că tu ești amoretată de mine și a bănuț grija ta pentru mine. Prostuo ce ești. Hai, nu mai plânge, nu pot să sufer așa ceva. Du-te și ia-ți ceva vin, are să-ți facă bine.

Van Heerden se plimbă în susul și josul odăiei.

— Nu ne rămâne altceva de făcut de cât să isprăvim cu el. Crezi

că l-a urmat cineva ?

— Nu. Am fost foarte prevăzătoare. Și făcu o descripție a drumului parcurs cu Beale și a măsurilor de prevedere luate de ea.

— Bine. Pare că nu ești atât de proastă. Din sertarul biroului scoase un revolver cu țeava lungă, se uită dacă e încărcat și-l băgă în buzunar.

— Da. Sunt de părere că trebuie să isprăvesc cu acest domn. Dar n'as prea dori să întrebuintez pistolul, — spuse el gânditor. — Poate că vom putea să-l asfixiăm cu gaze ? În tot cazul, tu nu poți să-mi strici, nici să-mi ajuți — adăugă van Heerden cu cinism.

Hilda se uită uimită la el. Măinile le ținea încrucișate pe piept, ochii plini de lacrimi erau ațintiți asupra lui.

— Șterge-te la ochi, — spuse van Heerden sărutând-o ușor pe obraz. — Poate că ceeace ai făcut să fie cel mai bun lucru. Se poate ca Beale să știe totul asupra planului meu și eu să trebuiască să plec, dar nu pentru mult timp, micuța mea. După aceea — și întinse brațele — o să fim cei mai bogați oameni din lume.

— Ai să reușești, Julius. Știu că ai să reușești în toate. Dacă ași putea să te ajut ! Dacă mi-ai spune ce ai de gând să faci acum ? Ce înseamnă de fapt Prăpadul Verde ? E un explosiv nou ?

— Șterge-te la ochi și du-te acasă — îi răspunse el scurt. — La ușă ai să vezi un detectiv, dar nu cred că are să te urmărească.

Puțin timp după plecarea fetei o urmă și el. Trecu, fără sfială pe lângă umbra, care stătea la ușă și ajunse la stația de taxi-uri din Shaftesbury Avenue, fără ca să fi fost urmărit. Din taxi-ul pe care-l luase acolo, coborî în Backer Street și o luă pe jos mai departe. Descuiă ușa mică ce ducea în curte, dar nu o luă pe drumul pe care mersese fata cu Beale, ci intră printr-o altă ușă, în bolta, care nu de mult servise ca locaș de petrecere, acum însă servea ca loc de fabricație al unui mijloc de distrugere al omenirii.

UZINA UNDE SE FABRICA PRAPADUL VERDE

Primele trei minute după ce-l părăsise Hilda Glaum în bolta întunecoasă, Beale le petrecu gânditor. Incepu apoi să se caute prin buzunare. Avea la el un aprinzător de benzină, pe care-l umpluse abia în după amiaza aceea. Aprinzătorul îi dădea lumină suficientă ca să poată percheziționa locul în care se afla.

Distanța între cele două uși încuiate era de vreo cinci metri. Lățimea coridorului vreun metru, iar înălțimea circa doi metri. Tavanul era cum am spus boltit. Beale văzu acum că dela mijlocul tavanului atârna o sârmă, care, aparținea desigur fostei instalații electrice. Nouii proprietari vopsiseră totul cu var. Peretele din stânga nu arăta nimic interesant. Pe cel din dreapta însă, la o distanță cam între cele două uși, se găsea o inscripție, care cu tot varul mai era puțin vizibilă.

Beale își udă batista cu limba, șterse puțin varul și citi

post pentru
erian
mbulanță &
im ajutor

Era numai jumătate din inscripția inițială. La stânga nu se mai afla nici urmă de litere. Beale se gândi cam mult până ce dădu de sen-

sul cuvintelor.

— Adăpost pentru atac aerian. Ambulanță și prim ajutor.

Cuvintele acestea explicau instalația electrică. Încăperea în care se afla acum Beale era una din acele pivnițe, pe care Primăria sau Guvernul, ie destinase ca loc de refugiu pentru populație, în timpul atacurilor aeriene în războiul mondial. Părea că erau încăperi multe și mari, căci se vorbea și de o ambulanță. Ce se întâmplase cu cealaltă jumătate din inscripție? Desigur că fusese zugrăvită pe ușa care ducea spre ambulanță. Tot așa dela sine înțeles era că ușa asta fusese îndepărtată și peretele zidit. Imediat Beale cercetă din nou peretele din stânga și văzu că acolo cărămizile erau noi. Lovindu-le cu bastonul, constată că sună gol. Atunci se rezemă de peretele opus, ca să aibă un punct de sprijin și apăsă cu picorul peretele opus, unde erau cărămizile noi.

Beale știa că asemenea zidiri se executau superficial, ca să se întrebuințeze numai o cărămidă și că în urma unei legi fizice, o apăsare la mijlocul unei asemenea lucrări, trebuie să aibe ca efect o dărâmare a peretelui.

Chiar la prima apăsare simți cum peretele se mișcă. Se rezemă atunci cu ambele picioare de perete, își adună toate forțele și apăsă în perete. În secunda următoare se găsi întins pe jos. Peretele se prăbuseră. Beale era destul de curios să examineze lucrarea și găsi că fusese făcută probabil de diletanți.

Un curent de aer proaspăt îl izbi în obraz, când trecu prevăzător peste moloz. Șase trepte de piatră duceau în jos într'un locaș mic, în care se afla un bășcan cu apă și două paturi care aparțineau ambulanței. Proprietarii cei noi le lăsaseră pur și simplu acolo. Afară de asta se mai afla acolo un scaun stricat. Aruncate prin cameră se mai aflau ingredientele necesare primului ajutor, ca vată, material de pansament, sticle goale de medicamente și altele.

Ceace-l interesa mai mult, era o ușă, pe care nici nu sperase să o găsească. Ușa asta era zăvorită de partea sa și după ce trase zăvorul, văzu spre marea sa satisfacție, că nu e încuiată. O deschise cu băgare de seamă, după ce stinsese întâi lumina. De partea cealaltă a ușii era întunec. Aprinse din nou lumina. Ușa aceasta ducea deasemenea într'o încăpere goală. Acolo nu se afla decât o mulțime de stelaje cu sticle de vin goale. Incolo nimic. La colțul opus se afla încă o ușă, care era deasemenea zăvorită pe dinăuntru. Se părea că van Heerden nu voia să uzeze de aceste încăperi ale pivniței.

Beale examinează broasca și constată că nu era întrebuințată. Era de altfel convins că se apropie de sala principală de lucru a noiei fabrici și era necesar ca să întrebuințeze toate precauțiunile. Scoase revolverul din buzunar, dădu piedica la o parte și-l puse sub vestă la îndemână. Tragerea zăvorului era o muncă greoaie. Beale nu putea să se gândească măcar să forțeze lucrurile în stadiul acesta în care se afla și trase zăvorul numai cu mare încetineală. În fine reuși și deschise ușa.

Imediat apăru între ușă și cadrul ei o lumină puternică verde. Nu îndrăzni să o deschidă mai mult, căci auzi pași târsind și chiar voci slabe... La lumina aceasta verde se putea ca mai mulți inși să observe deschiderea ușii. Se așteptase să audă sgomot de mașini, însă afară de vocile acelea, de sgomotul făcut ici colea de sticlă lovindu-se de sticlă

și de târșăitul pașilor, nu se auzia nimic.

Trase ușa încă un centimetru mai mult și-și apropia ochiul de deschizătură. Acum putea să vadă unul din pereții pivniței, precum și capul unui tub de luminat, care împrăstia lumina aceea verde. Dar mai văzu ceva, ce-l umplu de speranță. Lângă perete se vedea o umbră, care nu dispărea nici măcar la lumina aceea puternică, o umbră neregulată, ca și când ar fi a mai multor lăzi una peste alta. Spera că baricada aceasta de lăzi se întinde dealungul peretelui, așa că deschiderea ușii nu putea fi văzută din restul încăperei.

Ii trebui mai bine de trei sferturi de ceas ca să calculeze înălțimea și lățimea lăzilor, ca să vadă dacă poate trece neobservat. Apoi deschise ușa iute și trecu în încăpere, închizând ușa după el. Calculele sale erau juste. Acum se găsea într'o încăpere a cărei mărime el n-o putea decât bănuî. Ceeace-l interesa mai mult era însă exactitatea calculelor sale și faptul că ușa era ascunsă. Lăzile erau dispozate sub formă de „L” până sus, la vreun metru sub tavan și formau un fel de loc împrejmuît pentru ori și care ar fi intrat în pivniță, pe acelaș drum ca și Beale. Lăzile erau așezate neregulat și cu excepția a două lăzi mari, cari formau ca să zicem așa, colțul, baricada era formată dintr'o mulțime de cutioare mai mici, de un diametru de circa douăzeci de centimetri.

O scară mică servea probabil de sprijin aceluia care avea în sarcină să țină în ordine baricada. Beale o ridică fără să facă sgomot, o sprijini de perete și se urcă cu prevedere în sus. De acolo văzu o sală mare, a cărei tavan împărțit în pătrățele, era susținut de șase stâlpi puternici. Lumina venea nu numai dela lămpile cu argint viu montate pe tavan, ci și dela lămpile cari atârnavu peste bănci.

Lămpile cu mercur nu dau, cum se știe, o lumină verde, ci o lumină incoloră. Lumina verde era produsă de lustre acoperite cu o ștofă, pe care Beale o socotea la început ca fiind mătase, dar care în realitate era țiplă colorată.

Indivizi îmbrăcați cu halate albe, sedeau pe bănci, cu fețele apărute de măști de gaz confecționate din cauciuc. Mâinile le aveau acoperite cu mănuși. În fața fiecăruia din indivizii aceia se găsea un microscop, un cântar și un regal cu farfurii mici din porțelan. Lucrul ce aveau să-l facă era pare-se nepericulos pentru ochi, căci părțile măștilor unde se aflau ochii, erau neacoperite, ceeace mărea și mai mult aspectul groaznic al persoanelor. Imbrăcămintea lor era la fel totuși. Beale recunoscă pe unul din ei. Era imposibil să nu recunoști persoana scundă și cu capul mare al profesorului, care o speriasă atunci atât de mult pe D-ra Cresswell.

Beale se așteptase să-l găsească aici, căci știa că nenorocitul acela de neamț fusese angajat de van Heerden, și Beale, căruia bătrânul îi inspira milă, căutase de două săptămâni să afle dela fostul profesor al universității din Heidelberg unde se află laboratorul lui van Heerden. Bătrânul, era de o loialitate, care deștepta o oarecare admirație la Beale.

Detectivul se uită dealungul pereților și își reținu toate amănuntele. Unii din bărbați erau ocupați cu cercetări la microscop, alții amestecau în farfuriile de porțelan, luând din când în când cu baghete de sticlă câte o probă, pe care o puneau sub microscop și o cercetau cu deamănuntul.

Beale simțea un miros slab de putregai, unit cu un oarecare miros de pământ, care-i ardea mucoasele sensibile ale nasului.

Înainte de a trece mai departe, Beale își legă batista în jurul gurei și al nasului. De acolo de unde se afla el, nu putea vedea decât o parte a încăperei. Putea numai să bănuiască, ce se petrecea dedesubtul ascunzișului său. Vedea însă destul ca să se convingă că aici era fabrica principală a lui van Heerden, unde se producea otrava, cu care Doctorul voia să răpădescă lumea întreagă. Unii din lucrători umpleau sticlute mici din conținutul farfurioarelor de porțelan și le sigilau. Trebuia probabil să fie foarte greu de manipulat sticlutele acelea, căci Beale văzu cum cel puțin trei dintre ele se eparseră în mâinile lucrătorilor.

Pe fiecare bancă se aflau cel puțin o sută din acele sticlute, precum și o flacăre de gaz ca să încălzească ceara pentru sigiliu. Lucrul se executa mecanic. Între ei lucrătorii vorbeau numai foarte puțin. De altfel tot capul le era acoperit cu masca de cauciuc, așa că nu se vedea nici un fir de păr. Numai din când în când părăsea câte unul sau altul din lucrători masa de lucru pentru a dispărea printr-o ușă, care ducea probabil spre o cantină.

Gazele care umpleau încăperea și contra cărora se apărau cu masca de cauciuc, nu erau otrăvitoare, căci cei mai mulți din lucrători își scoteau masca cum părăsea locul la care lucrau.

Beale observă totul în tăcere vreo jumătate de ceas, în care timp lădițele care-i serveau lui de ascunziș se umpleau încetul cu încetul cu sticlutele sigilate. Observă atenția cu care se împachetau sticlutele în vată și zări chiar și partea interioară a unei lăzi, care era căptusită cu vată. Tocmai voia să ia o lădiță în mână, ca să se uite mai de aproape la interiorul ei, când auzi o voce strigând în spatele lui :

— Ascultă, ce faci aici ?

La piccarelele scărei stătea unul din lucrători, care se apropiase fără să facă sgomot și se uita acum cu ochii neacoperiți la intrusul de Beale, amenințându-l în acelaș timp cu un revolver.

— Stai, stimabile, nu trage, viu singur jos.

ULTIMUL OM DE PE BANCA

La urma urmei, tot așa era mai bine, — van Heerden vedea un semn al providenței, în faptul că dușmanul său era în mâna lui. Doria să se socotească cu Beale, care făcând pe bețivul, l'a tras pe sfoară.

Doctorul van Heerden era în stare să admire istețimea dușmanului său și să-l omoreze în acelaș timp. Firea sa admitea asemenea paradoxe. La început crezuse că Stanford Beale e un detectiv particular, de felul acelor din care există duzini și cari nu merită a fi luați prea mult în seamă.

Van Heerden se duse în camera sa de lucru din fabrică, prin cantină, pe care o aranjase pentru uzul lucrătorilor săi. Închizând după el ușa de oțel, îl zări pe Milsom, stând la bufetul necioplit, care servea drept bar.

— O plăcere neașteptată, — spuse Milsom, dar când văzu fața celuiilalt, îl întrebă pripit :

— S'a întâmplat ceva neașteptat ?

— Da. Politistul cel mai șiret al Americii și Angliei se găsește

acum aici la noi.

— Aici? În laborator?

— Exact, — răspunse cellalt și-i povesti ceeace auzise dela Hilda Glaum.

— Ah, este în coridorul vechiu. Nu există deci nici un motiv ca să iasă afară... viu.

— Nici n'are să iasă.

— E singur?

— Singur. Beale lucrează totdeauna singur.

Milsom mormăi.

— Ce să facem cu el?

— Să-l omorâm cu gaze. Are de sigur un revolver la el.

Milsom aprobă. — Să așteptăm până ce lucrătorii vor pleca. La trei pleacă de aici, — câte unul. E două și jumătate. Beale poate să mai aștepte. Ne este sigur acolo unde se află acum. De ce nu mi-a spus Hilda nimic? Nici n'am văzut-o măcar.

— S'a dus direct prin gangul vechiu. Poate că n'are încredere în D-ta.

Milsom râse sarbăd. Cu toate că el controla fabrica și cunoștea jumătate din secretele lui van Heerden, presupunea că nici dânsul nu se prea încrede în el.

— O să așteptăm. N'avem grabă. În tot cazul trebuie să-ți spun ceva despre bătrânul Heyler.

— Heyler? Am crezut că ai scăpat de el. Ista e nebunul acela, de care se apucase Beale. A și încercat să-l stoarcă și l'a chestionat de vreo două ori. Am dispus ca să fie adus la Deans Folly. Bridgers să se ocupe de el.

— Bridgers nu e capabil să se ocupe de cineva. — spuse Milsom, uitându-se dealungul băncilor, până ce privirea-i se opri asupra unui lucrător la capătul cellalt al încăperei.

— În noaptea asta e liniștit. Individul ăsta nu e statornic. Astă-seară, înainte să viu eu s'a repezit cu revolverul la Schulz. Se joacă prea iute cu arma.

Van Heerden făcu un gest de nerăbdare. — În ceeace privește pe bătrânul Heyler — continuă Milsom — știu că-l consideri ca pericolos și de aceea l'am reținut aici. Avem o odaie unde poate să doarmă și noaptea poate să se miște cât vrea. Bătrânul e însă neliniștit. Mă tot întreabă care-i scopul muncii sale.

— E greu de lucrat cu el. De două ori m'a compromis aproape. După cum ți-am povestit, i-am încredințat odată un experiment. Rezultatul mi l'a adus acasă. A fost mostra pe care a prins-o Beale.

— Beale e cu siguranță periculos, — spuse Milsom.

Van Heerden făcu un pas spre laborator, dar fu oprit de Milsom.

— Un moment van Heerden. De oarece ești aici, să luăm o decizie: când începem cu concedierea lucrătorilor? Trebuie să am un motiv pentru asta.

Van Heerden reflectă o clipă.

— Peste două zile. Intre timp poți termina totul. Pe oameni îi poți trimite de pildă în Scoția, sau în altă parte, unde nu pot primi știri. Povestește-le că facem o fabrică nouă și încuartirează-i într'un hotel dintr'un sat oarecare.

— Asta sună foarte simplu. Aș putea să îngrijesc de ei până ce va

sosi momental să dispară.

— D-ta ai să-mi lipsești, — zise van Heerden sincer. Mi-ai devenit indispensabil, Milsom. D-ta ești forța mișcătoare, de care am nevoie și singurul om de talia mea, pe care ași fi putut vreodată spera să-l întâlnesc.

Ajunseseră acum în pivnița mare și van Heerden se uită cu bucurie în jurul său. — În încăperea asta se produce un miliard.

— Nu mi-am putut imagina până acum nici odată o sumă mai mare decât cu șase cifre, — zise Milsom. — Și numai datorită conducerii D-tale am reușit să ajung la șapte cifre. Am să mă stabilesc în Argentina, van Heerden. O căsuță pe o colină..

Cellalt ridică cu dispreț din umeri, dar Milsom continuă. — O casă admirabilă, un fel de palat, în care mișună servitorii, o casă, stimabile, în care să am un laborator complet instalat și în care să pot lucra cu pasiune; un automobil, vinurile cele mai rare... ah..

Van Heerden se uită la el cu un surâs ciudat.

— Asta te atrage așa dar! Pe mine mă interesează numai puterea ce o voi avea asupra finanțelor lumii întregi. Planuri interminabile pentru îmbogățirea mea; distrugerea tuturor dușmanilor mei; distrugerea vapoarelor, a căilor ferate, a industriilor, distrugere și refacere, — asta e ce am de gând să fac...

— Extraordinar!

Trecură la una din mese. Lucrătorul, care lucra acolo, își smulse masca de pe față și se uită la ei. Era un bătrân, care surâdea cu gura deschisă lăsând să i se vadă gingiile. — Bună seara, signore doctor. Știința e lungă și viața e scurtă, signore. Oftă, își puse din nou masca la loc și începu să lucreze mai departe. Nici nu se uită la cei doi bărbați.

— Cam nebun, bătrânul Castelli, — spuse Milsom. — Asta e tot ce poate spune. Ce a făcut de fapt?

— Nimic, după câte știu eu. Și-a pierdut nevasta și două fete într'un cutremur de pământ în Messina. L'am căpătat ieftin. E un chimist bun. Trecură dela masă la masă, dar privirea lui van Heerden aluneca tot mereu spre ușa în dosul căreia presupunea că Stanford Beale își așteaptă soarta. Lucrătorii începură acum să se pregătească de plecare. Unul după altul, își acoperiră instrumentele, scoaseră măștile și dispărură prin ușa, asupra căreia își îndreptase van Heerden atât de des privirea. Dar eșirea lor nu-i va duce lângă încăperea în care era închis Beale, ci la drumul prin care părăsise și Hilda Glaum fabrica, când se duse acasă la doctor.

În fine, toți plecaseră, cu excepția unui singur lucrător, care tot mai ședea nemiscat și se uita atent prin microscop.

— Ista e prietenul nostru Bridgers, — spuse Milsom. — E plin până sus cu alcaloidul Enythroxyton Coca. — Ei bine, Bridgers, nu ești încă gata?

— Hm, — răspunse acesta, fără să se întoarcă.

Milsom ridică din umeri. — Trebuie să-l lăsăm să-și termine lucrul. Când lucrează așa, nici nu știe unde se află...

— Disparația iubitului nostru dușman... — întrebă Milsom, făcând semn cu capul în spre ușa, în dosul căreia presupuneau că se găsește Beale, — schimbă ceva din planurile D-tale?

— De ce?

— N'ai dorința să te însori cu văduva lui?

— De loc.

— Și afară de asta nici nu e încă văduvă.

Cuvintele acestea nu le exprimase Milsom, ci individul care lucra și care ținea mai departe privirea ațintită asupra microscopului.

— Păstrează-ți părerile pentru D-ta, Bridgers, — spuse furios van Heerden. — Isprăvește-ți lucru și pleacă.

— Sunt gata.

Lucrătorul se sculă încet și-și scoase masca.

— Numele meu e Beale — zise el calm. — Mi se pare că am mai avut odată plăcerea. Nu te mișca Milsom, dacă vrei să-ți economisești spesele întreținerii mai departe a vieții D-tale. Sunt iute cu revolverul când cineva nu-mi dă pace.

Standford Beale dădu microscopul la o parte și se așeză la marginea mesei.

— M'ai numit Bridgers. Pe D-l Bridgers îl veți găsi în decoul lăzilor. acolo... M'a surprins, pe când spionam p'aici și voia să mă împuște, dar l'am convins ca să vină cu mine și apoi totul a fost foarte ușor. Prizează cocaină, nu? N'are nici măcar puterea unui șoarece. Dar asta n'are nici o importanță, doctore. Ai ceva contra ca să te arestez pe loc, pentru complot?

— Ași avea multe de zis. Mai întâi nici n'ai dreptul să mă arestezi. D-ta nu ești polițist, ci numai un detectiv amator american.

— American da, amator nu. Ceeace privește dreptul de a te aresta, — ei bine, cred că te pot aresta și apoi să justific de ce.

— Cu ce justificare? — întreabă Milsom. — În fabrica asta nu e nimic secret, afară numai că Dr. van Heerden are de aface cu ea. Un medic, căruia i s'ar face reproș că se ocupă de industrie. E o crimă...? — și se uită la van Heerden, care continuă în locul lui:

— ..să conduci o fabrică de material desinfectant?

— Să presupunem că eu cunosc caracterul acestui laborator? — spuse Beale.

— Încearcă numai să spui poliției asemenea baliverne. Ai să vezi că n'are să întreprindă nimic. Ai citit se vede prea multe romane detective — spuse van Heerden cu dispreț.

— Se poate să ai dreptate. Însă singurul roman care mă interesează acum este acela despre Teroarea Verde și sper că ai să-mi furnizezi și ultimele pagini, care îmi mai lipsesc. Cred chiar că ai s'o faci.

Doctorul își aprinse o țigaretă și se uită batjocoritor la Beale peste flacăra chibritului aprins.

— Fantezia D-tale romantică m'ar supăra, dacă n'ai fi atât de naiv. După ce mi-ai furat logodnica, vrei să-mi furi și bunul meu renume.

— Ce spui? — zise Beale sculându-se dela masă și stând cu mâinile în solduri în fața doctorului. — Mai întâi ar trebui să-l găsim, bunul D-tale renume! Să știi, van Heerden, că-ți descoper jocul. Predau fabrica asta poliției, chem pe cei mai mari oameni de știință ai Europei ca să-mi facă dovada vinovăției D-tale și apune pe bază asta..

Între degetele mâinii drepte ținea o sticlută sigilată, plină cu o substanță, care părea să fie talaj verde măcinat fin.

— Lumea, lumea asta incredulă o să cunoască iadul pe care voiai să i-l pregătești. Vocea lui Beale tremura de pasiune și fața sa se

Întunecase numai la gândul crimei gigantice față de care chiar și neomenescul tratament al femeii, pe care o iubea mai mult ca viața, era un nimic.

Se auzi sgomotul unei explozii. Beale simți șueratul unui glonte trecându-i pe la ureche și se întoarse cu revolverul în mână...

— D-ta spui, că poliția și chiar guvernul acestei țări vor recuza acuzația mea ca fiind fantastică. Îți adord mulțumirea să știi că ai dreptate. Mă consideră toți că sunt nebun, dar am să-i conving că tot eu am dreptate! În sticluta asta zace distrugerea planurilor și visurilor D-tale. Ca să-ți îndeplinești planul ai ucis doi oameni. Pentru visul acesta ai ucis pe John Millinborn și pe Prédeaux. Dar m'ai să...

— Bum!

SECRETUL PRAPADULUI VERDE

Un individ sălbătăcit stetea în apropierea lăzilor cu revolverul în mână. — era Bridgers, tipul pe care Beale îl lăsase legat în laborator.

— Pun eu mâna pe tine, bestie! Dați-vă la o parte... ah!

Mâna lui Beale se ridicase în sus și un fulger lumină o clipă... și iar se auzi sgomotul detunăturii. Dar Bridgers se culcase la pământ în dosul lăzilor. Bridgers trase din nou, de data asta cu un rezultat neașteptat. Glonte nimeri tabloul de distribuție electrică. Imediat se stinseră toate lămpile și se făcu întuneric.

Beale ținea încă sticluta în mână, lucru ce Milsom îl observase. Ca un sarpe se aruncă asupra detectivului, îl apucă de mână și căută să i-o întoarcă.

Beale strânse dinții și încercă să scape mâna din ghiarele celui-lalt. Stetea însă incomod, căci se rezemase de colțul băncii. Simți cum mâna lui van Heerden îi smulse sticluta.

Alteineva îi smulse revolverul din mână stângă, se auzi un detunet înăbușit și apoi pași de oameni cari fugeau. Beale ripăi dealungul peretelui și se isbi de lăzi. Un glonte, tras de nebunul de Bridgers, șueră pe lângă urechea lui, dar trebuia să riște. Auzi sgomotul unei uși care se deschide și se repezi orbește într'acolo. În fine găsi ușa. Observase cum cei doi inși eșiră afară, descoperi scara... și două minute mai târziu era și el în stradă.

Ambii bărbați dispăruseră. După ce a colindat vreo jumătate de milă, se întâlni cu un politist. Functionarul acela inteligent nu putea să-și părăsească postul și-i dădu sfatul excelent să se adreseze comisariatului celui mai apropiat. Într'adevăr un sfat splendid, căci chiar dacă sergentul de serviciu rămase cu totul indiferent la cererea lui Beale, exista acolo un telefon și la corăutul cellalt al sârmei telefonice exista în locuința sa modestă din Haymarket un inspector general cu numele de McNorton, care puse, numai la auzul numelui său, toată secția în mișcare.

— Am găsit fabrica pe care o căutam McNorton — spunea Beale. — Îți explic eu mâine dimineață toată chestiunea. Acuma e necesar ca terenul să fie cercetat.

— Nu putem face asta fără înmormântare. Dar putem să-l năzim, până ce vom avea dreptul la percheziție. Trimite-mi pe sergentul de

serviciu la telefon. De altfel ce face D-ra Cresswell ?

— Bine, răspunse Beale scurt.

De necrezut cum numai auzul numelui ei îi umplu sufletul cu durere.

Dădu telefonul sergentului și conduse mai târziu patru oameni la fabrică. Polițiștii găsiră ușile încuiate. Beale sări peste gard, dar și ușile clădirei erau încuiate.

Se înapoiă la sergentul, care-l așteptase în stradă.

— Cum îi zice străzii acesteia ?

— Playbury Street. — În tinerețea mea era aici pivnițele lui Henderson.

Beale își notă adresa, își luă o mașină și se înapoiă la comisariat, obosit și decepționat.

Sosi tocmai la timp ca să asiste la o scenă curioasă.

În fața biroului sergentului de serviciu stetea un individ prost îmbrăcat, însă cu acel ceva de nedescris al omului, care văzuse odată zile mai bune. Lângă el stetea polițistul care-l arestase.

— Se pare, — spunea tocmai prizonierul, în momentul când Beale intră în cameră, — că sub sistemul ăsta păcătos de spionaj, un om simplu n'are nici măcar dreptul să se plimbe dis-de-dimineată pe stradă la aer curat.

— Ascultă, părintele, — răspunse sergentul în tonul amabil al polițiștilor față de vechii lor cunoscuți. — D-ta știi tot așa de bine ca și mine, că conform legii pentru apărarea crimelor, un hoț bătrân se expune arestării, dacă e găsit în împrejurări cari dau de bănuit. D-ta să nu umbli noaptea. Și dacă totuși o faci, atunci n'ai dreptul să te plângi. Ai găsit ceva la el, Smith ?

— Nu, D-le sergent. Vagabonda numai pe stradă și atunci l'am arestat.

— Unde locuiești acum ?

Individul se căută prin buzunare.

— Am comis gresala de a-mi lăsa cărțile de vizită lângă instrumentele mele de falsificat bani. O telegramă pe numele meu la azilul de noapte din Mine Street, Paddington, mă găsește. În tot cazul interogatoriul a fost o muncă de prisos. În momentul de față mă găsesc sub scutul legii. Peste patru zile sunt pe vapor.. ah. D-l Beale.

Beale surâse.

— Ce să fac ? Cabinele de clasa I erau vândute. Eu nu voi ajez cu oamenii de rând.. — și adresându-se sergentului care se uita surprins la el :

— Pot să plec acum ? D-l Beale va garanta pentru mine.

Esind pe ușă afară, Homo făcu detectivului un semn cu mâna și când fură în stradă, îi spuse cu voce serioasă :

— Imi pare rău că te-am adus prin cununia săvârșită de mine în situația asta precară. Bine înțeles că ar fi trebuit să fi fost dat afară din slujbă, însă prima mea pedeapsă era sub un nume fals. Și pentru că atunci nu eram angajat la nici o biserică, nu mi s'a descoperit niciodată identitatea. Știi D-le Beale, o să mai comit o crimă: să omor pe episcopul, care permite unui popă să se însoare când are numai un venit de șasezeci lire pe an. Fața lui Homo se întunecă și pe Beale îl cuprinse un fel de idee despre tragedia ființei aceleia. Unde era femeia ?...

— Afacerile mele particulare, necazurile și durerile mele nu te pot interesa. Te-am chemat afară numai ca să-ți.. cer... scuze.

— A fost vina mea, Homo, — spuse Beale liniștit și-i întinse mâna. — Noroc și toate bune, — poate că în noua patrie viața să-ți ofere bucurii noi.

Beale rămase locului până ce nu-l mai zări, apoi se întoarse obosit în locuința sa unde se culcă îmbrăcat. Scurt timp după aceea fu deșteptat de sbârnâitul telefonului.

Era McNorton.

— Vino imediat la Scotland Yard, ca să vorbești cu subdirectorul general al polițiilor. Are mare interes să afle cât mai multe despre fabrica asta. Imi spune că D-ta i-ai comunicat câte ceva despre complotul lui van Heerden.

— Bine, am să vă povestesc totul. Intr'o jumătate de ceas sunt acolo.

Făcu o baie, se schimbă de haine și fără să dejuneze, plecă spre Scotland Yard.

Subdirectorul general O'Donnel, un veteran al poliției, îl aștepta. Și McNorton era acolo.

— Arăți obosit, D-le Beale. Ia loc, te rog. Arăți a fi flămând. Ai dejunat?

— Nu încă.

— Servește-i ceva, McNorton, sună, te rog. Nu te opune, dragul meu. Și eu am trecut prin asemenea nopți și știu că hrana e mai importantă decât somnul.

Dădu un ordin servitorului, care apăruse și abia douăzeci de minute mai târziu, după ce Beale dejunase excelent în camera subdirectorului, îl rugă acesta să înceapă povestea.

— Am s'o iau dela început. Am fost membru al serviciului secret al Statelor-Unite și am venit în Europa, la cererea D-ului Kitson, pe care-l cunoașteți, ca să păzesc pe D-ra Cresswell. Astea le știți pe toate. Intr'o zi, pe când cercetam camera D-rului van Heerden în căutarea unui indiciu referitor la uciderea lui Millinborn, am găsit asta. Scoase din buzunar o tăetură de ziar și o puse pe masă. — E un articol din ziarul spaniol „Imparcial”. În traducere sună :

— Grație discrețiunii și geniului D-rului Alfonso Romanos, medic șef în Vigo, țăranii acelui ținut au fost cruțați de o mare nenorocire. Luna trecută Senor Don Marin Fernandey din La Linea a descoperit că unul din câmpurile sale semănate cu grâu, se distrusese și trecuse în stadiul de putrefacție. În spaima sa l'a înștiințat pe medicul șef din Vigo și Dr. Alfonso Romanos a plecat la locul dezastrului, însoțit de un chimist străin. Din fericire, ultimul se dovedea fi un excelent bacteriolog. Examinarea grâului prăpădit, care începuse să exale un miros neplăcut, arată că e vorba de o boală nouă, „verde orin” (Prăpădul verde). După indicația medicului, terenul în chestiune fu ars. Din fericire întinderea răului nu era prea mare, căci porțiunea de teren în chestiune era separată de celelalte terenuri cultivate ale D-lui Fernandey. Cu excepția a două mici probe din grâu infectat, pe care le-a luat cu el medicul și chimistul, microbul a fost distrus.

— Chimistul străin era Dr. van Heerden, — zise Beale. Era în anul 1915, când își petrecuse vacanța la Vigo și nu mi-a fost greu

să-l urmăresc. Am trimis pe unul din oamenii mei la Vigo ca să ia informațiuni de la Doctorul Romanos, care-și aducea perfect aminte de cele întâmplate. El distrusese părticica de grâu ce o luase cu el, după ce a examinat bacteriile și și-a notat cele găsite. Spera că și fostul său prieten van Heerden a făcut la fel. Dar aici s'a înșelat. Van Heerden din contra a cultivat acele bacterii în laboratorul său. După informațiunile culese dela profesorul Heyler, un neamț bătrân, care era de mult în serviciul lui van Heerden și care pare să fie un tip cinstit, doctorul pierduse aproape odată cultura-mumă și numai prin faptul că a trimis porțiuni mici din cultura de bacterii la diverși oameni de știință decăzuți, cari au experimentat creșterea bacteriilor sub diferite puncte de vedere, a reușit să găsească mediul prielnic dezvoltării lor. Dacă nu mă înșel mediul acela este făină de ovăz fermentată. Nu sunt însă sigur.

— Pentru care scop, crezi D-ta, vrea van Heerden să întrebuințeze culturile ?

— Viu numai decât și asupra acestui punct. În timpul cercetărilor mele am descoperit că van Heerden adună date exacte asupra tuturor culturilor mari de grâu din lumea întreagă. Am conchis din felul pregătirilor sale că intenționa și intenționează încă să trimită o armată întreagă de agenți în toată lumea, cari la un semnal anumit să arunce bacteriile peste terenurile cultivate cu grâu.

— Dar cele câteva bacterii nu pot face decât un mic rău terenurilor imense cultivate cu grâu din America.

— D-le O'Donnel, — răspunse Beale clătinând din cap, — bacteriile au fost selecționate în timpul experimentărilor. Dacă pun conținutul unei singure sticlute la marginea unui teren de zece mii hectare, tot câmpul cultivat trece în putrefacție în interval de douăzeci și patru de ore. Se întinde dela fir la fir cu o iuteală de necrezut. Bacteriile astea se înmulțesc enorm într'un câmp de cereale: o singură bacterie se înmulțește în timp de douăsprezece ore la un miliard. Nu numai că e posibil, dar e chiar sigur că douăzeci de agenți ai lui van Heerden pot distruge toată recolta Statelor-Unite în interval de o săptămână.

— Dar la ce ar face el asta ?

— La sfârșitul procedurii stau... câștiguri de nenumărate milioane. Și mai pot să-ți spun ceva: Până eri van Heerden a lucrat cu bani particulari. Azi lucrează cu banii unui sindicat mare, care-l finanțează. Acționarul principal este Guvernul german. Van Heerden a cheltuit până acum mii de lire, bani pe cari și i-a împrumutat pe cari i-a furat. Numai ca să-și procure banii ei, a răpit pe moștenitoarea lui John Millinborn, voind s'o silcască să se căsătorească cu el.

Subdirectorul mesteca țigara în gură.

— Astea toate sunt o chestiune de stat și trebuie să vorbesc cu Ministrul de interne. D-ta spui că Ministerul de externe crede în povestea D-tale, — și eu cred, bine înțeles, cu toate că sună foarte nevroșosimil. Te rog așteaptă-mă aici.

O'Donnel își luă pălăria și părăsi camera, înapoiindu-se curând după aceia.

— Am vorbit la telefon cu subsecretarul de stat și o să procedăm contra lui van Heerden în baza materialului doveditor pe care ni-l va procura fabrica. D-ta, McNorton, vei prelucra cazul. Ai pregătit per-

misul de percheziție ? Bine.

Lui Beale îi strânse mâna.

— Afacerea asta te face o celebritate europeană, D-le Beale.

— Sper că Europa nu va avea ocazia să se mai preocupe de chestia asta.

Trecură în biroul lui McNorton.

— Viu cu D-ta, — spuse McNorton. Toamai își puneă pălăria, când zări pe masă un plic închis.

— Dela secția a doua de poliție. De când o fi venit ?

Cameristul său clătină din cap. — Nu vă pot spune. Am văzut plicul când am intrat aici azi dimineață.

— Probabil că l-am trecut cu vederea. Poate că e vorba de fabrică ?

Desfăcu plicul, citi conținutul scrisoarei și începu să injure.

— S'a isprăvit cu materialul doveditor, Beale !

— Ce s'a întâmplat ?

— Fabrica a ars azi dimineață complet. Focul a izbucnit în pivnițele unde se ținea înainte vin și toată clădirea s'a prăbușit.

Detectivul se uită pe fereastră.

— Nu-l putem aresta pe van Heerden în baza depoziției profesorului Heyler ?

În loc de răspuns, McNorton îi întinse scrisoarea. Textul suna :

„Inspectorul de serviciu din Paddington-sud către Inspectorul general McNorton. Fabrica din Playbury Street, care stetea sub pază polițienească a fost distrusă complet de un foc care a izbucnit azi dimineață pe la 5 și 20 în subsol. S'a găsit un cadavru, care a fost identificat ca acel al unui individ cu numele de Heyler.

UN PLAN DE DISTRUGERE A LUMII

Nimeni nu începe Luni să lucreze cu plăcere, căci se gândește într'una la sărbătoarea trecută. Luni dimineața trece mai mult sau mai puțin în speranța pauzei dela prânz.

Ora unu la Londra, corespunde aproximativ orei șase la Chicago, așa că importanța sumedeniei de cablograme, cari se adunaseră pe birourile diversilor curtieri de bursă, se lămurii abia seara și fu înțeleasă abia Marți dimineața, când sosiră cablogramele din Chicago cu notarea cursurilor dela burca d'acolo, și mai ales în urma comunicatelor ziarelor, asupra urcării prețului grâului.

— Grâul urcă ! era titlul unui articol. — Scene de panică la bursă — era stirea dată de un alt ziar. — Grâul a atins prețul maxim ! — spunea altul.

Beale auzi, când ajunse în Whitechapel urletul vânzătorilor de ziare și prinse cuvântul „grâu”. Smulse un ziar din mâna unui vânzător și citi : „Toate burselor de cereale din jumătatea de nord a pământului, se găsesc într'un haos de nedescris. Preturile au depășit cifrele record ale celor mai grele zile din timpul războiului.

Beale intră să telefoneze. Chemă un număr secret și-i spuse lui McNorton :

— Ai citit ziarele ?

— Nu. Am auzit însă noutatea. Vorbești doar de lovitura la grâu ?

— Da. Jocul a început.

— Unde ești acum ? — așteaptă-mă, viu imedita la D-ta.

Cinci minute mai târziu erau împreună. Beale opri un taxi și se duseră la Kitson la hotel.

— S'au emis mandate de arestare contra lui van Heerden, Milson și contra fetei Glaum. Presupun că vom găsi cuibul gol; am trimis însă oameni la toate garile. Crezi că am început acțiunea prea târziu?

— Totul depinde de sistemul pe care-l va întrebuința van Heerden — răspunse Beale. — Doctorul aparține acelor oameni, cari vor să concentreze totul în mâinile lor proprii. Dacă a procedat așa și dacă noi putem pune mâna pe el, atunci putem înlătura catastrofa.

Kitson îi aștepta în vestibulul hotelului.

— Ei bine! Presupun că l-ai pierdut din vedere pe van Heerden. Dacă agitația din ziare înseamnă ceva, atunci știm că van Heerden și-a dat cărțile pe față. Aici și-au pierdut cu toții capul. — zicea Kitson, în timp ce mergeau spre ascensor. — Am vorbit cu ministrul agriculturii — Europa întreagă tremură de frică! — Ei, care-i povestea? — întrebă el, când ajunseră în odaie. Kitson ascultă atent la cele ce spunea Beale, fără să-l întrerupă o singură dată.

— E foarte important — îi spuse el apoi. — Trebuie să-ți cer scuze. Ori și cât m'ar interesa D-ra Cresswell, văd acum, că soarta ei e mai puțin importantă, decât catastrofa generală.

— De fapt, ce înseamnă toate astea? — întrebă McNorton.

— Panica grâului? D-zeu știe! Se poate să însemne că o jumătate kilogram de făină să coste o guinee — e cam timpuriu ca să prevezi.

Ușa fu deschisă fără nici un fel de preaviz și un domn intră în cameră; McNorton care-l recunoscuse cel dintâi, sări în picioare.

— Imi pare rău, că vă întrerup — spuse Lordul Levington, ministrul de externe al Angliei în persoană. — Da, Beale, povestea aia fantastică, pe care mi-ai explicat-o atunci, pare să se realizeze.

— Imi dați voe să vă prezint pe D-l Kitson? — întrebă Beale.

— M'am decis să viu singur, căci nu mai puteam aștepta. Cari sunt șansele pentru arestarea lui van Heerden?

— Din țara asta n'a ieșit nimeni, fără să fi fost identificat, — spuse McNorton plin de speranță.

— Dacă urmam de atunci sfatul lui Beale, individul acela ar fi fost azi închis — spuse ministrul. — Știți, probabil, că D-l Beale stă de mult în legătură cu ministerul afacerilor străine? — îl întrebă Lordul pe Kitson.

— Asta n'am știut-o, — răspunse avocatul.

— Am crezut că totul e una din basmele acelea fantastice pe care le iubesc reporterii americani, — continuă ministrul zâmbind.

— Nu prea înțeleg cum vrea să aranjeze van Heerden partea comercială a afacerii. Ce câștigă el prin distrugerea recoltei?

— Foarte simplu, — explică ministrul. — Bine înțeles că nu se distrug toate proviziile. Recoltele din Rusia de Sud și Germania rămân neatinse, dar de fapt toate sunt găzduite guvernului german. Azi dimineață guvernul german a dat două dispoziții. Prima se referă la înmagazinarea recoltei luând în același timp opțiune pentru vinderea întregii producții de grâu. Întreaga producție se va raționa pe un an întreg: pâinea se va da poporului gratis de către guvern, surplusul se va vinde.

— La ce preț ?

— La prețul ce-l va dicta Guvernul. Dacă planul lui van Heerden reușește, dacă se vor distruge toate recoltele de grâu, afară de acelea cari vor fi sub controlul Germaniei, atunci ce va trebui să plătim ? Fiecare ban pe care l-am luat dela Nemți, fiecare centimă ce i-a costat războiul, va trebui să-i dăm înapoi pentru grâu.

— Imposibil !

— De ce imposibil ? Nu există o limită de preț la rarități. Ceeace e mai rar decât aurul, costă neapărat mai scump ca aurul, Dv., aici în camera aceasta, sunteți singurii pe lume, cari cunoașteți secretul Prăpădului Verde. Cu Dv. pot vorbi pe față. Și vă spun că va trebui, fie să cumpărăm grâu din Germania, fie să-i facem război. Ultima alternativă nu e posibilă și dac'ar fi posibilă, n'avem siguranța unui succes. Va trebui să plătim, noi, Franța, America, Italia — toți vor trebui să plătească. Vom plăti în aur, în cuirasate, în materiale prime. Stocurile noastre de grâu au scăzut enorm și avem mai puțin de cât necesitățile pe o lună. Fiecare țară producătoare va opri imediat exportul. Și acum, D-le Beale, ce crezi D-ta, s'ar putea salva recolta anului acesta prin pază locală ? !

Beale clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Ar trebui să angajăm milioane de oameni, ar trebui să înconjurăm toate terenurile cultivate și nici atunci nu s'ar putea garanta, că apărarea ar fi eficace. Van Heerden ar putea introduce prăpădul pe câmpii printr'o sută de căi. Singurul lucru ce poate ajuta, este să-l prindem pe van Heerden și să împiedicăm întregul complot la sursă.

Ministrul se plimba prin cameră cu mâinile în buzunar, adâncit în gânduri.

— În caz contrar ar trebui să așteptăm și să rezistăm un an întreg cu proviziile ce le avem. E posibil asta ?

— Ar însemna mult mai mult ca atâta, Excelență — spuse Beale, calm.

Lordul se opri în fața lui Beale.

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Dacă van Heerden ne scapă, atunci rămâne o generație întreagă fără cereale ! Am întrebat pe cele mai mari autorități ale științei și toți au susținut că din cauza prăpădului verde, terenul nu mai e arabil zece ani.

Cei patru bărbați se uitară uimiți unul la altul.

— Atunci... — spuse ministrul consternat, — toată structura socială și industrială a lumii, s'ar face praf. America ar fi ruinată pe un secol. Milioane de oameni ar muri de foame. Sfârșitul civilizației noastre ar însemna asta.. !

Beale se uită dela unul la altul.

— De necrezut ! — exclamă Kitson. — Am același sentiment ca la 1 August 1914, același sentiment de neverosimilitate !

Auzindu-l pe Kitson vorbind, ministrul tresări din reveria sa.

— Beale, ai puteri nelimitate să procedezi cum crezi că e mai bine. D-le McNorton te vei înapoia la Scotland Yard și poartă-l pe Directorul superior la mine. D-l Beale rămâne în legătură continuă cu mine.

Fără să mai zică un cuvânt, ministrul urmat de inspectorul general McNorton, eși din cameră.

— Uite un om nenorocit — spunea Kitson compătimitor. — Se poate să cadă guvernul din cauza asta. Ce ai de gând să faci, Beale?

— Să-l prind pe van Heerden.

— Asta e problema vieții D-tale, — spuse Kitson cu mare seriozitate. Și Beale știu în interval de un sfert de oră că avocatul nu exagerase.

Van Heerden dispăruse subit. Detectivii, cari pătrunseseră în locuința lui, au stabilit că lucrurile sale personale au fost luate încă de dimineață. Plecase cu două geamantane (cari au fost găsite mai târziu în depozitul unei gări din Londra), însoțit de Milsom. Nimeni nu putea spune în ce direcție o luase automobilul în care se aflau cei doi.

Ziarele de seară, pe lângă informațiile relative la scenele de panică de la bursa de cereale, mai conțineau și următoarea notiță:

„Ministerul Aerului face cunoscut, că abrogă ordinul No. 63 al dispozițiilor de sbor peste Ocean. Nici un aeroplan n'are voie să părăsească aerodromurile și nici să zboare deasupra țărmului fără să aterizeze și să se prezinte spre cercetare unui post de pază. Patrulele aeriene au ordin strict să tragă asupra aeroplanelor, cari nu se supun acestui ordin. Toate stațiunile de coastă au arborat semnalul de aterizare.”

Fiecare stație de cale ferată, fie-care port englez era păzit. Fotografia lui van Heerden, singura care exista de altfel, și pe care Beale o făcuse într-un minut de neatenție a lui van Heerden fusese mărită și dată tuturor polițistilor. Afară de asta fusese aruncată din aeroplan în toate cartierele. Hilda Glaum fu arestată la două și adusă la comisiariatul de poliție din Bow-Street. Hilda nu se arăta nici surprinsă, nici furioasă și refuză să spună ceva asupra locului unde se află van Heerden. O sumă de oameni nevinovați fură arestați, iar la cinci se făcu cunoscut, că legăturile telefonice și telegrafice cu străinătatea au fost întrerupte până la noui ordine.

Beale, revenit din Barking, unde identificase un cetățean, care fusese arestat semănând puțin cu van Heerden, găsi un fel de consiliu de război adunat în camera lui Kitson. Afară de McNorton și doi asistenți ai săi, mai erau de față un subsecretar de stat de la ministerul afacerilor străine, un om de știință ca expert și încă un domn, în care Beale recunoscuse imediat pe președintele bursei de cereale. La privirea întrebătoare lui McNorton, Beale răspunse clătinând trisă din cap și s'ar fi așezat la masă, dacă Kitson nu l'ar fi chemat la fereastră.

— Pentru moment n'avem nevoie de D-ta. Aici alături e cineva, care are nevoie de o explicație și sunt de părere, că vei fi atât de mult ocupat în timpul care vine deacum încolo, că trebuie să te folosești de ocazia asta rară.

— D-ra Cresswell?

— Da.

— Ce știe ea.

— Asta trebuie să o afli singur.

Cu inima bătândă, Beale apăsă clanța ulei și intră cu sufletul încărcat de griji, în camera în care se găsea fata, care în fața legii — era soția sa.

SOSIREA D-RULUI MILSOM

Olivia se sculă de pe scaun și-l întâmpină pe Beale, care stetea ca

pironit locului, cu mâna încă pe clanță. Lui Beale i se părea că Oliva căpătase noi calități, o grație nouă și eterică. Singurul gând la relația legală, ce-l lega de această ființă, care-i venea înaintea zâmbind, făcu să-i bată inima cu atâta putere, că era convins că Oliva auzea bătaia. Oliva era palidă la față, ochii aveau cearcăne, dar mâna, care-i strânse pe a lui, era puternică, caldă...

— Există multe lucruri, pentru cari trebuie să-ți mulțumesc. D-le Beale, D-l Kitson mi-a spus că-ți datorez salvarea mea.

— Ți-a spus el asta? — întrebă el jenat și se gândi ce i-ar mai fi spus Kitson.

— Incerc să fiu cuminte și sper că-mi vei ajuta, căci D-ta ești cel mai deștept om pe care-l cunosc.

Oliva se înapoiă la divanul pe care șezuse și-i făcu semn să ia și el loc.

— A fost probabil foarte dramatică toată afacerea, nu-i așa? Dar asemenea lucruri se întâmplă desigur des în viața unui detectiv.

— În fiecare zi! Dacă o să stai liniștită, o să-ți fac un mic rezumat al cazurilor mele mai interesante. — spuse Beale încercând în zadar să apară indiferent și degajat. Fata simți că se prefăce.

— Ai o zi grea în urma D-tale! L-ai arestat pe van Heerden?

— Nu încă.

— Imi pare bine.

— Ți pare bine?

— Da. Căci ași vrea mai întâi să clarific ceva. Kitson pe care l-am întrebat, mi-a spus că D-ta ai să-mi povestesti totul.

— Despre ce este vorba? — întrebă Beale cu tărie.

Oliva se sculă, își luă geanta care se afla pe o masă și scoase ceva din ea, ceva ce puse apoi pe podul palmei. Cu mâna întinsă se înapoiă spre Beale, care se uită la obiectul lucios ce se afla acolo.

— Vezi asta?

— Da — răspuns Beale, căruia i se tăia respirația, căci „asta” era un inel de aur.

— Un inel de căsătorie. L-am găsit pe degetul meu, când mi-am revenit.

— Ah! — spuse Beale.

— Am fost cununată?

Beale încercă să vorbească, dar trebui să se mulțumească cu o înclinare a capului.

— Mi-era teamă de asta, — spuse Oliva liniștită. — Nu pot să mi amintesc de nimic. Ultimul lucru, de care-mi amintesc, este că Dr. van Heerden ședea lângă mine și-mi făcea o injecție. M'a durut puțin și știu că mai vorbeam cu el. Cred că vorbisem de D-ta — obrazul ei se coloră puțin.

— Sau poate că numai el vorbea de D-ta. Nu mai știu precis. Știu numai că D-ta erai amestecat în discuția noastră. De altceva nu-mi amintesc.

— De nimic altceva?

— Nimic.

— Încearcă, încearcă, poate-ți amintești, — o rugă Beale.

Vedea lămurit, că era un laș și că dorea ca dansa să-și reamintească de cele petrecute. Oliva însă zâmbi și dădu din cap.

— Imi pare rău, dar nu-mi pot aminti nimic. Acum trebuie să-mi

povestești D-ta.

— Bine înțeles că am să-ți spun totul. Dar înțelegi, că e cam greu Oliva se uită cu blândețe la el.

— Știu că e greu pentru un om ca D-ta, să vorbească de propriile sale succese. De data asta însă, trebuie să fii mai puțin modest.

— Ei bine, — începu Beale, — știam că van Heerden vrea să te ia în căsătorie. Am știut asta tot timpul. Am presupus că vrea să te ia de nevastă pentru banii D-tale, pentru că n'avea alt motiv pentru care să fi vrut să se însoare cu D-ta. Adică — se corectă el repede — banul era ceeace-l atrăgea pe el mai mult ca orice.

— Nu prea lingușitor și măgulitor pentru mine.

— Știu că mă exprim cam grosolan, dar ai să mă ierți, după ce vei auzi, ce mai am să-ți spun — spuse el răgușit. — Van Heerden voia să se căsătorească cu D-ta...

— Și a făcut-o și eu vreau să mă despart pe dată ce va fi posibil.

— Sper. Cred că o să fie greu, dar am să fac tot ce-mi stă în putință, crede-mă D-ră Cresswell.

— Nu mai sunt D-ra Cresswell! — zise ea strâmbându-se. — Dar te rog, nu mă chema pe numele meu adevărat. Știi că vrea să mă ia pentru banii mei și nu pentru frumusețea sau caracterul meu. Și așa m'ai urmat la Deans Folly!

— Da. Trebuie însă să-ți mai explic ceva. Știu că o să-ți pară oribil și că o să capeti o părere foarte rea despre mine, dar trebuie să-ți spun.

Beale zări expresia de teamă din ochii fetei și-și concentrează gândurile asupra celor ce voia să spună.

— M'am gândit că dacă ai fi deja măritată, van Heerden n'ar mai întreprinde nimic contra D-tale.

— Dar nu eram măritată!

— Așteaptă puțin. Ține minte, că eram convins că van Heerden voia să se însoare cu D-ta, numai pentru banii D-tale și că dacă ai fi fost măritată sau chiar dacă van Heerden ar fi crezut numai că ești măritată, ai fi fost sigură de el, n'ai fi avut să te temi de pericole, a căror intensitate nici chiar eu nu le puteam măsura. Exista p'aici un tip cu numele de Homo, un escroc. Fusesse preot și avea manierele și felul meseriei sale și atunci mi-am procurat o licență specială pe numele meu.

— D-ta? O licență ca să te însori cu mine? — zise ea aproape fără respirație.

— Da. L'am cărat pe Homo peste tot pe unde te-am căutat. Știam că n'aveam timp mult de pierdut și că dacă Homo ne-ar cununa imediat l'ași fi pus pe van Heerden în fața unui fapt împlinit.

Oliva începu să râdă.

— Acum înțeleg! Ce extraordinar! Și D-ta ai făcut ceremonia asta de formă? Dar unde am fost eu?

— D-ta steteai la fereastră.

— Ce încântător! Și D-ta erai afară. D-ta cu preotul D-tale — dar asta e adorabil! Așa dar nici n'am fost cununată? Ista e inelul D-tale?

— Ai fost cununată! — spuse Beale abia perceptibil.

— Cununată? Dar cum?

— Preotul Homo nu era o ficțiune. Era un preot adevărat! Și

„ununia e legală !

Se uitară unul la altul fără să vorbească. Fata nu simți mai întâi decât surpriză. Beale credea însă că vede spaimă, dispreț și ură pe fața ei și aștepta să audă ce va spune; ca un criminal prins asupra faptului.

— Atunci sunt cu adevărat măritată — cu D-ta ?

— Știu că n'ai să mă ierți niciodată. Singura mea scuză e că tot ce am făcut, a fost ca să te salvez. Ași fi putut intra cu revolverul înăuntru și să-i împuşc pe toți. Ași fi putut aștepta o ocazie ca să te scap. Ași fi putut risca să înconjur casa cu polițiști, dar toate astea cereau timp și eu nu aveam timp. Era vorba de D-ta.

Nu vedea blândețea din ochii ei căci nu se uita la ea și continuă :

— Asta e toată povestea groaznică. D-l Kitson îți va comunica ce trebuie să faci ca să devii liberă. A fost o greșală, cu atât mai tragică pentru că D-ta ești victima. Tocmai D-ta !

Oliva pusese inelul deoparte. Il luă din nou în mână și-l privi cu interes. — De fapt e drăguț, nu-i așa ?

— Da. Foarte drăguț.

I se păru că plânge și se uită la ea. Oliva râse însă, întâi pe înfundate și apoi din toată inima, astfel că-l molipsi și pe dânsul.

— E curios, — zise dânsa în urmă, ștergându-și ochii, — și chiar plin de umor. Sărmane Domnule Beale !

— Merit puțină milă, nu-i așa ?

— De ce ? — întreabă ea repede. — Ai comis bigamie ?

— Nu !

— Ei bine, ce vrei să întreprinzi acum ? Când te gândești, aface-rea e serioasă. Așa dar acum sunt D-na Standford Beale. Sărmane Domn Beale și sărmană D-nă Beale. Sper — și acum vorbea serios — că nu ți-am încurcat intențiile. Ar fi groaznic și nu mi-ași ierta-o niciodată. Este — iartă-mi întrebarea, dar presupun că în calitate de soția D-tale am dreptul la încrederea D-tale — există cineva, pe care vrei s'o iei în căsătorie ?

— N'am comis bigamie, și nici nu intenționez s'o fac. Dacă mă întrebi, dacă sunt logodit, îți răspund „nu”. De partea mea nu există inimi frânte, n'am nici cea mai mică intenție să sondez inima D-tale frântă...

— Nu fi limbut ! — îl întrerupse ea sever. — E o situație teribilă, D-le Beale și nici eu nu îndrăznesc să mă gândesc la ea.

— Știu foarte bine ce groaznic este, — spuse Beale curajos, — și, după cum ți-am mai spus, am să fac tot posibilul să îndrept greșala.

— Știe D-l Kitson ?

— Da.

— Ce a spus el ? Trebuie să-ți fi dat vreun sfat ?

— A spus... — începu Standford, dar se opri și se făcu roșu ca un rac.

Fata schimbă conversația.

— Să discutăm ca oameni serioși. Mi-a trecut prima dorință de a leșina. Și D-ta trebuie să te stăpânești puțin.

— Nu-ți pot spune încă ce putem face. N'ași dori să discut cu D-ta amănuntele neplăcute ale unui divorț. Dă-mi câteva zile răgaz. Van Heerden e încă liber și atâta timp cât nu e închis și nu e îndepărtat pericolul acela imens, care amenință omenirea, n'am mintea

clară pentru alte chestiuni.

— D-l Kitson mi-a povestit de van Heerden. Nu e ceva de care ar trebui să se ocupe poliția engleză? Am tot motivul să cred, că van Heerden e un om fără scrupule și fără frică.

— Scrupule nu-mi turbură nici mie somnul și nici n'am intenția să mă las de a urmări pe van Heerden. Consider asta ca o datorie a mea deosebită.

— Nu este... periculos?

— Pentru mine? Nu. Nu cred. Și dacă ar fi, atunci ți-ar scuti multe neplăceri.

— Cred că ești nesuferit.

— Regret, — zise dânsul repede. Voiam numai să cerșese puțină milă. Nu, nu cred că fie pericol pentru mine. Van Heerden vrea să rămână ascuns și urmărește ceva, care e mult mai important decât tănăra mea viață.

— Milsom face și el parte din complot?

— Milsom e inelul slab în planul lui van Heerden. Nu-mi face nici impresia unui colaborator simpatic și puținul ce-l știu despre Milsom mă face să cred că nu e omul care să urmeze orbește pe Doctor. Apoi, e mai ușor să prinzi doi oameni, decât unul. Asta e o axiomă detectivă, care totdeauna s'a adevărit.

Oliva îi întinse mâna.

— Chestiunea e încurcată, nu-i așa? vreau să spun, chestiunea noastră. Dar nu-ți face griji inutile. Uită legăturile nenorocite dintre noi, până ce vom fi mai liniștiți.

Beale îi scutură mâna în liniște.

— Și acum vii la Dv., dincolo, să aud ce aveți de gând să faceți voi oameni deștepți. Și te rog, nu fi atât de alarmat. Am vorbit tot după prânzul și am povestit aventura mea tristă la o droaie de oameni serioși: miniștri, comisari de poliție, medici și alții.

— O clip, te rog, — spuse Beale, scoțând o carte din buzunar.

— Mi-ai cumpărat ceva de citit?

— Da — și țin cartea așa ca ea să vadă titlul.

— „Un prieten la nevoie” de S. Beale. Nici nu știam că scrii și cărți! — zise dânsa surprinsă.

— Da, m'am molipsit și în direcția asta. Văd că ai un regal pentru cărți. Dacă-mi permiți, am să pun și cartea asta între celelalte!

— Nu-mi dai voie să mă uită în ea?

— Nu. Vreau să-ți spun numai un lucru: Tot ce ai zis despre van Heerden e adevărat. E un om periculos. Poate să-ți mai fie și D-tale periculos. Să nu te atingi de cartea asta decât atunci când ești într'adevăr în mare pericol. Vrei să-mi promiți asta?

Ea deschise ochii mari.

— Dar D-le Beale...

— Vrei să-mi promiți?

— Bine înțeles că-ți promit, dar nu înțeleg...

— Ai s'o înțelegi odată! — spuse el.

Deschise ușa, o lăsă să treacă înaintea lui și o urmă. Kitson le eși înainte.

— Ceva nou? — întrebă Beale.

— Nimic afară de câteva știri politice foarte importante. A fost un schimb de note între Tripla Alianță și guvernul german.

oate legăturile cu Ucraina sunt întrerupte și în Bosfor au fost scufundate trei vapoare, atât de îndemânatec încât vapoarele noastre, încărcate cu cereale, au rămas complet izolate în Marea Neagră.

— E rău!

Beale trecu la masă unde erau expuse hărți și planuri cu tabele. McNorton se apropia de el.

— Tocmai mi se telefonează dela Yard. Asistentul meu Carter zice că e sigur că van Heerden n'a părăsit Londra.

— A vorbit Hilda?

— Nu. E mută ca un pește. Mă îndoiesc că va vorbi, chiar de ar avea trebuința gradul al treilea, ceeace e oprit la noi.

— Da, mi s'a spus asta, zise Beale rece.

Se auzi o bătae în ușă.

— Deschide-ți ușa — se rugă Kitson. Am întors cheia.

Președintele bursei cerealelor, care stetea cel mai aproape de ușă, se sculă și o deschise. Un chelner se prezentă:

— Un individ — dar fu dat la o parte și înăuntru intră un bărbat, cu hainele în dezordine, plin de praf.

— Numele meu e Milsom — zise el. Am venit să vă depun mărturia mea!

CODUL PIERDUT

— Eu sunt Milsom, — repetă individul, rămas în pragul ușii.

Hainele sale erau pline de praf și stropite cu noroi, gulerul îi era nototolit și murdar. Barba nerasă de două zile. Abia se ținea pe picioare.

— Unde e van Heerden? — îl întrebă Beale. Milsom clătină din cap.

— L'am părăsit acum două ore. Era în drum spre casa sa din Southwark.

— Atunci e în Londra... aici?

— Da. Dar n'ai să-l găsești. Inchipuește-ți: am avut cu el o discuție pur filosofică asupra patriotismului și... vezi rezultatul!

Milsom ridică mâna dreaptă în sus, pe care o ținuse ascunsă până atunci, și Oliva trebui să închidă ochii. I se făcu rău, căci degetul arătător lipsea.

Milsom spuse degajat: — degetul meu trăgaci... van Heerden a tras întâi. Dă-mi să beau ceva.

După ce bău două pahare pline cu vin, continuă.

— Ați închis granițele și porturile. Toată circulația de telegrame și cablograme este sistată. Păziți străzile, și totuși... van Heerden va da drumul ordinului său, dacă...

— Atunci n'a telegrafiat încă? — întrebă Beale. — Milsom, asta înseamnă libertatea D-tale, libertate și avere. Spune-ne adevărul, omule, și dacă ne ajuți să punem mâna pe păcătosul acela de van Heerden, care vrea să distrugă omenirea, atunci nu există recompensă prea mare pentru D-ta.

Milsom făcu ochii mici.

— Nu speranța de recompensă, nici aceea de libertate, m'au făcut să mă cert cu van Heerden, — zise el în felul lui de a vorbi încet. — O să râdeți, când vă spun. A fost — a fost, că nu puteam suporta ideea

să văd distrusă țara aceasta ; ca poporul care vorbește limba mea și care gândește mai mult sau mai puțin ca mine, să fie sub călcâiul Bestiei. Nu mă credeți ?

— Ba da, te cred.

Oliva fusese aceea, care vorbise și Milsom, care abia acum își dădea seama de prezența ei în cameră, sgâi ochii la ea.

— D-ta.. D-ta mă crezi ?

— Dar ce așteaptă van Heerden ? — întreabă McNorton.

În sufletul lui Beale se născu o speranță sălbatecă.

— Poate că focul verde nu corespunde așteptărilor ?

Milsom clătină din cap.

— Prăpădul verde se va ține de promisiune, ba va face chiar mai mult. Nu, nu asta e cauza. Ceva în organizație nu corespunde. D-ta cunoști puțin chestia asta. Van Heerden are în fiecare țară agenți. A cheltuit aproape o sută de mii de lire pentru organizarea felului de a lucra și admit că planul lui este aproape perfect. Greșeli mici, ca de ex. trimiterea de agenți în America de Sud sau în Australia, unde recolta e cu șase luni mai târzie ca în Europa, se mai pot ierta. Se opri din vorbă și prin ochii obosiți trecu o licărire de surâs.

— Toată afacerea stă în mâinile lui van Heerden. La comanda „gata” mii de agenți încep opera de distrugere — dar ordinul trebuie să vină dela el. El a concentrat totul în mâna lui, astfel că dacă ar muri subit, fără să fi dat acest ordin, toată munca de ani de zile ar fi fost de prisos. Cred că bănuiește pe toată lumea, chiar și Guvernul ce-l finanțează. De aproape un an nu face altceva decât să organizeze și să facă planuri. Cu ajutorul unei fete, o compatriotă de a lui, a pus totul la punct. În fiecare țară se află un agent principal, care posedă o copie a unui cod simplu. La momentul oportun, van Heerden comunică un cuvânt cifrat, care înseamnă : „dați drumul” sau „așteptați până la nouă dispozițiuni” sau „planul se amână, păstrați culturile”. Din întâmplare le știu toate astea, pentru că van Heerden mi le-a spus de zeci de ori.

— Cari sunt cuvintele cifrate ?

— Voi veni și la asta. Van Heerden aparține acelor oameni de știință, cari n'au încredere în memoria lor, cu toate că are o memorie extraordinară pentru lucruri obișnuite — spre ex. cunoaște exact expresiile în englezește ale codului. Poate să-ți spună pe dinafară numele și adresele tuturor agenților săi. Dar când e vorba de date științifice s'a isprăvit. Trebuie să-și reamintească citind. Pare că după ce și-a făcut odată o notiță, memoria sa nu mai e capabilă, să păstreze informația notată. Cred că asta e un fenomen pe care-l găsim mai des la oameni de știință.

— Și van Heerden și-a trecut codul pe hârtie ? — întreabă Kitson.

— Voi veni și la asta. După ce fabrica din Paddington a ars, van Heerden mi-a spus că e timpul s'o ștergem. El voia să plece pe Continent, eu urmam să plec în Canada. — Înainte de pleci, zise el, îți dau codul, dar nu ți-l pot da decât abia după ora zece.

McNorton era ocupat să stenografieze cele auzite și sublinia ora zece.

— Ne-am înapoiat la locuința lui și am dejunat împreună — eram pe la cinci. Van Heerden își împachetă câteva lucruri și am văzut că cerceta cu mare atenție o mică geantă, pe care o adusese în ajun cu

al din Staines. O cercetă cu atâta mister, încât am presupus, că își studia codul și nu puteam înțelege de ce voia să mi-l spună abia la zece. În tot cazul pot jura, că a scos ceva din geantă. Scurt după aceea am părăsit locuința lui și ne-am dus la gară, unde și- lăsat bagajul. Van Heerden îmi dăduse mie o mie de lire în bancnote, pentru cazul că vom fi nevoiți să ne separăm și m'am înapoiat la casa din sudul Londrei. Nu e nevoie să mă întreb unde este casa, căci van Heerden nu este acolo.

După ce bău un pahar de vin, continuă :

— La unsprezece van Heerden se înapoia și dacă vreun om a fost cuprins de o spaimă groasă, atunci acela era el — pe scurt își pierduse codul.

— L'a pierdut ? — Beale rămase perplex.

Asta era doar o farsă în mijlocul unei tragedii — cea mai grotescă ce se poate imagina, ceva de necrezut.

— Da, l'a pierdut. Am înțeles din bâlbâitul lui incoherent că cifrul nu e pierdut cu desăvârșire ; din contra, aveam motiv să cred că van Heerden știe unde se află. În furia lui, van Heerden a început să mă injure pe mine, țara mea, rasa mea decadentă, etc. Situația între noi a fost încordată tot după prânzul. Astă noapte a ajuns la punctul culminant. Voia să-i ajut la o spargere — și asta nu e partea mea tare.

— Ce voia să fure ? — întrebă McNorton, cu interes profesional.

— Mă întrebă prea multe ! Și eu i-am pus întrebarea asta și a refuzat să-mi răspundă. Trebuia să merg fără să întreb. Probabil că ar fi ajuns la împușcături dacă ar fi fost un paznic p'acolo. I'am spus odată pentru totdeauna că pe mine să mă lase în pace cu asemenea lucruri și d'aici a început agresiunea dintre noi.

După ce se uită la mâna sa rănită, continuă :

— Am pus să-mi facă un pansament provizoriu la o farmacie. Nu arată bine, tratamentul ăsta cu iod, dar e cel puțin antiseptic. A tras în mine ca să mă omoare fără nici o îndoială. E un gentleman perfect.

— Va să zică e în Londra ? Asta simplifică chestiunea, — zise McNorton.

— Din contra, eu cred că complică totul !. — spuse Beale. — Londra e un labirint enorm. Nu ne poți spune pe la ce ceas trebuia să aibă loc spargerea ?

— La unsprezece. Adică peste vreun ceas.

— Și n'ai idee unde ?

— Undeva în vestul Londrei. Trebuia să ne întâlnim în Aldgate.

— Nu înțeleg deloc, — spuse McNorton. — Vrei să spui că cifrul se află în mâinile cuiva, care se opune să-l elibereze ? Și acum, când nu mai are nevoie de el, pentru D-ta, mai există vreun motiv ca să aștepte ?

— Cel mai bun motiv. Cifrul nu-i trebuia numai pentru mine. Mi-a spus că nu se poate înțelege cu proprii săi agenți, dacă nu-l poate recăpăta.

— Ce crezi că o să facă ?

— O să-l ia pe Bridgers să-i ajute. Doctorul știe unde-l poate găsi.

În timp ce asculta, Oliva își aminti încetul cu încetul, că poate ea ar fi în stare să furnizeze cheia cifrului pierdut. Teoria ei putea să fie neverosimilă, dar în clipele acelea nu trebuia dat la o parte nici o posibilitate eventuală. Se strecură afară și intră iar în camera ei.

Ca s'o instaleze cât mai comod, Kitson închiriasse camerele aflate lângă ale sale și angajase o cameristă. Oliva trecu în dormitorul său, unde găsi pe cameristă ocupată cu aranjamentul odăii.

— Mimi, — spuse Oliva către cameristă — unde mi-ai pus hainele, pe care le-am purtat când am venit aici?

— Aici, D-ră, — răspunse camerista deschizând dulapul, în care Oliva începu să caute cu febrilitate.

— N'ai găsit ceva așa ca un bilețel de carton?

Camerista zâmbi.

— Ba da. În ciorapul D-tale.

Oliva râse.

— Desigur că te-ai mirat, să găsești așa ceva în ciorapul unei tinere fete? întrebă ea. Camerista era însă ocupată și căuta în sertarul comodei.

— Uite-l aici, D-ră.

În mână ținea o bucățică pătrată de carton și-l întinse cu un așa aer de reproș, încât Olivei îi veni să râdă.

— L'am găsit în ciorapul D-tale, D-ră.

— Exact, — răspunse Oliva cu răceală. — Eu l'am băgat acolo. Eu port totdeauna chitanțele dela Muntele de Pietate în ciorapi.

Mimi strâmbă din nas.

— Presupun că n'ai mai văzut așa ceva în viața D-tale și nici nu știi ce e asta.

Camerista se roși ca focul. Din nefericire văzuse destule asemenea dovezi de sărăcie, dar ele aparțineau vieții ei intime și se speriasse enorm, când văzuse un cartonaș identic la o tânără, care trebuia de fapt să-i garanteze un venit sigur și câștiguri lăaturalnice plăcute.

Oliva se înapoiă în camera sa de locuit și reflectă. Se codea dintr'un sentiment de teamă să nu se facă de râs. Altfel ar fi sburat aproape în camera cealaltă unde se aflau bărbații și ar fi elaborat teoria sa și ar fi lăsat apoi pe acei bărbați sireți să se ocupe de amănunte. Deschise ușa și cu biletul în mână intră în camera lui Kitson.

Chiar dacă cineva ar fi observat plecarea ei, revenirea ei n'a fost observată de nimeni. Bărbații steteau în jurul mesei și bombardau pe individul acela neras cu întrebări. Milsom răspundea cum putea.

Văzând grupul bărbaților dela masă, Oliva se ienă din nou și teoria ce și-o construise începu să dispară în neant. Căută acum un buzunar unde să bage chitanța, dar croitoarea nu-i făcuse buzunar la rochie, așa că trebui să-l păstreze în mână.

Se întoarse iar spre ușă și se înapoiă în camera sa, sperând că n'a fost observată. Închise încet ușa în urma sa și când se întoarse, zări un bărbat elegant în frac, care stătea în mijlocul camerei, ținând pe braț o mantilă ușoară de seară.

— Nu te mișca, — spuse van Heerden — și nu striga. Fii atât de drăgută și dă-mi chitanța ce ții în mână.

Oliva ascultă în tăcere și în timp ce-i întinse cartonasul peste masa, care-i despărțea, se uită pedeașupra lui la stelaiul cu cărți. Privirea-i se opri asupra unei cărți care purta numele lui Stanford Beale.

CEASUL

— Mulțumesc — spuse van Heerden, băgând bucățica de carton în buzunar. — De fapt nu-mi mai ajută la nimic, căci nu mai pot aștepta.

Presupun că n'ai comunicat nimănui că chitanța aceasta se află în posesia D-tale.

— De ce presupui asta ? — întreabă Oliva.

— Vorbește mai încet, — se răsti el la ea amenințător. — O presupun, căci dacă Beale ar fi știut, bilețelul acesta nu s'ar găsi acum la mine și tare mi-e teamă, că întreg planul meu ar fi căzut la apă. Așa însă, am să reușesc. Acum, — zise el zâmbind, — timpul trece și preparațiile D-tale trebuie să fie foarte scurte. Am să-ți scutesc osteneala unei întrebări, spunându-ți, că te iau cu mine. Nu-mi pot permite să te las aici. Ia-ți mantila.

Ridicând din umeri, Oliva trecu în dormitor, urmată de el.

— Mergem departe ? — întreabă Oliva cu voce fermă, simțindu-se absolut sigură de sine.

— Ai să vezi.

— Nu te întreb de curiozitate. Vreau numai să știu dacă trebuie să iau cu mine o geantă.

— Ar fi poate mai bine.

Oliva își aduse o valiză de voiaj și-l întreabă : — Ai ceva de obiectat, dacă-mi iau cu mine și ceva de citit ? Te găsesc, la drept vorbind, foarte puțin amuzant, doctore.

— Ia-ți ce vrei și câte cărți vrei.

Oliva luă o carte de pe etajeră și o puse în geantă. Cât p'aci să scoată un țipăt și să se trădeze, simțind greutatea cărții.

— Nu ești prea original în metodele D-tale. Asta e a doua oară că mă iei cu sila.

— Inchisorile din Anglia sunt pline cu criminali, cari au încercat metode noi. Noul D-tale prieten Milsom ți-o poate confirma. Și acum eși afară pe coridor și ia-o spre dreapta. Eu te urmez de aproape. Câtiva pași mai încolo vei găsi un coridor îngust, care duce la scara de serviciu. Coborâ scara aceea. Sunt convins, că mă crezi pe cuvânt, că te voi omorî la primul strigăt sau la cea mai mică încercare de a fugi.

Oliva nu-i răspunse. Știa foarte bine că van Heerden vorbește adevărul și se supuse de frică pentru viața ei.

Coborâ treptele de niatră și esiră în stradă, neobservați, după ce au trecut printr-un vestibul murdar și mirosind a bucătărie.

Automobilul lui van Heerden aștepta la colțul străzii. Oliva crezu că recunoaște pe Bridgers la volan.

— Iar stăm împreună într'o mașină — spunea van Heerden vesel. — Depinde de lealitatea D-tale, felul cum va decurge aventura asta. Pentruce-ți deschizi geanta ? — întreabă el, căutând să vadă în întunec ce face ea.

— Cant o batistă, căci îmi vine să plâng.

Van Heerden se rezemă se perrele mașinei cu un oftat resemnat. Nu băgase de seamă ironia din vorbele fetei.

*

— Ei bine. Domnilor, — spuse Milsom, — cred că n'ași mai avea ce să vă povestesc. Ce aveți de gând să faceți cu mine ?

— Iau responsabilitatea asupra mea, — să nu execut mandatul de arestare, — spuse McNorton. — Te vei duce astăseară cu unul din oamenii mei în locuința acestuia și rămâi sub pază polițienească.

— Asta nu e ceva nou pentru mine. Ași dori să vă mai dau un sfat.

— Și anume?

— Nu-l subestimați pe van Heerden. N'aveți idee de sângele său rece. Nici unul din noi n'ar putea să încheie o asigurare pe viață, dacă van Heerden s'a decis să-l suprime. Nu vreau să susțin că vă pot explica atitudinea sa curioasă de azi. Pot să explic numai motivele ascunse. Dar unde și cum și-a ascuns cifrul și ce-l împiedecă să-l ia înapoi, asta nu o știe decât van Heerden singur.

Se sculă de pe scaun, salută și părăsi camera însoțit de McNorton.

— Ista e un client cam periculos. — spuse Kitson, — sau eu nu mă pricep la oameni. Un criminal, nu-i așa?

Beale dădu din cap în semn de aprobare.

— Asasinat. Și-a isprăvit pedeapsa. De fapt ar fi trebuit să trăiască pe timpul lui Borgia.

— Un otrăvitor. — se scutură unul din subsecretarii prezenți.
— Mi-aduc aminte de acel caz. Și-a ucis nepotul și a indicat ca motiv că băiatul a fost degenerat, ceeace de fapt era și adevărat.

— În America sau Franța, l'ar fi achitat. Din nefericire chestiunea avea și o latură materială. Milsom era singurul moștenitor al averii importante a nepotului său, și chiar un juriu compus din membrii societății de Eugenie, l'ar fi condamnat.

Se nită la ceas și apoi la Kitson.

— Probabil că am plictisit-o pe D-ra Cresswell și s'a retras.

— O s'o știu numai decât, — spuse Kitson. — Ai vorbit cu ea?

— Da, — spuse acesta cu ochii lucind.

— Ai avut succes?

— I-am făcut cunoscut trista situație, dacă asta crezi.

— I-ai spus că e măritată cu D-ta? Pentru Dumnezeu! Și ce-a spus?

— N'a leșinat. Nici nu cred să-i stea bine așa ceva. Are un anumit spirit de veselie înăscut și a refuzat chiar să privească chestiunea în mod tragic.

— Asta-i prost, — obiectă Kitson, clătinând din cap. Spirit umoristic n'are ce căuta într'un proces de divorț și acolo trebuie să se termine aventura asta romantică a D-tale, dragul meu.

— Despre asta nu sunt atât de convins, zise Beale calm, ceeace făcând pe cellalt să se uite ciudat la el.

— Mi-ai promis, — începu el cu un ton aspru în voce.

— Și D-ta m'ai sfătuit..

Kitson înghiți în sec și tăcu.

— Așteaptă, vreau să văd dacă D-ra Cresswell (accentuă D-ra) — doarme.

Trecu în camera Olivei și rămase acolo câteva clipe. Când reveni Beale văzu numai decât mutra sa îngrijorată și-i ieși înainte.

— Nu e în camera ei.

— Nu e în camera ei?

— Nici în dormitor și nici în camera de locuit. Am sunat după cameristă. Ah, iat'o că vine.

— Unde e stăpâna D-tale?

— Credam că e aici.

— Dar ce e asta? Beale se aplecă și ridică o mânășă albă de piele.

— Desigur că n'o fi eșit, — spuse el consternat cu totul.

— Nu știu. Dar asta nu e o mânășă de damă, asta e o mânășă bărbătească, — spuse camerista.

— A fost cineva aici?

— Nu. D-ra mi-a spus că nu mai are nevoie de mine astăseară.

Camerista ezita. I se părea într'adevăr neleal să spună chestiunea cu biletul dela muntele de pietate.

Beale văzu ezitarea ei.

— Trebuie să ne spui totul și cât mai repede.

— Ei bine, Domnule, D-ra a revenit să caute ceva, ce adusese cu dânsa când a venit.

— Imi amintesc, — strigă Kitson. — Mi-a spus că a adus ceva foarte ciudat din casa lui van Heerden și să ghicesc ce? Convorbirea noastră a fost însă întreruptă. — Ce a fost?

— Domnule, n'am să vă mint — spuse camerista resemnată. — A fost un bilet dela muntele de pietate.

— Așa? Ești sigură? — strigară Beale și Kitson deodată.

— Absolut sigură.

— Dar de unde până unde să ia Oliva așa ceva din casa lui van Heerden? Ce scria pe el?

— Poftim?

— Ce stetea pe bilet? — strigă acum Kitson nerăbdător. — Ce obiect fusese amanetat?

Camerista ezita din nou. Ii era neplăcut să-și trădeze stăpâna. Dar mai rău era să se trădeze pe sine, căci dacă știa conținutul recipisei, admitea că a citit-o.

— Știi ce era scris pe bilet. Nu ne face să atseptăm, — se răsti Beale la ea cu tonul obicinuit al polițiștilor.

— Un ceas.

— Pentru ce sumă a fost amanetat?

— Zece șilingi.

— Îți amintești numele?

— Cred că da..., van Heerden sau așa ceva.

— Bine înțeles, — spuse Beale, — și la ce casă de împrumuturi?

— Zău, Domnule, — încercă fata să-și apere ultimul rest de renume, — am citit biletul numai superficial și am văzut numai...

— Ba l'ai citit amănunțit și atent. Dela cine era?

— Frații Rosenblaum în Commercial Road.

— Numărul?

— Nu-mi amintesc numărul.

— O săl găsim în cartea de telefon. Ce importanță are?

Dar Beale era deja în drum spre camera lui Kitson, unde se întâlnește cu McNorton, care revenea și el, după ce dăduse pe Milsom în paza asistentului său.

— L'am găsit! — strigă Beale.

— Ce ai găsit?

— Cifrul!

— Unde? Când?

— Dacă nu mă înșel eu totul, atunci cifrul se găsește sau gravat pe capacul ceasului sau scris pe o bucătică de hârtie și pus în ceas. Nu înțelegeți? Van Heerden n'avea încredere nici în memoria lui, nici în funcționarii săi. Atunci și-a scris cifrul pe o bucătică de hârtie, l'a pus în ceas și a amanetat ceasul. Tezaurul unui împrumutător pe amanet e cel mai sigur loc. Chiar dacă poliția ar fi percheziționat toate lucrurile sale, un bilet dela muntele de pietate putea trece ușor cu

vederea.

Kitson se uita la Beale cu o expresie de indignare. Aici stetea un om, care-și pierduse soția, și Kitson era convins că Beale o iubește pe Oliva, așa cum puține femei sunt iubite; dar, în goana vânătoarei și la apariția unei probleme noi, lăsă cu totul deoparte orice alte considerațiuni.

Și totuși îl nedreptățea pe Beale. Căci gândul la noul pericol ce o amenința pe Oliva străbătea prin toate planurile și deducțiile sale.

— D-ra Cresswell a găsit probabil recipisa și a luat-o la ea ca o curiozitate. Recipisele acestea se păstrează de obicei în plicuri mici, nu-i așa, McNorton?

Șeful poliției aprobă.

— Asta e. Oliva a scos cartonul și a lăsat plicul. Van Heerden a descoperit lipsa abia când voia să-i comunice lui Milsom cifrul. Nu vă amintiți? La început i-a spus că nu-i poate da cifrul decât la zece. Asta-i ora când întreprinderile astea deschid birourile.

McNorton aprobă din nou.

— Vă mai amintiți că Milsom ne-a spus că cifrul nu e dispărut cu totul și că van Heerden știe unde se găsește. Negăsind recipisa, s'a decis să-l fure dela biroul unde amanetase ceasul. Asta e spargerea pe care intenționează van Heerden astă-noapte.

— Dar ar fi putut să-și procure un duplicat al recipisei, — opină McNorton.

— Cum?

— Jurând în fața unui judecător dreptul său de proprietate.

— Atunci ar fi trebuit să-și spună numele adevărat, ceeace nu putea în nici un caz. Asta ar fi însemnat să se arunce deadreptul în prăpastie sau în gura leului. Nu, o spargere era singura lui șansă.

— Dar ce s'a întâmplat cu Oliva? Îți spun Beale, eu nu sunt nici prea superior și nici prea stoic ca să mă gândesc la altceva decât la siguranța fetei.

Beale se înfiora spre el. — Doar nu crezi că am uitat asta? Doar nu crezi că gândul la dânsa mi-a pierit o secundă din cap? Cred că Oliva e în siguranță. Și mai cred că Oliva și nu unul din noi va preda pe van Heerden justiției.

— Ai înebunit?

— Sunt complectamente lucid. Vino încoace. Și-l târî în camera Olivei.

— Vezi, — spuse Beale arătând spre etajera cu cărți.

— Ce să văd? Etajera cu cărți?

— Da. Acum o jumătate de ceas am dat Olivei o carte, o carte, care lipsește acum.

— Dar pentru D-zeu, cum poate s'o salveze o carte?

Standford Beale nu răspunse.

— Da, da. Oliva e în siguranță. O știu. Și dacă Oliva e fata ce cred că e, atunci văd apropiindu-se sfârșitul lui van Heerden.

FACTURA UNUI NEGUSTOR DE SEMINTE

Clopotele bisericilor sunau ora unsprezece, când o mașină se opri în fața unei case posomorâte, în care se afla o întreprindere de amaneturi. Din mașină coborîră Beale și McNorton.

Deși era stradă principală, totuși era pustie. Beale se uită în sus la ferestrele, cari erau întunecoase. Bătu în zadar la ușa unei intrări lateralnice a prăvăliei. După câțva timp sosi un polițist, care le spuse că acolo nu locuiește nimeni și că bătrânul Rosenblaum, care conducea afacerea, locuia în Highgate.

Polițistul încercă să deschidă ușa cu forța, dar nu reuși. Un trecător (unul din acele păsări de noapte, cari se găsesc peste tot și care observase din umbra unei case manevra celor trei) se apropia și le spuse, că scurt timp înainte sosise un automobil, din care coborîse un domn, un „gentleman” îmbrăcat în frac. Gentlemanul acesta deschisese ușa cu o cheiă și intrase în prăvălie unde a rămas vreo zece minute. Sergentul din post, care-l văzuse și el, a crezut că e unul din tovarășii lui Rosenblaum.

Abia o jumătate de oră mai târziu sosi și Rosenblaum, un bătrâior iritat, pe care poliția din Highgate îl sculase din somn.

N'a fost nevoie de o cercetare prea lungă. Imediat ce se aprinse lumina, Beale zări ceeace căuta. Pe tejghea era o coală de hârtie și câteva monede de argint. Pe hârtie era scris: „Pentru eliberarea unui ceas de argint, 10 șilingi și 6 pence”. Îscălit: „van Heerden”.

Beale și McNorton se uitau unul la altul.

— Un tip îndrăzneț. Banii și epistola asta le-a lăsat aici în onoarea noastră, — spuse McNorton.

Beale clătină din cap.

— Din contră. Asta a făcut-o dintr'un impuls momentan. O bravadă. Uită-te la hârtia asta. Ți-l poți imagina cum s'a căutat prin buzunare și a luat prima hârtie pe care a găsit-o, scrisă cu cerneală cu penița negustorului. Sticla cu cerneală e deschisă și penița e încă umedă.

McNorton se uită și el la hârtie.

Era factura unui negustor de semințe din Horsham și era adresată D-lui J. B. Harden.

— Ista era numele sub care a închiriat pivnița din Paddington, — explică McNorton.

Factura fusese emisă de vreo săptămână. În josul facturi în valoare de trei lire și 10 șilingi era scris: că „Probabil din nebăgare de seamă nu s'a achitat factura”.

Beale trecu cu degetul asupra textului facturi și McNorton nu-și putu reține o exclamație de surpriză.

— Ciudat, nu-i așa? — întrebă Beale, împăturind factura și băgând-o în buzunar. — Toți oamenii aceștia deștepți fac mici greșeli, cari îi duc în brațele justiției. Nici nu știu câte planuri mari au fost nimicite tocmai prin asemenea greșeli mici. O bravadă, care nu i-a ajutat de loc!

— Dumnezeu! — exclamă McNorton. — De sigur, asta vrea să facă. Trebuie să-l căutăm prin regiunea Horsham. Mi se pare, că mai avem destule de făcut în noaptea asta!

Ambii eșiră în stradă și interogară pe polițistul din post. Acesta își amintea că mașina întorsese și o luase înapoi pe drumul pe care venise. Dacă Beale și McNorton n'au întâlnit-o, se explica prin faptul că o luase probabil pe una din străzile laterale.

— Să mergem întâi la ziarul „Megaphone”. Am acolo câțiva prieteni și sunt curios să știu cursurile bursei. Cablogramele din New-York trebuie să fi sosit acum.

Simțea în suflet o spaimă teribilă, pe care nu îndrăznea s'o exprime.

Ce o să aducă ziua de mâine? Dacă șiretenia și ura de oameni a acestui singur individ va reuși să împrăstie teroarea în toată lumea, ce va mai rămâne atunci? Prin ferestrele automobilului zărea gardienii patrulând, indiferenți, și se uita în mașinile luminate, cu care se întâlnea, în care se găseau oameni fericiți, și cari habar n'aveau de pericolul, ce-i aștepta.

Pentru Beale, noaptea asta era plină de tragedie și pentru a doua oară în viața lui, tremura din suflet din cauza pericolului general și nu din cauza pericolului în care se afla Oliva.

Intr'adevăr, dacă își analiza sentimentele, Oliva îi apărea nu ca o victimă, ci ca o colaboratoare. Gândul acesta-i dădea o oarecare consolare.

Clădirea ziarului „Megaphone” era complet luminată. O activitate intensă domnea peste tot. Redactorul de serviciu îi întinse un pachet de telegrame.

— Aici sunt rapoartele piețelor străine. Nu prea sunt reconfortante, — mârâi el.

Beale le citi și șueră printre dinți.

— Cum îți explici asta? — îl întreabă redactorul pe Beale. — Grâul cotează deja doi șilingi kilogramul. Cine știe cât o să coste mâine!

— Alceva nou? — întreabă Beale.

— Guvernul nostru a întrebat pe cel german ce înseamnă prohibirea exportului de grâu și să ne explice măsurile luate în ultimele două luni pentru acumularea de rezerve.

— Un ultimatum?

— Nu tocmai un ultimatum, dar nu lipsește mult să izbucnească un război. Guvernul nostru a mobilizat flota și Franța a mobilizat în parte, trupele de uscat. Chestiunea e: ar ușura situația un război?

Beale clătină din cap.

— Lupta asta nu se dă pe câmp, ci pe piețele burselor mari ale Europei. În Londra, în New York și în alte mii de orașe. Dacă planul acela diabolic reușește, atunci suntem învinși înainte de a se fi tras vreo împușcătură.

— Dar ce înseamnă toate astea? — întreabă redactorul. De ce cumpără toată lumea grâu, ca nebunii? Doar n'avem lipsă de cereale. Recoltele Statelor Unite și ale Canadei sunt excelente.

— N'o să fie recolte — spuse Beale solemn. Jurnalistul se uită la el cu gura deschisă.

SFARȘITUL LUI VAN HEERDEN

Doctorul van Heerden era totdeauna pregătit pentru lucruri, cari n'ar fi trecut niciodată prin creierul unui om normal, dar nu se așteptase să găsească un tovarăș de voiaj plăcut în Oliva Cresswell. Când un bărbat răpește o fată, contra voinței ei, dintr'una din cele mai plăcute și confortabile locuințe din Londra, când o silește, amenințând-o cu moartea, să-l însoțească în toiul nopții într'o călătorie cu automobilul și toate astea într'un interval de timp de mai puțin de o săptămână, de când făcuse la fel, atunci acel bărbat se așteaptă să vadă lacrimi, să audă rugăminți sau cel puțin o rezervă rece și tăcută.

Spre marea sa surprindere însă, Oliva Cresswell era foarte bine dispusă și vorbăreată, ba chiar amuzantă. Pe Bridgers îl lăsase ca pază la ușa mașinei în timp ce percheziționa prăvălia fraților Rosenblaum, și când se înapoia, triumfător, văzu că fata, care până atunci fusese tăcută, se găsea într-o dispoziție excelentă.

— Până acum gândeam, — spunea ea — că răpiri cu automobilul există numai în imaginația scriitorilor de romane senzationale. Am impresia însă că ți-ai făcut o meserie din asta. Nu prea ești original, van Heerden. Mi se pare că ți-am mai spus asta odată.

Van Heerden zâmbi în întunerecul nopții, în timp ce mașina alunecă ușor prin străzile pustii.

— Ai dreptate, nu prea sunt original. Îți promit însă că aventura asta, n'are să se termine, ca cealaltă.

— Nici nu se poate așa ceva, — zise dânsa. — Nu mă pot mărita încă odată, atâta timp cât D-l Beale trăește.

— Am uitat că ești măritată. Și după o pauză: — Presupun că ai să divorțezi?

— Pentru ce?

— Pentru că nu-l iubești.

— Din contră. Cu pasiune. E idealul meu.

Răspunsul ăsta îi tăia lui van Heerden respirația. În tot cazul îl făcu să tacă.

— Și cum o să se termine aventura asta, — întreabă ea. — Vrei să mă părăsești pe o insulă pustie sau vrei să mă iei în Germania?

— De unde știi că vreau să mă duc în Germania?

— D-l Beale a spus-o, — zise ea pe un ton indiferent. — Crede că o să te prindă undeva pe lângă țărm.

— Așa? Am să-i stric plăcerea asta. N'am intenția să te iau în Germania. Nici nu vreau să te țin mai mult decât va fi necesar.

— Pentru asta îți sunt foarte recunoscătoare. Dar pentru ce mă ții aici lângă D-ta?

— Asta e o întrebare stupidă, căci știu precis că ești lămurită asupra cauzei de ce trebuie să stai lângă mine, până ce-mi voi fi terminat lucrul. Ți-am mai spus-o doar că am în gând un plan extraordinar.

— Și care-i planul D-tale?

— Am să ți-l explic acum pe scurt, ca să vezi că iei parte în noaptea asta, la mersul istoriei și la politica mondială. America și Anglia vor plăti. Vor cumpăra grâu din țara mea la un preț ce va fixa Germania. Și va fi un preț care va ruina popoarele anglo-saxone cu mai multă eficacitate de cât au ruinat ele Germania.

— Dar cum asta? — întreabă Oliva înfricosată.

— Toți trebuie să cumpere grâu, repetă el, la prețul indicat de noi, grâu înmagazinat în Germania.

— Ce stupid! — spuse ea disprețuitor. — Eu nu prea știu multe despre cereale sau lucruri similare. Știu însă că cea mai mare cantitate de grâu vine din America și Rusia.

— Grâul rusesc o să fie în grânarele germane, grâul american — n'o eă mai fie grâu american.

Și apoi van Heerden își pierdu liniștea. Povestea Prăpădului verde izbucni, într-o avalanșă de vorbe. Van Heerden înnebunise aproape. Gesturile lui desordonate o făcu pe Oliva să se retragă în colțul mașinei. Văzu silueta lui, care se desena pe fereastră, auzi

scrâșnitul vocii lui preamărind planurile sale nemai auzite și trebuia să-și combine singură toată povestea din explicațiile lui incoherente. Atunci își aminti de ceeace lucrare în biroul lui Beale, intabularea firmelor americane, numele șefilor de poliție și ale hotelurilor, unde se găseau posibilități de transport.

Așa dar asta era ! Beale descoperise complotul și începuse acțiunea contra planului acela diabolic. Oliva își aminti și de individul acela, care intrase din nebăgare de seamă în camera ei, în loc de a intra în camera lui van Heerden; își amintea de sticluta cu talaj verde pe care o ținuse în mână și privirea speriată a lui Beale când a văzut-o și subit strigă cu atâta tărie : „Slavă Domnului ! Slavă Domnului !” încât van Heerden își opri torentul de cuvinte.

— Ce înseamnă asta ? — întrebă el bănuitor. — Pentru ce îți mulțumești lui Dumnezeu ?

— O, nimic, nimic ! Oliva era iritată, animată, — spune-mi mai departe. E o poveste extraordinară. Și e adevărată, nu ?

— Adevărată ? — răsă el aspru. — Ai să vezi, cât e de adevărată. Ai să vezi cum toată lumea o să fie la picioarele științei germane. Mâine pleacă ordinul. Uită-te ! Aprinse lumina electrică și-i arătă mâna ; în podul palmei se afla un ceas de argint.

— Ți-am spus că există un cifru. (Oliva își amintea vag că pomenise despre așa ceva, dar era atât de ocupată cu propriile ei gânduri, încât nu sesizase tot ce spunea el). Cifrul se află în ceasul ăsta. Uită-te ! Apăsă pe un buton și capacul ceasului sări în sus. În interiorul capacului se afla o bucătică de hârtie rotundă acoperită cu un scris fin.

— Când ai găsit biletul de amanet, ai avut cifrul în mână. Dacă D-ta sau prietenul D-tale ați fi avut inteligența să scoateți ceasul de la amanet, n'aș fi putut trimite mâine mesajul eliberării Germaniei. Vezi, e foarte simplu ! Ținu ceasul așa fel în bătaia luminii, că scrisul se putea vedea mai bine. Cuvântul acesta înseamnă : „porniți !” Cuvântul acesta pleacă mâine tuturor agenților mei din principalele orașe ale lumii. Ei îl vor telegrafia la sute de centrale. Până Joi dimineata, mari întinderi de pământ pline cu grâu auriu, vor fi numai o pustietate neagră. Sâmbătă lumea va sta în fața unei catastrofe mărețe.

— Dar pentru ce ai trei vorbe în cifru ?

— Noi, Nemții, suntem pregătiți pentru orice eventualitate. Nu lăsăm nimic în seama întâmplării. Nu suntem jucători. Lucrăm cu cea mai mare precizie științifică. Cuvântul al doilea dă ordin agenților mei să înceteze cu operațiunile, până ce vor primi noi stiri. Cuvântul al treilea înseamnă : „încetați executarea planului pentru anul acesta”. Trebuie să lucrăm în concordanță cu bursele. O ocazie mai bună se poate prezenta altă dată. Este bine înțeles că trebuie să obținem cel mai mare randement posibil pentru lucrările noastre.

Inchise capacul ceasului, îl puse în buzunar, stinse lumina și se to-lăni pe pernele mașinei.

— Vezi deci cât de puțin importantă esti D-ta. Ești o femeie frumoasă și mulți bărbați te-ar dori. Pentru mine esti pur și simplu o femeie, o creatură obisnuită, amuzantă frumoasă cu o minte ageră, cu toate că poate ceva cam superficială. Am într'adevăr intenția să nu mă ating de D-ta și să te las să pleci, pe dată ce nu mai există pericol pentru mine. Afară de cazul... — îi venise subit o idee, care-l făcu să-și încrețească fruntea.

— Afară de cazul... ? — repetă Oliva, cu inima bătându-i puternic, cu tot curajul ce-l avea.

— Bridgers mi-a vorbit de D-ta. Acela care conduce mașina. Mi-a fost un servitor credincios.

— N'ai s'o faci !

— De ce nu ? Eu nu te vreau, Bridgers te găsește însă frumoasă și dacă te vrea, poate să te aibă !

Oliva știa că nu-i va ajuta nimic, dacă l'ar contrazice. Se stăpâni cu atât mai mult, cu cât nu aflase încă totul ce voia să știe.

— Găsesc că planul D-tale e îngrozitor, — zise ea după o clipă. — Cred distrugerea grâului, nu povestea cu Bridgers, — însă fără îndoială, genial. Van Heerden era accesibil lingușirii, căci deveni iar prietenos.

— E planul cel mai măreț al tuturor timpurilor. E cea mai grandioasă crimă — toți o să-i zică crimă, — din toate câte au fost comise vreodată.

— Dar cum vrei să comunici cuvântul D-tale cifrat ? Telegraful este în mâna guvernului și o să fie foarte greu chiar dacă ai avea o stație de radio proprie.

— Pah ! — răspunse van Heerden cu dispreț. — Nu m'am gândit nici odată să transmit ordinul pe cale telegrafică sau fără fir. Am un drum mult mai sigur, cum vei vedea.

— Dar cum ai să scapi D-ta ?

— Eu am să părăsesc mâine Anglia, disdedimineată, cu aeroplanul. Un aeroplan pentru curse lungi prevăzut cu semnul distinctiv al guvernului britanic, va ateriza pe moșia mea în Sussex. Aeroplanul e de acum în Anglia. Eu și cu Bridgers vom părăsi țara asta fără multe greutate.

— Mi se pare că aici e Horsham. Clădirea ceia din stânga e gara. Ai să vezi acum semnalele. Ferma mea e la vreo cinci mile de aici.

Doctorul era foarte bine dispus, politicoș. În fine ajunseră la ușa unei clădiri mari.

— Asta e ultima D-tale aventură, D-ră Cresswell, sau trebuie să-ți zic D-na Beale... — spuse el jovial în timp ce o conduse într-o cameră unde era masa pusă pentru două persoane. — Vezi, nu ne așteptam să vii. Dar ai să ieși locul lui Bridgers. Peste două ceasuri, se face ziuă. Bea puțin vin.

Oliva clătină zâmbind din cap. Van Heerden râse cu poftă, ca și când bănuiala, ce o simțea în refuzul ei, ar fi fost o glumă splendidă.

— Nu, nu, draga mea. Nu o să te mai doctoricesc. S'a isprăvit cu medicina mea !

Oliva se așteptase să găsească lume p'acolo. Părea însă că cei doi erau singurii oameni prezenți. Doctorul deschisese singur ușa, nici un servitor nu se vedea. Mai târziu Oliva află că locuiau doi servitori la fermă, un bătrân și soția lui, cari aveau o căsuță mică la dispoziție și cari veneau numai ziua la lucru.

Bridgers rămase invizibil. Trebuia să rămână la automobil. Pe la trei, abia mijise de ziuă. Van Heerden se duse să-l caute. Până atunci vorbise într'una de el însuși: de planul său, de complotul său, de greutățile ce le-a avut, greutatea de a convinge pe membrii guvernului să-l finanțeze. Tocmai se pregătea să iasă pe ușă, când Oliva îl opri.

— Toate astea mă interesază enorm, dar nu mi-ai spus cum vrei să

expediezi mesagiul D-tale.

— Foarte simplu. Vino cu mine.

Părăsiră împreună clădirea, merseră în jurul ei până ajunseră într-o curte, în care se aflau mai multe clădiri joase. Van Heerden deschise o ușă și-i arătă o altă ușă din sârmă împletită.

— Vezi ?

— Ah, porumbei !

— Da, porumbei și toate cunosc drumul spre una sau alta din principalele capitale ale Europei. I-am dresat cu multă dragoste.

— Dar dacă unuia sau altuia din porumbei i se întâmplă ceva, și nu ajunge la destinație ? — întreabă Oliva.

— Fiecărui agent îi trimit cincizeci de porumbei. Fiecare porumbel are cu el aceeași știre și cel puțin câțiva vor sosi unde trebuie.

Reveniți în odaie, Doctorul strânse masa și după ce lipsi câteva minute, se întoarse aducând cu el un bloc de hârtie foarte subțire. Băgă între foi hârtie indigo și începu să scrie, ca de tipar. Pe fiecare foaie era scris numai un cuvânt. Foile scrise le pune la o parte și le acoperea cu ceasul. Oliva se uita fascinată la el, până ce observă că a terminat. Atunci, Oliva își luă geanta, o puse pe genunchi, o deschise și scoase afară o carte. Van Heerden ridică imediat capul.

— Ce ai acolo ?

— O carte.

— Dar.. la ce o ții în mână, doar nu citești !

Doctorul se aplecă asupra ei, îi smulse cartea din mână și citi titlul.

— „Un prieten la nevoie” de Stanford Beale. — Beale ? Nici nu știam că soțul D-tale scrie cărți.

Oliva nu-i răspunse. Atunci van Heerden întoarse coperta și exclamă : — dar aici stă scris că e de Smiles și are titlul : Cum te aperi singur !

Mai întoarse câteva foi și se opri ! mijlocul cărții lipsea. Fusese scos. În realitate cartea era o cutie.

— Ce a fost înăuntru ?

— Asta ! Nu te mișca, Doctor van Heerden ! mâna fetei nu tremura.

— Nu cred că acum ai să mai dai drumul porumbeilor, doctore. — Pleacă dela masă ! se aplecă și puse mâna pe maldărul de hârtii scrise. — Te împușc ca pe un câine, dacă nu faci ce-ți spun eu. Căci dacă nu te împușc eu, ai să mă omori D-ta !

Fața lui van Heerden devenise galbenă și bătrână în cele câteva secunde. Mâinile îi tremurau, încercă să vorbească, dar nu fu în stare. Fața îi deveni albă ca varul, apoi întinse mâna spre pistol.

— Inapoi ! strigă ea. Van Heerden sări însă la Oliva, ea trase de trăgaci, dar glonte nu porni. În clipa următoare, Oliva se sbătea în mâinile omului, care devenit isteric de frică și ușurare, râdea și injura în acelaș timp. Van Heerden îi smulse revolverul din mână și-l aruncă pe masă.

— Proasto ce ești ! Siguranța ! N'ai tras siguranța !

Oliva ar fi plâns aproape de furie și rușine. Beale lăsase arma cu siguranța pusă, căci nu putea prevedea și nici bănuia, că Oliva nu cunoaște mecanismul. Van Heerden își dete imediat seama de situația lui favorabilă.

— Acum ai să plătești pentru asta ! — sbieră el zvârlind-o într'un scaun. — Ai să suferi, ți-o promit ! Am să las bărbatului D-tale ceva.

de care n'are să se atingă !

Van Heerden tremura din cap până 'n picioare; se repezi la ușă și sbieră : — Bridgers !

După câțva timp auzi pași în vestibul.

— Vino, dragul meu, — strigă van Heerden, — o să-ți împlinetsi dorința. E...

— Cum vrei să mergi cu noi, doctore ? Liniștit sau... ?

Van Heerden se întoarse ca fulgerul. Doui bărbați steteau la ușă. Cel din față era Beale.

— Nu-ți ajută nimic să strigi pe Bridgers. Individul ăsta e în drum spre pușcărie. Am mandat de arestare contra D-tale ! — spunea McNorton.

Doctorul se întoarse furios spre masă și puse mâna pe revolver, dându-i siguranța la o parte cu degetul.

Beale și McNorton traseră amândouă în acelaș timp. Van Heerden căzu cu brațele întinse pe masă, lovit de moarte.

*

Vineri dimineața, Beale intră în hotelul Ritz-Carlton. Refuză să se urce în ascensor, ci alergă pe scară, sărind două trepte deodată. Se repezi în odaia în care se aflau Kitson și Oliva. Prețurile grâului scad. Știrea a ajuns la destinație.

— Slavă Domnului. Cifrul prin care van Heerden înștiința pe agenții săi, ca să înceteze operațiunile pare să fi ajuns la toți.

— Sigur. Am dat drumul la treisute porumbei. Agenții au putut fi găsiți cu ușurință și sunt acum arestați. Kitson părăsi camera.

— Ce ai de gând să faci acum ? — îl întreabă Oliva, cu ochii lucind. — Trebuie să te simți pierdut fără această chestiune mare.

— Mai există și altele.

— Când pleci la New-York ?

— Mai am foarte mult de aranjat aici până să pot pleca.

— Spre exemplu ?

— Ei bine. Am o chestiune juridică de aranjat.

— Ai un proces ?

Beale se scărpină jenat în cap.

— Să-ți spun adevărul. Nu știu ce să fac. N'am mai fost încă în fața unui tribunal de divorț.

— Tribunal de divorț ? Ești martor ? Știu că detectivii trebuiesc să se ocupe și cu astfel de afaceri. Am citit prin ziare. Cred că e jenant. Dar, apropo, nu mi-ai povestit încă, cum m'ai găsit.

— A fost foarte simplu. — spuse Beale mulțumit că a schimbat tema conversației. — Van Heerden a comis una din greșelile, cari se întâmplă chiar celui mai rutinat criminal. A uitat în prăvălia aceleia unde-și amanetase ceasul o factură a unui negustor de semințe, care i-a furnizat grăunțe pentru porumbei. Știam că nu va încerca să dea drumul mesagiului pe cale obișnuită și am bănuir tot timpul, că și-a pregătit porumbei speciali pentru asta. Factura-mi dădea toate informațiunile de cari aveam nevoie. A fost numai greu să găsim pe negustorul de grăunțe, care ne-a arătat ferma lui van Heerden. Pe Bridgers l'am arestat în garaj.

— A fost groaznic !

— Putea să fie și mai groaznic !

— Din partea D-tale e nemai pomenit ca după un caz atât de interesant să te arunci asupra unui proces obișnuit de divorț.

— Procesul ăsta nu e obișnuit de loc. E o afceare curioasă.

— Povestește-mi-o, te rog, — și-i făcu loc lângă ea pe canapea.

— E povestea unei erori și a unei greșeli. Acuzatorul era un om tânăr cum se cade, de meserie detectiv, care avea atunci în sarcină, supravegherea intereselor unei tinere fete.

— Trebuie să adaugi că fata era frumoasă, altfel toată povestea nu e interesantă.

— În cazul de față, nici nu e nevoie să mint. Era într'adevăr tânără și frumoasă. Avea niște ochi...

— Povestește-mi, te rog, mai departe.

— Detectivul voia s'o păzească pe inocenta fată de intrigile unui vânător de bani — mort acum și ca s'o scape de el, s'a căsătorit dânsul în mod fraudulos cu nenorocita de fată.

— Și ce are de gând să facă acum?

— Vezi, detectivul s'a îndrăgostit de ea și și-a îngreunat situația. Dacă roșești, nu-ți pot spune povestea, căci mă 'ncurc.

— N'am roșit, — zise ea indignată. — Ei și ce ai de gând — ce vrea să facă?...

Beale strânse din umeri.

— Vrea să-și prepare divorțul.

— Dar de ce? Ce i-a făcut ea?

— Ce vrei să spui cu asta? — bâlbâi el, uitându-se perplex la ea.

— Ei bine..., mi se pare că toată chestia asta nu-l privește pe el. Sărmana femeie ar trebui să ceară divorțul, nu generosul detectiv. Ce nu ți-e bine?

— Ba da!

— Nu ești de părerea mea?

— Sunt de aceeași părere cu D-ta! Dar dacă tutorele ei va porni acțiunea, atunci?

— Tutorele n'are nimic de zis, dacă sărmana femeie nu i-o va cere. Nu ți-a trecut însă prin minte, că și cele mai puternice narcotice slăbesco cu timpul și că există totuși posibilitatea ca femeia să nu fi fost atât de lipsită de conștiință, cum vrea să pară? Bine înțeles, — zise Oliva repede, — ea nu știa că ceeace s'a petrecut era realitate, până ce nu i-a spus-o Apollo de la Oficiul Central — așa se numește Scotland-Yardul din New-York, nu? — că ceremonia a avut într'adevăr loc. Ea credea că a fost sub impresia unui vis frumos — dacă zic vis frumos, adăogă ea repede — vreau să spun că nu era neplăcut..

— Și ce să fac deci? — întrebă Beale nenorocit.

— Să aștepti până ce o să cer eu divorțul. — răspunse Oliva, care își întoarse capul așa de repede, încât Beale îi sărută numai vârful urechii.

— SFÂRȘIT —

AU APĂRUT:

